

ZLOČIN U CERNI

Predmet: Tomislav Madi i drugi

Županijski sud Vukovar

Broj predmeta: K-5/07

Optužnica broj: K-DO-52/06

Optužnica podignuta: 29. 12. 2006. godine

Optužnica izmijenjena: podneskom od 08. veljače 2008. godine

Kazneno djelo: ratni zločin protiv civilnog stanovništva, iz čl. 120. st. 1. OKZ-a RH

Optuženi: Tomislav Madi, Mario Jurić, Zoran Poštić, Davor Lazić i Mijo Starčević

Vijeće za ratne zločine:

sudac Ante Zeljko, predsjednik Vijeća

sutkinja Jadranka Kurbel, članica Vijeća

sutkinja Branka Ratkajec-Čović, članica Vijeća – nakon odlaska u mirovinu

zamijenio ju je sudac Stjepan Margić

Zastupnik optužbe: Vlatko Miljković, zamjenik Županijskog državnog odvjetnika (ŽDO)

Oštećena: Stojanka Olujić

Branitelji optuženih:

odvjetnici Emil Havkić i Zlatko Cvrković (za optuženog Tomislava Madija)

odvjetnica Biserka Treneski (za optuženog Maria Jurića), poslije odvjetnik Vjekoslav Cestar

odvjetnik Branko Ivić (za optuženog Zorana Poštića), poslije odvjetnik Zlatko Jarić, pa odvjetnik Gordan Perić

odvjetnik Marko Dumančić (za optuženog Davora Lazića)

odvjetnik Dražen Matijević (za optuženog Miju Starčevića)

Žrtve: Radomir Olujića, Anica Olujić, maloljetna Milena Olujić i dijete Marko Olujić

Optuženici se nalaze u Pritvoru Županijskog suda u Osijeku. Na ročište dolaze u pratnji pravosudne policije.

Promatrači

Suđenje prati regionalni tim za praćenje suđenja za ratne zločine koju čine slijedeće organizacije: Fond za humanitarno pravo (FHP), Istraživačko dokumentacioni centar Sarajevo, Documenta i Centar za mir, nenasilje i ljudska prava Osijek. Monitori:

Veselinka Kastratović, Mladen Stojanović, Robert Adrić i Votka Jančić - Centar za mir, nenasilje i ljudska prava Osijek

Marija Zebić i Aleksandar Olenik, Fond za humanitarno pravo, Beograd

Postupak su još pratili predstavnici OSCE-a, televizijske ekipe, novinari i fotoreporteri pisanih medija, obitelji i prijatelji optuženih.

IZVJEŠTAJI SA SUĐENJA

28. ožujka 2007. godine – čitanje optužnice

Izveštaj: Marija Zebić, Fond za humanitarno pravo, Beograd

Predsjednik Vijeća je utvrdio prisutnost srnanaka u postupku.
Primjedbi na sastav Vijeća nije bilo.

Čitanje optužnice

Zastupnik optužbe, zamjenik Županijskog državnog odvjetništva (ŽDO) je pročitao optužnicu.

Zauzimanje stava prema optužbi

Svi optuženi su izjavili da razumiju optužnicu i da se ne osjećaju krivim za djelo koje im se stavlja na teret. Nisu zahtjevali ispitivanje prije provedbe dokaznog postupka.

Dokazni postupak i odluka Vijeća za ratne zločine

Vijeće je donijelo rješenje da se iz spisa predmeta izdvoje djelovi pisanog nalaza i mišljenja sudsko-medicinskog vještaka dr. Nikole Mandića od 18. 12. 2006. godine, jer sadrži izjave optuženika koje su dali bez prisutnosti branitelja. Nalaz i mišljenje će se prepisati uz ovjeru predsjednika Vijeća. Izdvojeni dijelovi nalaza i mišljenja će se čuvati u posebnom omotu kod istražnog suca, odvojeni od ostalih spisa, i neće se razgledavati niti koristiti u postupku.

Na odluku Vijeća nije dozvoljena žalba.

03. travnja 2007. godine - početak dokaznog postupka

Izveštaj: Veselinka Kastratović, Centar za mir, nenasilje i ljudska prava Osijek

Upoznavanje oštećene s njenim pravima

Predsjednik Vijeća je oštećenicu, Stojanku Olujić, majku pokojnog Radomira Olujića, upoznao s pravom na postavljenje imovinsko-pravnog zahtjeva, sukladno čl. 128. ZKP, te na mogućnost da nastavi započeti kazneni postupak ako tijekom postupka Županijsko državno odvjetništvo iz Vukovara (ŽDO) odustane od daljnjeg kaznenog progona, sukladno čl. 55. ZKP. Oštećenica je rekla da ima angažiranog odvjetnika u Županji, no, da nije dobio poziv za današnju raspravu. Predsjednik Vijeća pojasnio je oštećenici da Sud ne raspolaže s punomoći koju je ona dala svome punomoćniku, te da stoga nije niti imao saznanja o angažiranom punomoćniku. Pozvao je oštećenicu da dostavi u sudski spis rečenu punomoć za svoga punomoćnika.

Zahtjev obrane optuženoga Tomislava Madija

Obrana optuženoga Tomislava Madija ponudila 200.000,00 Eura kao jamčevinu za ukidanje pritvora. O prijedlogu Vijeće će donijeti odluku naknadno

Svjedočenje oštećenice Stojanke Olujić

Tijekom davanja iskaza oštećena Stojanka Olujić je plakala. Kritične večeri, 17. veljače 1992. godine, svjedokinja i njezin suprug bili su na večeri kod sina i snahe. Suprug je ranije otišao, svjedokinja je ostala još neko vrijeme, do 20,30 sati. U kući su bile i prijateljice njezine unuke Milene Olujić, koje su, također, otišle nešto ranije. Unuka Milena pisala je zadaću na svom radnom stolu. Njen sin Radomir je pomagao malodobnom Marku oko zadaće. Kad je svjedokinja odlazila kući sin, snaha i unučad su ostali gledajući TV. Sljedećeg jutra svjedokinja je čula gđu Martu, koja je radila sa snahom Anicom u banci, kako zove njezinog supruga: „Čika Mirko, čika Mirko“! a ubrzo nakon toga je čula supruga gdje viče: „Zaklani su, zaklani“. Tada se onesvijestila. Što je bilo nakon toga se tek malo sjeća, bila je u teškom zdravstvenom stanju. Suprug je također vrlo teško preživio ubojstvo sina, snahe i unučadi, od tuge za djetecom je umro.

Sin i snaha su imali zlata i novca – njemačkih maraka. Rekla je da su joj u policiji pokazali nakit, no, ona nije to pažljivo pogledala, a ono što je vidjela nije od njezine djece. Kožice od sata koje je vidjela nisu bile njihove. Pokazane minđuše nisu bile od njezine unuke. Pokojni Radomir nosio je oko vrata zlatni lančić, na kome je imao privjesak u obliku križa s Kristom. Nosio je i zlatni prsten.

Sin je ranije dobivao prijetnje telefonom, u dvorište su im bačene dvije eksplozivne naprave. Svjedokinjin suprug je želio da sin, snaha i unučad odu iz Cerne, no, snaha je govorila: „Tko će me ubiti, ja sam Hrvatica“. Ulazna kapija na dvorištu kod sina nikada nije bila zaključana, jer se snaha nije bojala.

Pokojni Radomir bio je lovac, imao je psa. Kritične večeri pas nije lajao, ne zna jesu li ga čime omamili. Rekla je da je sin imao lovačko oružje, i svoj i očev lovački karabin, koje je dao za obranu Vukovara. Išao je i na čuvanje žita, imao je uniformu.

Sin je bio suvlasnik jednog lokala u Vinkovcima, koji je prodao i za te novce kupio automobil marke „Golf“. Nakon ubojstva njezinih najmilijih svjedokinja je prodala „Golf“ i platila izradu grobnice. Rekla je da nema saznanja koliko su sin i snaha imali točno novaca. Rekla je da su i sin i snaha puno radili, da su bili spretni.

U dvorišnoj zgradi njezina sina bili su smješteni prognanici. Ona zna za dvije ili tri prognaničke obitelji. Sin je bio dobre naravi, druželjubiv, volio je roditelje i svoju obitelj. U mjestu je bio dobar sa svima.

Svjedokinja je odbila reći ime osobe koja je njezinog sina istukla, od čega je imao modrice. Sin je samo s tom osobom bio u zavadi, kao i ona i njezin suprug, no, ne želi reći ime osobe jer se boji.

Svjedočenje Ivana Čačića

Svjedok Ivan Čačić, u kritično vrijeme bio je načelnik SIS-a 109. brigade iz Vinkovaca (Sigurnosno izvještajna služba). U drugoj polovini 1991. godine kod njega je došao Mato Boroz, pripravnik za ulazak u sustav SIS-a. Rekao mu je da jedna osoba želi prijaviti ubojstvo u Cerni. Svjedok je rekao da nije odmah povjerovao u informaciju ali je osobno je otišao u Osijek, u centar SIS-a i o tome izvijestio načelnika Mirka Grošelja.

Razgovor s okrivljenim Marijom Jurićem u zgradi PIK-a

Nakon toga, u ljeto 1992. godine, dogovoreno je da razgovor obave na sigurnom mjestu, na tzv. PIK-ovom stanu (Poljoprivredno idustrijski kombinat) kod Vinkovaca. Na sastanak su zajedno došli Mirko Grošelj, Zvonko Jurman i svjedok. Marija Jurića dovezao je Mato Boroz. Razgovoru su bili nazočni Mirko Grošelj, Zvonko Jurman i Mario Jurić. Svjedok i Mato Boroz su

bili ispred prostorije u kojoj se vodio razgovor. Svjedok je povremeno ulazio, kad bi ga Jurman pozvao, donosio je kavu, sokove. Tako je primijetio da se zapisuje rečeno tijekom sastanka.

U istrazi je svjedok rekao da nije čuo sadržaj razgovora, no, danas je pojasnio da je razmišljao i sjetio se da je u čuo Marija Jurića da je govorio o tome da je kritične zgrade bio zadužen za postavljanje minsko-eksplozivnih naprava, no, da je odbio povezati mine, jer nakon što je vidio ubijenu djecu otišao je van i povraćao. Sa Marijom Jurićem održan je jedan sastanak.

Po naredbi načelnika Mirka Grošelja svjedok je zatražio od policije zapisnik o uviđaju i fotoelaborat, no, gospodin Josipović, iz kriminalističke policije iz Vinkovaca, je odbio dati na uvid tražene dokumente. Začudila ga je takva reakcija jer je inače suradnja između SIS-a (Sigurnosno izvještajna služba), SZUP (Služba za zaštitu ustavnog poretka) i vojne policije bila je dobra.

Nakon mjesec dana načelnik Mirko Grošelj je rekao svjedoku da oni taj slučaj više ne diraju, da je on sa slučajem upoznao Franju Tureka, tadašnjeg pomoćnika ministra unutarnjih poslova RH.

Svjedok je od Mate Boroza čuo da je zločin u Cerni počinila grupa Tomislava Madija, kojoj je pripadao i optuženi Mario Jurić. Za Matu Boroza je rekao da je izbačen iz SIS-a (Sigurnosno izvještajna služba) jer je bio nepouzdan, nepismen, lažno je prijavio ranjavanje. Zna da je Boroza ranije bio pripadnik „Legije stranaca“.

Prigovor optuženoga Marija Jurića

Optuženi Mario Jurić prigovorio je iskazu svjedoka Čačića jer smatra da su svjedok i on u interesnom sukobu.

Prigovorio je na tretman prema njemu u pritvoru. Rekao je da štrajka glađu od 27. ožujka 2007. godine, da uzima tekućinu, napitke. Prijeti mu se zbog onoga što je čuo o postupanju prema Gordani Getoš Magdić.

Svjedočenje Marte Žulj

Svjedokinja Marta Žulj je radila sa pokojnom Anicom Olujić u banci. Pokojna Anica imala je ključeve poslovnice. Kako se kritičnog jutra nije pojavila na poslu, svjedokinja je otišla u obližnju trgovinu i nazvala kuću Olujića. Nitko se nije javljao te je zamolila trgovca da je odveze, da uzme ključeve. Kad su stigli pred kuću, nije smjela ući u dvorište, pas je lajao, ulazna vrata kuće bila su otvorena. Otišla je do kuće roditelja pokojnog Radeta Olujića, zvala je pokojnikovog oca, Mirka, zamolila ga da ode kroz dvorište do kuće Radeta i Anice. Zнала da se nešto strašno dogodilo u onom trenutku kada joj je Mirko rekao da je pokojnikov auto u garaži. Svoju sumnju temeljila je na ranijem događaju, kada je, krajem siječnja 1992. godine, u dvorište obitelji Olujić bačena eksplozivna naprava, i kad Anica također nije došla na posao.

Ubrzo nakon što je Mirko ušao u kuću čula je kako je vikao da su Rade, Anica i djeca zaklani. Svjedokinjin suprug je o događaju izvijestio vojsku, pozvana je i policija.

Svjedočenje Kate Čipin

Svjedokinja Kata Čipin je rekla da je u Cerni radila kao medicinska sestra u ambulanti. Sjeća se da je bila zima 1992. godine, ubrzo nakon početka posla, oko 8,30 – 9,00 sati, u ambulantu su došli mladi vojnici HV-a i rekli da se dogodilo nešto strašno kod Olujića, da bi netko od medicinske ekipe trebao otići tamo. Liječniku, osobi starije životne dobi, pozlilo je. Svjedokinja je otišla sa vojnicima, autom do kuće Olujića, koja je udaljena 1 km od ambulante.

U dvorištu je vidjela neke ljude, no, fokusirala se na one kojima treba pomoći. U dnevnoj sobi je zatekla četiri beživotna tijela. Prepoznala je članove obitelji Olujić: Radeta, Anicu, Milenu i Marka. Rekla je da su Anica i dvoje djece bili na trosjedu, u položaju kao da su zatečeni pri gledanju TV-a, tijelo Radeta je ležalo između trosjeda i klub stolića. Na Radetu je vidjela mrlje krvi. Pogledala je zid iza leđa Anice i djece, no, krvi nije vidjela, nije vidjela ni oštećenja od metaka. Pomislila je da je pucanj bio iz blizine. Kad je vidjela da ne može pomoći, da su svi mrtvi, izašla je van i rekla da pozovu tijela nadležna za uviđaj.

U dnevnom boravku, gdje su bila tijela, je vidjela na stolu ostatke večernjeg objeda, kavu, sok. TV je bio uključen, ekran je titrao, nije bilo programa. U predsoblju je vidjela da je fiksni telefon isključen iz zida. Iz predsoblja je vidjela, pri izlasku, lijevo prostoriju koja je bila u priličnom neredu, a znala je da je Anica vrlo uredna. U kući nije vidjela eksplozivne naprave.

Svjedočenje Vlade Jurišića

Svjedok Vlado Jurišić je kritične večeri bio na straži ispred zgrade trikotaže „Gordana“. Vidio da je prošao jedan ili dva auta, jedan je bio bijeli.

Svjedočenje Nikole Karlušića

Svjedok Nikola Karlušić je rekao da je za događaj čuo sljedećeg dana. Njegova jedinica je samo te večeri bila u Cerni, on je bio u komandi svoje jedinice, moguće je da je bio i na straži. Ne zna tko je bio na straži u kritično vrijeme.

Pokojnog Radeta Olujića zna od rođenja, nisu bili prijatelji, no, uvijek su se pozdravljali. Nikakvih problema nije imao sa pokojnikom, pred njim Rade nije nikoga izazivao po nacionalnoj osnovi niti je čuo da je bio nacionalno isključiv. Jednom je s njima bio na čuvanju žita, tada je imao svoju lovačku pušku.

04. travnja 2007. godine - nastavak dokaznog postupka

Izveštaj: Veselinka Kastratović, Centar za mir, nenasilje i ljudska prava Osijek

Odluka o jamčevini

Ponuđena jamčevina za ukidanje pritvora optuženom Tomislavu Madiju je odbijena jer se jamčevina može prihvatiti za odredbu čl. 102. st. 1. t. 1. ZKP-a, a ne i za čl. 102. st.1. t. 4. ZKP-a.

Predsjednik Vijeća je kontaktirao sa Upraviteljem Zatvora u Osijeku i dobio informaciju da je zdravstveno stanje optuženoga Marija Jurića dobro. Kod optuženika su pronađeni mobiteli. Posjetit će optuženika u pritvoru.

Svjedočenje Katicice Rebuš

Svjedokinja Katica Rebuš je sestra pokojne Anice Olujić. Pokojnu sestru i njezinu obitelj je posjetila u siječnju 1992. godine. Znala je da su sestra i šogor Radomir imali telefonske prijete i da im je u siječnju u dvorište bačena bomba. Nakon toga su se čuli telefonom.

Pokojna sestra je imala dosta zlatnine, dukata. Svjedokinji je u policiji pokazan nakit, no, izjavila je da je njezina sestra imala više nakita. Prepoznala je mamine naušnice, koje je njezina majka namijenila Mileni. Vidjela je očev prsten, drugo nije gledala jer ju je to potreslo.

Svjedokinja iz kuće obitelji Olujić ništa nije odnijela. U kući je bila drugi dan, kad su ih zvali iz policije, kasnije više u nju nije ulazila. Znala je da je sestra u novčaniku imala 200 dolara, koje je dobila od njihove bake. Policija je novčanik našla na fotelji, prazan.

Zna da je Radomir imao lovačku pušku, dva pištolja, jedan od njezina oca. Za to oružje imao je dozvolu. Rekla je da Radomir nije bio u postrojbi HV, no, da je pomagao na drugi način. Radio je u trgovini i pomagao je ljudima.

U dvorišnoj zgradi obitelji Olujić su, od 1991. g., bile smještene dvije-tri prognaničke obitelji. Pokojni Radomir je bio dobre naravi, ne zna da je bio u sukobu s bilo kime. Pred njom i njezinim suprugom nije isticao svoju nacionalnost, nije mu smetalo što je ona djecu vodila u crkvu.

Na pitanje Predsjednika Vijeća gdje vidi motiv događaja, svjedokinja je rekla da je često o tome razmišljala, misli da je nekome nešto smetalo, no ne zna zašto. Mogući uzrok bi mogao biti to što je Radomir bio Srbin, u dvorištu je imao smještene prognanike, živio je cijelo vrijeme u Cerni. Pokojna sestra je pisala Radomirovoj teti u Njemačku, planirali su otići k njoj, čekali su da dobije putovnicu. Možda je netko znao za to. Neki mladići iz HOS-a su krajem, ili u jesen, 1991. godine odvezli auto obitelji Olujić, „Golf“. Prijatelji obitelji iz Cerne su otišli u Županju ili Vinkovce i dovezli nazad auto jer su smatrali da oduzimanje auta od Radeta nije u redu.

Primjedba optuženoga Tomislava Madija

Opt. Tomislav Madi rekao je da svaki zlatni predmet ima broj i žig zlatara, te je lako utvrditi vlasništvo toga predmeta. Pitao je svjedokinju tko je prepoznao sat. Svjedokinja je rekla da je sat prepoznao njezin suprug, ona od šoka nije vidjela pokazane predmete.

Optuženik je stavio primjedbu da je svjedokinja neiskrena.

Svjedočenje Željka Rebuša

Svjedok Željko Rebuš je šogor pokojne Anice Olujić. U Cernu je došao sa suprugom, ujutro nakon kritičnog događaja, čim su ih pozvali iz policije.

Bio je na prepoznavanju u policiji, gdje mu je pokazan nakit. Prepoznao je sat, „rinčice“, ogrlicu. Rekao je da je obitelj Olujić imala novca, jer su prije toga prodali jedan lokal u Vinkovcima. Zna za 200 dolara, koje je imala Anica od bake, zna da su imali njemačkih maraka, zlata.

Opisao je muški ručni sat njegova punca, ogrlicu, koju je imala pokojna Anica, koju je Rade kupio u Osijeku, Vinkovcima ili Županji, negdje 1990. godine. Opisao je „rinčice“ njegove punice, koje su imale plave kamenčiće.

Sa pokojnim Radetom je bio u prijateljskim odnosima, opisao ga je kao „živahnu osobu“. Kao Srbin, Rade je imao mišljenje s kojim se svjedok nije slagao. Rade je mislio da rat nije potreban, i da uzroci rata nisu ovdje.

U dvorišnoj zgradi kuće obitelji Olujić su bili smješteni prognanici, ne zna točno je li bilo miješanih brakova kod tih obitelji, no, zna da su muškarci bili pripadnici HV-a. Čuo je da je Radetov auto bio oduzet, potom vraćen, no, ne zna o tome ništa.

Vještačenje vještaka psihijatra dr. Nikole Mandića

Dr. Nikola Mandić je svoj nalaz i mišljenje, od 16. prosinca 2006. godine, dao je u pisanom obliku. Smatra da je optuženi Tomislav Madi u kritično vrijeme bio ubrojiva osoba, optuženi Mario Jurić smanjeno ubrojiva osoba, optuženi Zoran Poštić smanjeno ubrojiva osoba, optuženi Davor Lazić smanjeno ubrojiva osoba, a optuženi Mijo Starčević ubrojiva osoba.

Osporavanje nalaza i mišljenja od strane optuženoga Marija Jurića

Bez iznošenja konkretnih primjedbi, optuženi Mario Jurić je izrazio sumnju u verodostojnost nalaza i mišljenja vještaka.

Disciplinska mjera optuženom Mariju Juriću

Optuženik je i nakon odgovora vještaka i upozorenja Predsjednika Vijeća nastavio komentirati nalaz i mišljenje te je udaljen iz sudnice.

Vještačenje sudsko-medicinskog vještaka dr. Ante Blažanovića

Dr. Ante Blažanović, patolog, sudsko medicinski vještak, je svoj nalaz i mišljenje, od 12. prosinca 2006. godine, dao u pisanom obliku.

Pojasnio je da je u svom nalazu i mišljenju konstatirao da je pokojni Radomir umro zbog teškog iskrvarenja, krvi je oko tijela i u tjelesnim šupljinama sigurno bilo. Sve rane, osim dvije rane nađene na djetetu Marku, nastale su od metaka ispaljenih iz daljine. Rane na djetetu nastale su od metaka ispaljenih iz apsolutne blizine, cijev je bila prislonjena uz tijelo ili na udaljenosti od nekoliko milimetara.

Vještak je opisao je tjelesne povrede rana koje su zadobili oštećeni, njihovu težinu, kako pojedinačno, tako i skupno, kao i način njihovog nastanka. Opisao je mjesto svake prostrijelne i ustrijelne rane, smjerove prostrijelnih i ustrijelnih kanala svake rane s navođenjem unutarnjih organa koje je svaki projektil na svojoj putanji ozlijedio. Vještak je odredio u kojem su se položaju nalazili oštećeni [članovi porodice Olujić] kada je u njih pucano, kao i moguću daljinu s koje je prema njima pucano. Rane su nanijete iz daljine, osim dvije velike rane na dječakovom tijelu, koje ukazuju na mogućnost nanošenja iz neposredne blizine.

Svjedočenje Mate Boroza

Svjedok Mato Boroz je sudionik Domovinskog rata u Hrvatskoj i rata u Bosni. Ima nadimak "Legija", jer je bio u Legiji stranaca. Jedno vrijeme je bio službenik SIS-a Osijek (Sigurnosno izvještajna služba). U teškom je zdravstvenom stanju, pati od PTSP-a, navodi da u kritično vrijeme nije konzumirao drogu. Trenutno se nalazi u pritvoru zbog drugog kaznenog djela. Svjedoka je u vezi ovog slučaja kontaktirala policija dok je bio u Istražnom zatvoru u Osijeku, a nakon emitiranja emisije „Latinica“.

O optuženom Mariju Juriću i razgovoru u PIK-ovoj zgradi

Negdje u zimi 1993. godine, ne sjeća se točno kada, kontaktirao ga je optuženi Mario Jurić i rekao da ima saznanja o stradanju obitelji Olujić. Ne sjeća se u koje doba dana je prvi razgovor vođen. Vjerovao je u priču optuženog Marija Jurića jer je znao da Jurić želi ući u sastav SIS-a

(Sigurnosno izvještajna služba). Zajedno su otišli kod, svjedoku pretpostavljenih, Ivana Čačića, a potom kod Zvonka Jurmana.

Nekoliko dana nakon toga održano je saslušanje u prostorijama PIK-a (Poljoprivredno industrijski kombinat) u Vinkovcima. Na sastanku su bili svjedok, Ivan Čačić, Zvonko Jurman i optuženi Mario Jurić. Mirko Grošelji nije bio prisutan. Jurman je zapisivao što je rečeno. Jurić je, po iskazu svjedoka, i potpisao taj zapisnik. Od optuženog Jurića je tada čuo da je kritične zgrade bilo 5 osoba, da je jedna osoba ostala u autu, u kuću Olujića su ušle 4 osobe, da je Tomislav Madi ubio članove obitelji Olujić iz „škorpiona“; da je optuženi Mario Jurić trebao spojiti mine, no, to je odbio izvršiti.

O optuženom Tomislavu Madiju

Optuženog Tomislava Madija je upoznao u Vinkovcima, krajem 1991. godine, u Pivnici ili Termi. Nakon toga vidjeli su se još par puta, jednom u rujnu ili listopadu 1991. godine u Komletincima, u zapovjedništvu. Optuženik je bio u sastavu HOS-a. Početkom 1992. godine je bio zapovjednik, no ne zna je li u to vrijeme još bio HOS ili je Madijeva jedinica prešla u sastav HV-a.

Na pitanje je odgovorio da optuženiku nije iz pritvora slao ikakve poruke.

Predočavanje iskaza iz istrage

Predsjednik Vijeća predočio je svjedoku njegov iskaz iz istrage, od 8. lipnja 2006. godine, u kome je rekao: „tog puta „Chicago“ (nadimak optuženog Tomislava Madija) je u jednu ruku meni nudio da maknem Marija Jurića, govoreći da bih time usrećio više ljudi, a ja sam rekao da me se ne tiču njihovi odnosi“. Svjedok je rekao da sumnja da je on to rekao. Nakon što mu je ukazano da je potpisao tu izjavu, svjedok je rekao da on nikada ne čita što potpisuje.

Primjedba optuženoga Tomislava Madija

Optuženi Madi je rekao da svjedok laže i da je svjedok tražio da ga dođe posjetiti u pritvor.

Svjedočenje Zvonka Jurmana

Svjedok Zvonko Jurman, u kritično vrijeme bio je operativac u Centru SIS-a (Sigurnosno izvještajna služba) u Osijeku. Mato Boroz i Ivan Čačić su informaciju o događaju u Cerni poslali njegovu šefu, Mirku Grošelju. On je uputio svjedoka na PIK-ov stan u Vinkovce, da obavi razgovor sa Marijom Jurićem. Prilikom razgovora sa Marijom Jurićem nije vodio zabilješke, jedino podsjetnik. Misli da je optuženi prilikom tog razgovora bio u civilu. Iz razgovora je saznao da je Mario Jurić kritične zgrade bio prisutan na licu mjesta u Cerni. Mario Jurić je nabrojao imena pet osoba, no, svjedok ih nije provjeravao, jer je kompletnu obradu izvršio MUP RH (Ministarstvo unutarnjih poslova Republike Hrvatske), od uviđaja nadalje. Šef njegove službe je informaciju prenio Zagrebu. Optuženi Jurić je tada iznio i neke zahtjeve za angažiranjem u specijalnim policijskim postrojbama, što mu on nije mogao osigurati.

Predočavanje iskaza svjedoka Mate Boroza

Na predočavanje iskaza svjedoka Mate Boroza da je vidio da se tijekom razgovora u PIK-u piše zapisnik, svjedok je ponovio da se nije radilo o zapisniku nego o podsjetniku te da razgovor nisu snimali. Radilo se o početnom sastanku, u kritično vrijeme Mario Jurić bio je malodoban, stoga su bili oprezni u razgovoru. Ponovio je da je slučaj obradio MUP RH, stoga SIS nije radio sigurnosne provjere.

Odluka Vijeća

Vijeće je donijelo Riješenje:

1. U Centru za kriminalistička vještačenja „Ivan Vučetić“ u Zagrebu će se obaviti komparativna analiza demonstracije podudarnosti odnosno nepodudarnosti bioloških uzoraka (DNK) svih opuštenika i onih uzetih s opuška pronađenog u velikoj pepeljari tijekom uviđaja u kući obitelji Olujić obavljenog 18. veljače 1992. godine. Na opušku su nađeni tragovi epitelnih stanica muške osobe. Radnje uzimanja uzoraka i slanja na vještačenje će se obaviti u nazočnosti članice vijeća sutkinje Jadranke Kurbel.

2. Od policije iz Županje zatražit će se podatak je li tijekom uviđaja 18. veljače 1992. godine, s lica mjesta, izdvojeno 7 opušaka nađenih u maloj pepeljari.

3. Od Ureda za obranu u Vinkovcima zatražit će se podatak u kojoj je vojnoj postrojbi bio angažiran optuženi Mario Jurić 17. veljače 1992. godine.

Produženje pritvora protiv optuženih

Branitelji optuženog Tomislava Madija tražili su ukidanje pritvora njihovom branjeniku uz polaganje jamstva u iznosu od 200.000 eura, no protiv svih optuženika produljen je pritvor, temeljem odredbe čl. 102. st.1. t. 4. ZKP-a [izvršenje djela pod naročito teškim okolnostima] u kojem slučaju, prema ZKP-u (Zakonu o kaznenom postupku), jamstvo ne može biti dozvoljeno.

Komentar

Optuženi Mario Jurić se u više navrata tijekom glavne rasprave, pismeno i usmeno, žalio Vijeću na loše prilike u pritvoru. Međutim, od upravitelja pritvora stigao je dopis da su, suprotno pravilima, u njegovoj ćeliji pronađeni mobilni telefoni. Nadalje, optuženi je u dva navrata udaljen iz sudnice zbog nepoštivanja Suda i reda u sudnici. Prvi puta pri saslušavanju vještaka dr. Nikole Mandića jer ga je ometao pri iznošenju mišljenja. Drugi put je udaljen iz sudnice zbog vike i komentara na iskaz svedoka Mate Boroza. Sudska policija je intervenirala kad se optuženi Jurić vidno uznemirio te su mu stavljene lisice.

18. travnja 2007. godine – nastavak dokaznog postupka

Izveštaj: Mladen Stojanović, Centar za mir, nenasilje i ljudska prava Osijek

Svjedoci Anto Đapić i Franjo Turek su pisanim putem opravdali nedolazak na raspravu.

Zahtjev optuženoga Tomislava Madija za obranom sa slobode

Optuženi Tomislav Madi je obavijestio sud da već 20 dana štrajka glađu te da to čini jer je nezadovoljan odlukom suda prema kojoj mu nije dana mogućnost da se brani sa slobode, iako je ponudio jamstvo u visini od 200 000 eura. Branitelj optuženog Madija je predao sudu medicinsku dokumentaciju te je istaknuo da je njegov branjenik 80-postotni invalid, da u tijelu ima 42 gelera te da i to, uz štrajk glađu, može utjecati na njegovo zdravlje.

Vještačenje sudskog vještaka za balistiku, Vojina Maštruka

Vojin Maštruko je stalni sudski vještak za balistiku. Glede inkriminiranog događaja je dobio dva zahtjeva za balističkim vještačenjem od PU Županja. Uz prvi zahtjev, od 19. veljače 1992. g., dostavljeno mu je 17 čahura kalibra 7,62 x 39 mm; 5 zrna kalibra 7,62 x 39 mm te 9 čahura kalibra 7,65 mm. Dana 04. ožujka 1992. g. dostavljena mu je još jedna čahura kalibra 7,65 mm.

Sedamnaest (17) čahura kalibra 7,62 x 39mm i 5 dostavljenih zrna ispaljeni su iz iste (jedne) puške tipa „Kalašnjikov“.

Devet (9) čahura kalibra 7,65mm imale su identične individualne karakteristike te je na osnovu toga zaključio da su ispaljene iz jednog automatskog pištolja „Škorpion“. Te su čahure bile začađene, a to je karakteristika koja se pojavljuje prilikom upotrebe prigušivača.

Naknadno dostavljena čahura kalibra 7,65mm također je ispaljena iz „Škorpiona“, ali njene individualne karakteristike su različite od karakteristika ranije dostavljenih 9 čahura te je zaključio da je ona ispaljena iz drugog „Škorpiona“. Rekao je da je na njoj primjetio tragove struganja ili brušenja te da je od PU zatražio da mu se dostavi pištolj iz kojeg je pucano, ali taj njegov zahtjev nikada nije ispunjen.

Uz drugi zahtjev, od 12. ožujka 1992. godine, dostavljena su mu i dva omota sa čahurama. U prvom omotu se nalazilo 6 čahura kalibra 7,65mm izuzetih, kako je to navedeno u zahtjevu, od jedne osumnjičene osobe, a u drugom omotu se nalazila jedna čahura kalibra 7,65 mm, izuzeta od druge osumnjičene osobe. Utvrdio je da su 6 čahura iz prvog omota ispaljene iz „Škorpiona“, ali su one imale različite individualne karakteristike od 9 čahura koje su dostavljene uz zahtjev od 19. veljače. Mišljenja je da se radi o različitim „Škorpionima“.

Čahura iz drugog omota imala je slabo izražene individualne karakteristike te je zatražio još ispaljenih čahura iz pištolja ili sam pištolj, ali tom njegovom zahtjevu nikada nije udovoljeno.

Čahure ispaljene iz pištolja tipa „Škorpion“ su specifične po tome što na njima ostaje dvostruki trag izbacivača te je takve čahure lako razlikovati od čahura ispaljenih iz vatrenih oružja svih ostalih marki, a istog kalibra.

Nije mu poznato zašto su mu čahure na vještačenje parcijalno dostavljane, a one bi se sada trebale nalaziti u zbirci čahura i zrna u Centru za kriminalistička vještačenja.

Prijedlog obrane

Branitelj Havkić je predložio da se od Centra za kriminalistička vještačenja pribave čahure i zrna, kao i pripadajuća dokumentacija koju je dostavila PP Županja, a radi ocjene vjerodostojnosti vještačenja, te radi osvrta na okolnost pribavljanja čahura i zrna i njihova dostavljanja na vještačenje.

O prijedlogu branitelja Havkića odlučit će se naknadno.

Rasprava zakazana za 19. 04. 2007. godine je odložena zbog obaveza branitelja.

10. svibnja 2007. godine – dokazni postupak

Izvjestaj: Mladen Stojanović, Centar za mir, nenasilje i ljudska prava Osijek

Predsjednik Vijeća je strankama uručio nalaz i mišljenje Centra za kriminalistička vještačenja „Ivan Vučetić“ prema kome je DNA analizom utvrđeno da uzorak s opuška izuzetog s inkriminiranog mjesta ne potječe od optuženika.

Svjedočenje Mate Bertića, pirotehničara

Svjedok Mato Bertić je od 25. listopada '91. do 30. studenog '93. bio pirotehničar u 131. brigadi HV-a. Na inkriminirano mjesto svjedok je došao po naređenju Marka Benakovića, načelnika SIS-a (Sigurnosno izvještajna služba) 131. brigade koji ga je i obavijestio da je kuća minirana. Svjedok je izvadio mine i otišao kući. Nije pisao izvještaj.

Predsjednik Vijeća predao mu je ispravu Policijske uprave Županja, od 18. veljače '92., na kojemu se navodno nalaze potpisi ovoga svjedoka i Josipa Colarića. Svjedok je rekao da to nije njegov potpis. Rekao je da je vjerojatno kasnije dolazila policija i Colarić, koga inače poznaje, te da su oni pisali zapisnik. Dok se on nalazio u kući Olujićevih, ondje nije bila policija niti istražni sudac.

U dnevnoj sobi vidio je 3 tijela. Nije siguran je li i Radomirovo tijelo bilo u dnevnoj sobi. Radomiru je vrat bio prerezan, u kući je sve bilo čisto te je bio dojma da su ubijeni negdje drugdje pa su doneseni u kuću, po kući nije bilo razbacanih stvari. Ipak, prošlo je 15 godina pa nije posve siguran u to. Uz to, bio je pod šokom nakon što je vidio ubijene.

Na ulazu u kuću našao je komadiće sporogorećeg i detonirajućeg štapina. Zaključio je da su upaljači pravljene na licu mjesta. Postavljene mine upućivale su i na stručnost i na nestručnost postavljачa. Stručno je bilo to što se nije moglo vidjeti imaju li dopunski upaljač. Nestručno je bilo spajanje sporogorećeg i detonirajućeg štapina, štapini su laički spojeni. Moguće je da su namjerno tako spojeni. Kapisla je stavljena na detonirajući umjesto na sporogoreći štapin.

Razorna moć eksploziva bila je tolika da bi kuća bila srušena sa zemljom. Misli da je u kući pronašao 4 tenkovske metalne mine br. 1 („TMM 1“). Bile su u kupaonici, dječjoj sobi, sobi desno od ulaza te u prostoriji u kojoj je ležao Rade. Mine je nakon razminiranja ostavio u dvorištu. Smatra da je za postavljanje mina bila dovoljna jedna osoba, dok je za paljenje potrebno više ljudi. Dva sporogoreća štapina su izgorjela, a druga dva nisu. Osoba koja nije uspjela zapaliti sporogoreće vjerojatno je otišla jer su druga dva štapina gorjela.

Svjedočenje Franje Tureka

Svjedok Franjo Turek je '92. godine radio u Centru SZUP-a (Služba za zaštitu ustavnog poretka) u Varaždinu. Od 2000. do 2004. godine bio je pomoćnik ministra unutarnjih poslova. Na kolegijima u MUP-u (Ministarstvo unutarnjih poslova) saznao je da je kriminalistička obrada slučaja u tijeku, ali on u njoj nije sudjelovao. Nisu mu poznate osobe imenima Ivan Čačić i Zvonko Jurman, niti osoba prezimenom Grošelj. Nikada nije radio u SIS-u (Sigurnosno izvještajna služba). Tvrdi da 1992. nije bio pomoćnik ministra.

Na pitanja opt. Jurića, rekao je da mu nije poznato da postoji video zapis o ubojstvu obitelji Olujić, da mu nisu predane nikakve fotografije, da je kriminalističkom policijom rukovodio Dragutin Cestar, da o događaju nije razgovarao sa Smiljanom Reljićem, da u kritičnom periodu nije poznao nikoga iz SZUP-a (Služba za zaštitu ustavnog poretka) iz Osijeka i Slavonije, da nije bio član nekakvog tajnog tima koji je preuzeo zapis o ubojstvu obitelji Olujić, da Predsjedniku RH Mesiću nije poslao nikakav dokument 07. siječnja 2004. godine u 10,46 sati, da nije čuo za agenciju VATA te da poznaje Zinku Bardić i Šimu Lučina.

Prijedlozi obrane

Branitelj Havkić je predložio da se iz spisa predmeta izdvoji zapisnik o prepoznavanju predmeta koji su izuzeti iz stanova i kuća optuženika. Rekao je da pri prepoznavanju predmeta nije postupano sukladno ZKP-u.

Prijedlozi tužiteljstva

Zamjenik ŽDO-a je predložio da se kao svjedok pozove i ispita Marko Benaković.

11. svibnja 2007. godine – dokazni postupak

Izveštaj: Mladen Stojanović, Centar za mir, nenasilje i ljudska prava Osijek

Novi branitelj optuženoga Pošića

Optuženi Pošić je otkazao punomoć odvjetniku Iviću te je za novog branitelja izabrao odvjetnika Zlatka Jarića.

Vještačenje vještaka za požare i ekspozije, Renata Pačelata

Vještak Renato Pačelat je izjavio da je u kuću obitelji Olujić bilo postavljeno oko 27 kg eksploziva. Eksplozija bi nedvojbeno dovela do potpunog uništenja kuće. Do eksplozije nije došlo jer je naprava nestručno postavljena. Sporogoreći štapin bio je vezan na detonirajući bez kapisle. Kapisla se nalazila na kraju detonirajućeg štapina umjesto na kraju sporogorećeg.

Svjedočenje Ivica Zupkovića

Svjedok Ivica Zupković je rekao da nema neposrednih saznanja o ubojstvu Olujićevih. U veljači '92. godine bio je zapovjednik bojne u 109. brigadi HV-a. Od 28. lipnja '91. do 13. siječnja '92. bio je u postrojbama HOS-a. Dana 13. siječnja '92. sve postrojbe HOS-a dobile su zapovijed o pripajanju Hrvatskoj vojsci. Nakon ulaska u HV svi su pripadnici primani preko 109. brigade.

Optuženi Madi je bio u HOS-u od 28. kolovoza do 31. prosinca '91. Znao je ispoljavati samovolju i neposlušnost. Madijev vod bio je samostalan u odnosu na njegovu bojnu, na bojnu je bio naslonjen samo logistički, od bojne je dobivao opremu.

Ne poznaje optuženog Jurića, nije bio u njegovoj postrojbi.

Optuženoga Starčevića je upoznao '94. ili '95. godine. Ratnih godina nije ga poznavao.

Ne poznaje optužene Lazića i Pošića niti zna kako su došli u HOS.

Na pitanja branitelja Cvrkovića, svjedok je rekao da su se postrojbe HOS-a nalazile u Maloj Bosni, Nuštru, Jarmini, a kasnije su formirane i u Komletincima i Vrbanji. Vod HOS-a u Komletincima je samoinicijativno oformio Madi. Nije mu poznato tko je Madija imenovao zapovjednikom. U prosincu '91. godine taj je vod imao 54 pripadnika. Svrha tog voda bila je obrana Komletinaca. Postrojba koja se nalazila u Vrbanji priključila se 131. brigadi HV-a, dok se postrojba u Komletincima priključila 105. brigadi HV-a.

16. svibnja 2007. godine - nastavak dokaznog postupka

Izveštaj: Mladen Stojanović, Centar za mir, nenasilje i ljudska prava Osijek

Svjedok Stjepan Ivanić je izvijestio Sud da je bolestan.

Svjedočenje Ante Đapića

Svjedok Anto Đapić, jedan je od utemeljitelja HOS-a (Hrvatske obrambene snage), ogranka HSP-a (Hrvatske stranke prava). HOS je utemeljen 3. svibnja 1991. godine. Dobroslav Paraga bio je zapovjednik HOS-a i predsjednik HSP-a, Ante Paradžik bio je načelnik Glavnog stožera HOS-a i dopredsjednik HSP-a. Svjedok je bio član Predsjedništva HSP-a i Glavnog stožera HOS-a. Načelnik Glavnog stožera HOS-a postao je 21. rujna 1991. godine, nakon pogibije Ante Paradžika u atentatu. U vremenu od 3. svibnja do 21. rujna 1991. godine svjedok je radio na osnivanju HOS-a na području današnje Osječko-baranjske županije. Na području današnje Vukovarsko-srijemske županije taj posao je obavljao Damjan Kraljević. Načelnik Glavnog stožera HOS-a imao je političku funkciju, idejno političko djelovanje, novačenje, logističku potporu. Na terenu je radio pripremu, obuku i upućivanje ljudstva na teren. Načelniku se nisu podnosila izvješća s terena. U početku su pripadnici HOS-a imali iskaznice pričuvnog sastava MUP-a RH (Ministarstva unutarnjih poslova), a kasnije su bili u ZNG-u (Zboru narodne garde), pa potom u HV-u. Od optuženog Tomislava Madija nije primio niti jedno izvješće s terena. Optuženika je upoznao u jesen 1991. godine.

HOS je ušao u sastav HV-a 13. siječnja 1992. godine. Nakon tog datuma Glavni stožer HOS-a radio je samo logističku podršku. Nakon „Sarajevskog sporazuma“, u siječnju 1992. godine, dio pripadnika HOS-a prešao je u sastav HV-a, a dio je otišao ratovati u „Herceg-Bosnu“.

Na pitanje o novačenju, svjedok je rekao da se radilo na način da tko god se javio bio je upućivan na teren, a najveći dio ljudstva upućivan je prema Bosni i Hercegovini. Osobno se protivio uključivanju u rat malodobnih osoba ili osoba čiji su članovi obitelji poginuli. S područja Zagreba i okolice bilo je osoba koje su samovoljno došle na ratišta, te su bili primljeni u jedinice. HOS je imao dva inspektora, Vladu Jukića i Mileta Dedakovića Jastreba, koji je postao inspektor u prosincu 1991. godine.

O slučaju ubojstva obitelji Olujić ne zna ništa, prvu informaciju je dobio iz tiska. Optuženog Tomislava Madija je zadnji put vidio 1. ožujka 1992. godine, kada je došao sa Dobroslavom Paragom u posjet HOS-u i kada su u posljednjem trenutku izbjegli atentat. Tada je u kratkom razgovoru s optuženikom čuo da im je položaj u Komletincima težak. Vojni put opt. Tomislava Madija ocijenio je najvišom ocjenom.

Svjedočenje Josipa Colarića

Svjedok Josip Colarić, u kritično vrijeme bio je djelatnik PU (Policajska uprava) Županja, na mjestu mlađeg inspektora za protudiverzionu zaštitu. Bio je nazočan na uviđaju u kući obitelji Olujić u Cerni, gdje je otišao po uputi dežurstva. Kritičnog dana u kuću obitelji Olujić je došao ujutro, no, nije ulazio u kuću, čekali su dolazak istražnog suca. Imao je zadatak obaviti poslove pirotehničara, odnosno, zajedno sa Matom Bertićem, koji je bio pripadnik HV-a, pregledao je prostor zbog sigurnosti osoba koje će raditi uviđaj. U kući su našli čahure, mrtva tijela, detonirajuće i sporogoruće štapine, eksplozivna punjenja. O nađenom stanju i učinjenom svjedok i Mato Bertić sačinili su izvješće i potpisali ga. Prije njih u kući je bio netko od članova obitelji, te policijska ophodnja. Razminiranje su nakon obavljenog uviđaja izvršili svjedok i Mato Bertić.

Svjedočenje Marka Benakovića

Svjedok Marko Benaković, u kritično vrijeme bio je načelnik SIS-a (Sigurnosno izvještajna služba) u 131. brigadi HV-a (brigada iz Županje). Kritičnog dana javljeno mu je da je izvršeno ubojstvo u Cerni. Informaciju je prosljedio svome šefu Mirku Grošelju, koji ga je uputio na lice

mjesta. Pred kućom je vidio civilne osobe, pripadnike HV-a, policajce. Rečeno mu je da se čeka dolazak istražnog suca iz Osijeka. U spavaćoj sobi kuće obitelji Olujić gorjelo je svjetlo, u kupatilu se, ispod rublja, vidio sporogorući štapin, u sobi iza ormara bio je štapin. Štapini su bili prikriiveni, ali su se vidjeli dijelovi protutenkovske mine. Iz izvješća pirotehničara svjedok je saznao da se radilo o 10 kg uvezanog almorala u štapinima (4 x 2,5 kg) i 4 protutenkovske mine.

Svjedok je u primaćoj sobi, na krevetu, vidio u sjedećem položaju mrtva tijela, žena je sjedila sa spušenom glavom, a sa obje njezine strane vidio je djecu, koja su bila nagnuta na njezina ramena. Tijelo pokojnog Radeta Olujića ležalo je potrbuške, u lokvi krvi. I u primaćoj sobi je svjedok vidio sporogorući štapin.

U spavaćoj sobi je vidio da je na krevet istresen sadržaj ladica, vidio je drvca izgorjelih šibica, 3 – 4 komada pored sporogorućih štapina. Drvca izgorjelih šibica vidio je u kupatilu, kuhinji, primaćoj sobi. Svjedok je rekao da je zamolio istražnog suca da izađu iz kuće, kako bi pirotehničari pregledali kuću. Rekao je da je čuo u razgovoru da je u kuću ulazila žena koja je radila sa pokojnom Anicom u banci, koja ju je došla tražiti. Svjedok je sastavio izvješće o onome što je vidio i čuo, ono se nalazi u arhivi njegove službe. Izvješće je dostavio svome šefu, Mirku Grošelju.

17. svibnja 2007. godine – obrana opt. Tomislava Madija

Opt. Tomislav Madi zahtijevao je da se ispita prije završetka dokaznog postupka.

Saslušanje optuženoga Tomislava Madija

Ratni put

Optuženi Tomislav Madi je u bivšoj JNA ovladao vojnim vještinama, uvijek ga je interesiralo naoružanje. Za vrijeme boravka u SAD-u nije prolazio specijalističku vojnu obuku. Prvi put se vratio u Hrvatsku 1990. godine. Drugi put, 15. kolovoza 1991. godine, s njim je došla grupa od 40 Amerikanaca, donio je novac, naoružanje i uniforme. Željeli su se uključiti u HV. Dana 17. ili 18. kolovoza 1991. godine stupio je u kontakt sa jednim bojnikom HV-a, koji je, da bi regulirao pitanje stranih državljana koji bi bili uključeni u HV, tražio 1000 USA dolara po osobi. Kako nisu uspjeli ući u HV, uključili su se u HOS. Neke osobe iz grupe ljudi koja je došla sa optuženikom su se vratile kući, a neki su s njim otišli u Sloveniju po naoružanje pa u Pakrac. Nakon Pakraca išli su na ispomoć u Novsku. Nakon što je Paradžik poginuo u atentatu, 23./24. rujna, vratili su se u Zagreb.

Kod Parage je inzistirao da ga pošalje u Vukovar, u Slavoniju. Dana 29./30. rujna 1991. godine optuženik je s grupom od 28 ljudi došao u Vinkovce. Najprije su bili smješteni u privatnim kućama, a potom u školi. Bio je zapovjednik satnije. Po dolasku u Vinkovce javio se Zupkoviću, zapovjedniku, koji mu se nije svidio već kod prvog susreta. Na upit tko će im dati naoružanje, Zupković je odgovorio: «tko vas je poslao neka vam i da».

Upoznao je Mirka Botu koji ga je odveo do Dedakovića. Dana 1. listopada 1991. godine pali su Marinci, Cerić, tenkovi su ušli u Nuštar. Optuženikova satnija je upućena u Nuštar, gdje su ostali 2 – 3 dana, potom su se vratili u Vinkovce. Dana 12./13. studenoga 1991. godine išli su u zadnji proboj prema Vukovaru, stigli su do bršadinskog silosa. Dana 13. studenoga 1991. godine došao je u zapovjedništvo, gdje je dobio zapovijed da ide u Nijemce, koji tada još nisu bili pali, gdje je

bio veliki pritisak neprijatelja. Dana 13./14. studenoga 1991. godine smijenjen je Dedaković, na njegovo mjesto postavljen je Vrbanac. Optuženik je dobio crtu prema Malim Nijemcima, gdje su 14., 15. i 16. studenoga 1991. godine izvršene 4 diverzije preko Bosuta, nanijeta je velika šteta neprijatelju. Dana 17. studenoga 1991. godine Nijemci su pali. Nakon toga su otišli u Komletince, u kojima je bilo malo stanovništva, nešto vojske na straži. 4. prosinca 1991. godine bivša JNA je pokušala ući u Komletince, no, zahvaljujući optuženomu nisu uspjeli.

U međuvremenu nije odlazio do Zupkovića, već je kontaktirao zapovjedništvo, gdje su bili Dedaković, Vrbanac, Vepar, od kojih je dobivao zapovijedi. Zapovjedništvo je bilo smješteno u podrumu kod policijske uprave u Vinkovcima.

Njegova satnija nikome nije pripadala. Bili su na platnom spisku 109. brigade iz Vinkovaca. Vrbanac je njegovu satniju pridodao 105. brigadi na uporabu, zapovijedi su od tada dobivali od Stjepana Ivanića, zapovjednika 105. brigade.

U diverzije su uvijek išli zapovjednici naprijed i dragovoljci. Neprijatelja su mogli napadati svaki dan, imali su zapovijedi da idu u izviđanje, a to je značilo izvođenje diverzija. Rekao je da su imali ovlasti kao «Arkanova garda», i da mu je žao što nisu imali i više ovlasti kao i oni, ne bi se završilo mirnom reintegracijom Podunavlja, već bi to bilo riješeno vojnim putem, te ne bi bilo problema kao što ih sada ima..

Rekao je da nije bilo prijelaznog perioda prelaska HOS-a u sastav HV-a, jer su se oni cijelo vrijeme vodili da su u sastavu HV-a, od plaće do logistike.

U zapovjednom lancu imao je maksimalnu slobodu na terenu. U HOS-u zapovjednici nisu imali pravo bilo koga zadržati protiv njegove volje. Službeno je HOS 1. ožujka 1992. godine postao sastavni dio HV-a, njegova satnija je postala dio 2. aktivne brigade HV «Gromovi». Na pitanje što se dogodilo ako neka naredba došla od HV-a nije poštovana od njega kao zapovjednika, optuženik je rekao da se u 99% slučajeva nije ništa dogodilo. Naveo je primjer nepoštivanja primirja. Zapovjednici su odlazili u Glavni stožer HOS-a u Zagreb, gdje su podnosili usmena izvješća Perkoviću, Paragi, Dedakoviću, manje Đapiću. Pismenih izvješća nije bilo. Zapovjednici nisu bili u obvezi podnositi izvješća. Tako, njegova satnija, dok je bila u sastavu 105. brigade, nije bila u obvezi podnositi izvješća zapovjedniku te brigade.

Rekao je da nije bio strog zapovjednik, no, nije podnosio laž, otuđenja.

Optuženik je prošao ratišta u Bosni i Hercegovini, južno bojište. Nakon odlaska iz HOS-a ušao je u sastav 2. aktivne brigade HV-a. U mirovini je od 1. lipnja 1994. godine, no, i nadalje je ostao aktivan i sudjelovao je u važnijim akcijama. Bio je 4 puta ranjen s 114 gelera, 5 metaka, u njemu se nalazi još 42 gelera. Nositelj je niza odličja: Red križa; Spomenica; Red groma; 12 – 15 pohvala ispred operativnih zapovjedništava, po činu je pukovnik HV.

O optuženima

Optuženik je rekao da su u satniju dolazili ljudi upućeni iz HSP-a, bilo je i osoba koje su bile na izdržavanju kazne u Lepoglavi, koje je 19. studenoga 1991. godine doveo Merčep, pokazali su se dobri borci. U postrojbi su imali 7-8 malodobnih osoba. Rekao je da je u HOS petkom dolazilo 15 – 20 ljudi, vikendom su dolazili pomoći ratovati. Tako su vikendom imali ukupno oko 350 ljudi.

Optuženi Mario Jurić nije bio pripadnik njegove satnije, bio je pripadnik satnije sa zapovjednikom Vujnovićem, zvanim «Srbin». Upoznao ga je u «maloj Bosni», Jurić je s vremena na vrijeme dolazio sa „Srbinom“ u Komletince, išli su na izviđanje i diverzije. No, optuženi

Zoran Poštić, Davor Lazić i Mijo Starčević bili su pripadnici optuženikove satnije. Ne sjeća se dolaska optuženika Poštića i optuženika Lazića u satniju, no, vidio je da im u potvrdama piše da su 12. veljače 1992. godine upućeni iz Zagreba u Slavoniju.

Optuženi Miju Starčevića upoznao je 10-tak godina prije rata. Starčević je u satniju došao 27/28. prosinca 1991. godine, bio je vozač, dovezao je svoj «Mercedes». Optuženik je 2000. godine sreo opt. Zorana Poštića kod Trgovačkog suda u Zagrebu, gdje je bio sa svojim braniteljem. Za opt. Davora Lazića je čuo tek kad je započeo ovaj kazneni postupak.

O zločinu u Cerni

Za zločin u Cerni čuo je prvi put 18. veljače 1992. godine, negdje kasno na večer. Vraćao se sa Banićem iz Zagreba, naišli su u centar veza u Vinkovce, gdje je želio saznati što se događalo za vrijeme njegove odsutnosti. Sreo je Krizmanića, koji mu je u nevezanom razgovoru rekao da se dogodio ubojstvo u Cerni, no, kako to nije bilo područje njegove nadležnosti optuženik o tome nije više ispitivao. Ponovno je o zločinu čuo dva mjeseca prije uhićenja. U hotelu u Vinkovcima se susreo sa optuženim Mijom Starčevićem koji mu je rekao da su mu policajci nudili da će biti pušten optuži li njega (Tomislava Madija).

Rekao je da je optuženi Mario Jurić došao kod njega 17. veljače 1992. godine, oko 12,00 sati. Primio ga je zajedno sa svojim zamjenikom, Brankom Marjanovićem. Jurića je rekao da je poslan u njihovu satniju, tražio je 3 – 4 vojnika iz njihove satnije koji će ići s njim u izviđanje u dubinu neprijateljske teritorije. Madi i Marjanović su se usuglasili da nekoliko njihovih vojnika ide u tu akciju. Nakon toga optuženik je otputovao za Vinkovce, a potom za Zagreb, gdje se zadržao do sutradan. Dobro se sjeća 17. veljače 1992. godine jer je tada «raskrstio» s HOS-om.

Ne zna tko je izdao zapovijed za ubijanje obitelji Olujić, koje osobno nije poznao, no, da je onaj tko je išao u tu akciju, kad je vidio da se radi o civilima, mogao odustati od izvršenja zločina.

Nikoga ne mrzi, žao mu je zbog zločina koji je počinjen i koji osuđuje. Nikada ne bi mogao izdati zapovijed za ubijanje žene, djece, civila.

23. svibnja 2007. godine – dokazni postupak

Izveštaj: Veselinka Kastratović, Centar za mir, nenasilje i ljudska prava Osijek.

Prepoznavanje oduzetih predmeta

Izvedena je procesna radnja prepoznavanja predmeta privremeno oduzetih od optuženka. Postavljeni su: muški prsten; naušnice sa tri plava kamenčića; muški sat s metalnim remenom; muški sat s kožnim remenom; zlatni lančić. Uz svaki privremeno oduzet predmeta su postavljena su 4 istovrsna predmeta u vlasništvu vještaka zlatara Rajka Lukića ili vještaka urara Jože Suljade. Osobe koje su prepoznavale su morale prvo predmet opisati, a nakon toga ga prepoznati. Za vrijeme postavljanja predmeta i prepoznavanja prisutni nisu napuštali sudnicu.

Prepoznavanje predmeta od strane oštećene Stojanke Olujić

Oštećena Stojanka Olujić, već ispitana 03. travnja '07., optužila je Katicu i Željka Rebuš da su odnijeli predmete koji su se nalazili na ubijenima.

Opisala je zlatnu burmu sina Radomira kao jednostavnu, bez dodataka. Zna da je unuka Milena imala je plavkaste naušnice, ali nije znala jesu li one imale kamenčiće. Rekla je da je njezin sin imao sat sa metalnim remenom boje zlata i zlatni lančić kojeg nije znala opisati.

U postupku prepoznavanja oštećena je, s nesigurnošću pokazala na lančić koji bi mogao potjecati od njenog unuka.

Ostali predmeti koje je pokazala nisu bili predmeti oduzeti od optuženih.

Prepoznavanje predmeta od strane svjedokinje Katice Rebuš

Svjedokinja Katica Rebuš, već ispitana 04. travnja '07., pozvana da opiše predmete, rekla je da ne zna je li Rade imao muški prsten, zna da je Rade nosio sat, ali ona na to nije obraćala pažnju. Rekla je da je Radomir rijetko nosio zlatni lančić. Anica je nosila tanki zlatni lančić, dok Milena i Marko nisu nosili lančiće.

Detaljno je opisala je zlatne naušnice sa tri plava kamenčića koje su potjecale od njene mame. Jedan kamenčić je nedostajao. Na predočavanju predmeta je rekla da su majčine naušnice bile poput onih privremeno oduzetih od jednog od optuženika. Muški prsten i zlatni lančić koje je svjedokinja pokazala vlasništvo su zlatara Rajka Lukića.

Prepoznavanje predmeta od strane svjedoka Željka Rebuša

Svjedok Željko Rebuš, već ispitana 04. travnja '07., pozvan da opiše predmete, rekao je da je Radomirov prsten bio poput pečatnjaka, da zna za zlatne naušnice sa kamenčićima, da misli da je na njima bilo po 4 kamenčića, s tim što je jedan nedostajao, te da misli da su kamenčići bili plave boje. Izjavio je da se ne sjeća Radomirovog sata. Rekao je da je Radomir nosio debeli zlatni lančić, da su zlatninu nosili i Anica i djeca, ali da se ne sjeća detalja.

Na predočivanju je s nesigurnošću pokazao na naušnice privremeno oduzete po potvrdi o privremenom oduzimanju predmeta broj 129918, oduzetih od jednog od optuženika. Zlatni lančić na koji je pokazao je vlasništvo zlatara. Druge predmete nije prepoznao.

Mišljenje vještaka – urara

Vještak-urar, Joža Suljada, je rekao da je muški sat s metalnom narukvicom, privremeno oduzet od opt. Madija, vrijedan oko 100 eura, nošen minimalno 5 godina, žute boje, ali nije zlatni. Satovi tog proizvođača proizvode se serijski i danas, a proizvode se od, otprilike, 1980. godine.

Muški sat sa kožnim remenom slične je cijene kao i ranije spomenuti sat. Nije mogao ocijeniti koliko je nošen. Rekao je da na predloženim satovima nije otisnuta godine proizvodnje.

Mišljenje vještaka – zlatara

Vještak-zlatar Rajko Lukić je rekao da je muški prsten, privremeno oduzet iz kuće obitelji Madi u Vinkovcima, bižuterijski. Nije mogao reći kada je izrađen, a nošen je do godinu dana.

Naušnice, privremeno oduzete po potvrdi o privremenom oduzimanju predmeta broj 129918, model su koji se počeo proizvoditi prije barem 30-ak godina. Starost im je teško odrediti, a nošene su dosta dugo. Na jednoj naušnici je gornji kamenčić svjetlije boje od donjega dva te da je vidljivo da je taj kamenčić naknadno ugrađivan. S 80-postotnom sigurnošću je rekao da su, izuzev jednog kamenčića, ostalih 5 isti. Rekao je da žig na naušnicama nije mogao dešifrirati, da

je malo vjerojatno da netko može utvrditi porijeklo naušnica, da se radi o klasičnom modelu kojeg su radili svi zlatari, da se takvi ili slični modeli rade i sada, ali manje, kamenčići su stakleni te da je cijena naušnica 200 do 300 kuna.

Lančić, vezan za potvrdu o privremenom oduzimanju predmeta broj 099444, izrađen je od zlata, proizveden je u Hrvatskoj, a to je vidljivo po hrvatskim žigovima. Model je star oko 5 godina, a nošen je malo.

Primjedba optuženoga Madija na zapisnik

Opt. Madi iznio je primjedbu na sastav zapisnika sa prošle glavne rasprave, da njegova obrana nije korektno unijeta u zapisnik. Njegov branitelj i on će konkretne primjedbe podnijeti u pismenom obliku.

24. svibnja 2007. godine – dokazni postupak

Izveštaj: Mladen Stojanović, Centar za mir, nenasilje i ljudska prava Osijek.

Svjedočenje Stjepana Ivanića

Svjedok Stjepan Ivanić (u inkriminirano vrijeme zapovjednik 105. brigade HV-a) je 1987. godine iz JNA otišao u mirovinu sa činom majora. 1991. godine ustrojio je 105. bjelovarsku brigadu. Od 14. listopada '91. do 05. srpnja '92. pokrivali su front dug 42 km na potezu Komletinci – Otok – Privlaka koji su, prema vojnim načelima, trebale pokrivati tri, a ne jedna brigada.

Za ubojstvo obitelji Olujić saznao je iz medija, kada je pokrenuta istraga. Cerna nije bila u području odgovornosti njegove brigade, nije se nalazila u ratnoj zoni nego 20-ak kilometara u pozadini.

Krajem '91. donijeta je politička odluka da se postrojbe HOS-a inkorporiraju u HV. Nakon toga uslijedila je i vojna zapovijed. Njegovoj brigadi pridodana je grupa HOS-a kojom je zapovijedao optuženi Madi. Dolazio je u kontrolu u Komletince. Smatra kako je ipak ostala nekakva veza između postrojbi HOS-a na terenu i zapovjedništva HOS-a u Zagrebu.

S postrojbama HOS-a nije bilo problema što se tiče borbenih djelovanja, ali bilo je nediscipline. S podređenima nije imao problema koji bi se ticali izvršavanja vojnih zadataka. Nije imao saznanja da je opt. Madi činio nešto s čime se on nije slagao. Opt. Madi iskazivao je hrabrost i kao borac je izvršavao zadaće. Madijeva postrojba je nosila naziv samostalnog diverzantskog voda. Rekao je da je taj naziv izmišljen, u formaciji brigade tako nešto nije postojalo, pa im je stoga pridodan naziv „samostalni“, da bi ih se moglo uključiti u brigadu.

Ne poznaje opt. Marija Jurića.

Svjedočenje Blaža Pušeljića

Svjedok Blaž Pušeljić (u inkriminirano vrijeme krim. tehničar u PU Županja). Na lice mjesta, u kuću obitelji Olujić, došao je u 7,45 ili 8,00 sati. On je napravio skicu lica mjesta i fotodokumentaciju očevida. Sa lica mjesta izuzeli su sve čahure koje su vidjeli. On ih je poslao u Centar za kriminalistička vještačenja u Zagreb. Operativnom obradom vjerojatno se dolazilo do još nekakvih saznanja pa je još nekoliko puta slao čahure u Zagreb. Nije se sjećao tko mu je od operativaca naknadno dostavljao čahure. Rekao je da je normalno, ukoliko se čahure izuzimaju od osumnjičene osobe, da se uz njih dostavlja i oružje te da nema logike da se čahure šalju bez

oružja iz kojeg se pretpostavlja da su ispaljene. Rekao je da su i nedavno sa lica mjesta izuzeta zrna koja ranije nisu bila viđena jer su se nalazila u podu.

Svjedočenje Đure Ćosića

Svjedok Đuro Ćosić je rekao da o inkriminiranom događaju ništa ne zna. Nalazio se u Vrbanji. Postrojba HOS-a kojoj je pripadao inkorporirana je u 131. brigadu. Zapovjednik postrojbe bio je Boro Mandić, dok je svjedok bio njegov zamjenik. Nije mu poznato je li Madi 17. veljače '92. išao u Zagreb. Ne zna po čemu bi se trebao sjećati tog datuma. Ne sjeća se da je njegova postrojba ikad tražila nekakvu pomoć od postrojbe opt. Madija.

Opt. Jurić se nije dugo zadržao u postrojbi jer je Boro Mandić 5 ili 6 problematičnih osoba, među kojima i opt. Jurića, otjerao iz postrojbe.

Ne zna ništa o ispomaganju jedinica HOS-a na terenu.

Svjedočenje Bore Mandića

Svjedok Boro Mandić je rekao da je bio organizator i zapovjednik HOS-a u Vrbanji. Njegova postrojba imala je 80-ak boraca, vršila je izviđanja, ali ne i diverzije. Misli da je opt. Jurić krajem '91. ili početkom '92. došao u njegovu postrojbu. Tu se zadržao mjesec ili mjesec i pol. Nije se mogao uklopiti. Bio je agresivan, a jednom se prilikom u akciji „zaledio“ pa su ga morali izvlačiti. Rekao je da misli da je Jurić u njihovoj postrojbi zadužio oružje, da isti nije išao bez pitanja u samostalnoj akciji, da nitko sa sigurnošću ne može znati do kada je opt. Jurić bio u njihovoj postrojbi, jer je bila velika fluktuacija boraca pa je pitanje kada je brigada evidentirala Jurićev odlazak te da mu nije poznato da je opt. Jurić surađivao s postrojbom opt. Madija. U HOS se dolazilo dragovoljno, a HOS se moglo napustiti kad god se to htjelo.

Svjedočenje Darka Josića

Svjedok Darko Josić je rekao da je 01. siječnja '92. došao u jedinicu kojom je zapovijedao opt. Madi. Bili su smješteni u školi u Komletincima. Rekao je da je on imao svoju SMB uniformu. Takvih je uniformi bilo i u skladištu. Njih bi nosili kada su išli u izviđanje neprijateljskih položaja. Tada bi nosili pušku, jednu ili dvije bombe i protutenkovske granate. Opt. Jurić išao je jednom sa njima u akciju. U akcije je uvijek išlo 5-6 osoba.

Svjedočenje Đure Majetića

Svjedok Đuro Majetić je rekao da je od 02. listopada '91. do ožujka '92. bio u jedinici opt. Madija. Bio je zapovjednik voda. Rekao je da su ponekad ulazili u neprijateljski teritorij te da su tada nosili SMB uniforme. Postrojba je imala samo tri male SMB uniforme koje su povremeno nosili on, Darko Josić i osoba nadimkom „Pipi“. Rekao je da takvih uniformi nije bilo u skladištu. Vojnici, vraćajući se sa položaja, najčešće nisu vraćali municiju u skladište, u akcije se išlo koordinirano i dogovorno, svi su znali da se ide u akciju jer se to priopćavalo na dvorištu. Mladi, tek prispjeli vojnici, nisu išli u diverzantske akcije nego su pretežno išli u izviđanje, nisu imali oružje za sve pripadnike pa su posuđivali oružje iz Vinkovaca i Vrbanje. Zapovjednici su znali sve detalje akcije i gdje se išlo, dok bi se vojnicima to u hodu objašnjavao.

Smatra kako je opt. Madi znao za sve vojnike koji su primljeni u postrojbu, misli da Poštić i Lazić nisu išli u akcije, ali da su, možda, ipak zadužili oružje.

Opt. Jurića je povremeno viđao 1992. godine. Sjeća se da je jednom bio s njim u izviđanju.

Za Cernu je čuo, ali u njoj nikada nije bio. Iznenadio se kada je na televiziji čuo o ubojstvu obitelji Olujić.

Svjedočenje Branka Marjanovića

Svjedok Branko Marjanović je od početka studenog '91. do 07. lipnja '92. bio u jedinici opt. Madija. Bio je Madijev zamjenik.

O optuženima

Predočio je putni nalog Glavnog stožera HOS-a u Zagrebu, u kojem stoji da se dobrovoljci HOS-a Zoran Poštić i Davor Lazić 12. veljače '92. upućuju vlakom iz Zagreba u Vinkovce. Misli da su navedena dvojica stigli u postrojbu nekoliko dana potom te je siguran da su zadužili kalašnjikove, municiju i po dvije ručne bombe. Navedeno naoružanje nalazilo se u spavaonicama.

15. ožujka '92. odlučivalo se koji će vojnici ići u profesionalnu gardijsku brigadu. Navedena dvojica nisu ušli u gardijsku brigadu jer, ili nisu imali dovoljno akcija ili je njihov zapovjednik voda ocijenio da su fizički ili mentalno nesposobni. Misli da su Poštić i Lazić napustili postrojbu između 10. i 15. ožujka '92. Predočio je i platni spisak za veljaču '92., na kojemu se nalaze imena optuženih Poštića i Lazića kojima je ta plaća isplaćena početkom ožujka '92.

O događaju u Cerni

Opt. Jurić zvanično nikada nije bio član njihove postojbe, ali je dolazio iz postrojbe HOS-a koja se nalazila u Vrbanji te je išao u akcije.

Svjedok se u veljači '92. porječkao sa Madijem jer se sa dopusta, koji je proveo u Splitu, vratio s 2-3 dana kašnjenja. Kod Madija je tada bio Jurić. Tražio je 2 ili 3 čovjeka radi izviđanja. Sjeća se da se govorilo da ne trebaju biti previše iskusni. Nije čuo da je tada Madi spominjao četnike ili Cernu. Madi mu je zapovjedio da Juriću da ljude i sredstva za izviđanje, te mu je rekao da ide u Zagreb. Svjedok je izjavio da misli da je Madija u Zagreb vozio Dominko Čorić.

Skladištaru Anti Mamiću je rekao da Juriću da sve što mu je potrebno te je otišao do spavaonice u kojoj su bili Poštić, Lazić i „Bosanac“, za kojega misli da se zvao Mirsad, a prezivao Jahiu ili slično. No, nije bio u prostoriji kada je Štefančić odredio ljude koji će ići sa Jurićem. Svjedok je Miji Starčeviću rekao da ih vozi ondje gdje kaže opt. Jurić, s obzirom da je on vođa puta, rekao je da su optuženi Poštić i Lazić išli dragovoljno te da je vidio trenutak njihovog odlaska. Nosili su oružje i mine. Misli da opt. Starčević i „Bosanac“ tada nisu bili u SMB uniformama. Slijedeći dan Štefančić mu je rekao da su se vratili, da je sve bilo u redu. Opt. Jurića nije više viđao.

Vojnike nikada nisu slali u akciju bez municije, u diverzije su išli u SMB uniformama, kojih su imali 4 ili 5, tada su nosili mine i tromblone radi zaštite kod povlačenja. U izviđačke akcije slali su i neiskusnije ljude. „Škorpione“ u postrojbi nisu imali, ali su imali „pletere“ sa prigušivačima. Njihovi vojnici išli su u ispmoć drugim postrojbama, ali i drugi su dolazili kod njih u ispmoć.

Za ubojstvo u Cerni prvi puta je čuo na televiziji, a potom je o tome čitao u „Nacionalu“.

Na pitanje Predsjednika Vijeća, svjedok je rekao da je nekoliko puta bio u posjeti opt. Madiju i opt. Starčeviću u Zatvoru u Osijeku, da je kod opt. Madija zadnji puta bio prije 10-15 dana, da su razgovarali o običnim stvarima te da je kršteni kum Madijeve djece.

Svjedočenje Zlatka Belanovića

Svjedok Zlatko Belanović je rekao da je 05. ili 06. siječnja '92. došao u postrojbu opt. Madija. Misli da su optuženi Lazić i Poštić došli u postrojbu nakon njega, negdje u veljači '92 i da su ondje bili 15-20 dana te da su zadužili oružje.

Primjedbe optuženog Marija Jurića

Optuženi Mario Jurić se ponovo žalio na uvjete u pritvoru i tražio smještaj u kojem bi mogao pripremati svoju odbranu. Najavio je promjenu svog branitelja. Istovremeno je njegova braniteljica, Biserka Trenerki, zatražila da je Vijeće razrješi dužnosti.

31. svibnja 2007. godine – nastavak dokaznog postupka

Svjedočenje Mile Dedakovića

O opuštenom Tomislavu Madiju

Svjedok Mile Dedaković od optuženih poznaje opt. Tomislava Madija, ratnog prijatelja. Svjedok je, kao zapovjednik 204. brigade iz Vukovara, u proboj išao 11./12. listopada 1991. godine, nakon čega je bio smješten u Vinkovcima. Dana 12. listopada 1991. godine, po ovlasti načelnika Glavnog stožera, generala Antuna Tusa, postao je zapovjednik svih postrojbi s prostora Vukovara, Vinkovaca i Županje. Opt. Madija upoznao je 12. ili 13. listopada 1991. godine, u Vinkovcima, kada je pozvao sve zapovjednike na sastanak. Bio je zapovjednika HOS-a i svakodnevno je dolazio je, kao i drugi zapovjednici, na sastanke u zapovjedništvo.

Za optuženog Tomislava Madija kaže da je bio odvažan, vojnički izgrađen, poslušan, nesklon ekcesima, vrlo elokventan, izrazito pouzdan. Bio je zapovjednik koji je išao ispred svojih vojnika, u najteže zadaće uništavanja neprijateljskih tenkova, išao je u dubinu neprijateljskog teritorija na izviđanje. Privržen je obitelji, prijatelj bez ikakve pričuve.

Za ubojstvo članova obitelji Olujić u Cerni svjedok je čuo na TV, iz medija. Ostao je „frapiran“ jer je ono što on zna o opt. Tomislavu Madiju i dečkima u njegovoj postrojbi nespojivo sa zločinom u Cerni. Onaj tko je počinio taj zločin za svjedoka je monstrum.

Postrojbe HOS-a su ulazile sukcesivno u sastav HV-a. Prva je ušla postrojba HOS-a iz Splita, i to u sastav IV gardijske brigade iz Splita. U prosincu 1991. godine ili u siječnju 1992. godine HOS iz Vinkovaca ušao je jednim dijelom u 105. brigadu, a dijelom u 109. brigadu. Proces preustroja HOS-a i njegova uslaska u sastav HV-a je završio krajem veljače 1992. godine.

Svjedočenje Ante Prkačina

Svjedok Ante Prkačin, od optuženih poznaje opt. Tomislava Madija. Sa optuženikom se susreo na Kleku, u ljeto 1992. godine. Čuo je za „Čikaga“ kao neustrašivog borca i dobrog ratnika. Tražio je da ide u Posavinu. Stoga su se i sreli na Kleku, no, opt. Tomislav Madi mu je rekao da ne može ići u Posavinu, da je u sastavu regularnih snaga HV-a.

O ubojstvu članova obitelji Olujić čitao je u novinama unazad dva-tri mjeseca. Optuženoga Tomislava Madija teško može dovesti u vezu s tim događajem, i to stoga što dobar ratnik svoj adrenalin potroši tijekom borbi, ne čini zločine. Svjedokov stav je bio da se HOS uključi kompletno u HV-a, posebice u specijalne postrojbe MUP RH i u gardijske brigade.

Svjedočenje Dominika Čorića

Svjedok Dominik Čorić, od optuženika poznaje opt. Tomislava Madija i opt. Miju Starčevića. U kritično vrijeme je živio u Komletincima i bio vozač u Madijevoj postrojbi.

17. veljače 1992.g je opušteni Tomislav Madi od njega tražio auto, no, nije mu ga mogao dati, jer je nosio novac za plaće. Zato je odvezao optuženoga Madija u Vinkovce, u komandu veze. Krenuli oko 13,00 ili 13,30 sati. Vratio se u Komletince oko 17,00 ili 17,30 sati, već je bio mrak. U vrijeme večere je otišao u školu u kojoj je bila smještena postrojba. Tamo je vidio opt. Miju Starčevića i neke njihove dečke u „partizanskim uniformama“, čuo je da idu u izviđanje.

Na pitanje Predsjednika Vijeća kako je svoj iskaz započeo baš pričom o prijevozu opt. Tomislava Madija i što je radio, primjerice, 20. siječnja, 25. siječnja, 2. veljače 1992.g. svjedok je rekao da je čitao u novinama, da ono što piše nije istina, da želi reći da opt. Madi nije kriv.

Za zločin nad članovima obitelji Olujić svjedok je čuo dan nakon što se opt. Tomislav Madi vratio. Bilo je to u hotelu „Graničar“ u Županji se pričalo o zločinu u Cerni.

Disciplinska mjera protiv optuženoga Marija Jurića

Optuženi se neposredno obratio Predsjedniku Vijeća, tražeći da se njegova obrana snima i da se sačini transkript jer da se protiv njega vodi montirani postupak. Udaljen je iz sudnice jer se, na upozorenje Predsjednika, nije ispričao i nije prestao ometati dalji tijek postupka.

Svjedočenje Ilije Mirčetića

Svjedok Ilija Mirčetić je optuženoga Tomislava Madija upoznao u ratu. Za vrijeme dok je bio u progonstvu na Cresu, u njegovoj kući u Komletincima bila je smještena postrojba opt. Madija. Nakon njegova povratka s Cresa postrojba premjestila u zgradu škole. Zahvalan je optuženiku jer mu je spasio kuću koju su neki željeli minirati. Da mu je optuženik sačuvao kuću, svjedok je čuo od Dominika Čorića i drugih mještana Komletinaca.

Svjedočenje Zdravka Banića

Svjedok Zdravko Banić poznaje opt. Tomislava Madija i opt. Miju Starčevića. O zločinu nad članovima obitelji Olujić ne zna osim onoga što je pročitao u novinama. Bio je pripadnik 105. bjelovarske brigade, oklopne bojne. Kad je njegova brigada stigla u Komletince, tu je bila samo postrojba u kojoj je opt. Tomislav Madi bio zapovjednik. U prosincu 1991. godine i u siječnju 1992. godine je u više navrata išao sa opt. Tomislavom Madijem u Zagreb.

Navečer, 16/17. veljače 1992. godine, optuženik mu je ostavio poruku da dođe kombijem po njega u Vinkovce jer idu u Zagreb.

Svjedok je 3–4 puta posjetio optuženika u pritvoru ali da nisu pričali o slučaju.

Svjedočenje Miroslava Krizmanića

Svjedok Miroslav Krizmanić, od optuženika poznaje opt. Tomislava Madija. Tijekom rata radio je u centru veze u Vinkovcima, sve informacije s terena su se slijevale u centar veze. Odmah po izvršenom zločinu je čuo za njega. Kad se opt. Tomislav Madi vratio iz Zagreba, sutradan od toga događaja, i pitao što ima novo, svjedok mu je rekao za zločin u Cerni. Optuženik na to nije reagirao. Centar veze je bio u obvezi sve zapovjednike, na njihov upit, informirati o dnevnim događanjima. O zločinu u Cerni se pričalo bez nekog službenog priopćenja.

Poznavao je pokojnog Radeta Olujića. Opisao ga je kao čovjeka koga su mještani Cerne prihvaćali jer je bio spreman pomoći, radio je na mjestu gdje je ljudima mogao napraviti uslugu.

Svjedočenje Miloša Milaka

Svjedok Miloš Milak poznaje opt. Tomislava Madija preko 30 godina. Roditelji optuženika i svjedoka su kućni prijatelji. Svjedok je po nacionalnosti Srbin. Početkom rata u Vinkovcima je ostao bez posla. Otišao je iz Vinkovaca u listopadu 1991. godine, a vratio se polovinom veljače 1992. godine, i to na poziv opt. Tomislava Madija, koji mu je garantirao da mu se ništa neće dogoditi. Optuženik je ostavio broj telefona na koji ga je mogao nazvati u slučaju da ga tko dira.

Nakon što je ovaj svjedok dao iskaz Predsjednik Vijeća pozvao je opt. Marija Jurića u sudnicu, predočio mu koji svjedoci su dali svoj iskaz, te mu ukratko predočio njihove iskaze.

Svjedočenje Zdenke Madi

Svjedokinja Zdenka Madi, supruga opt. Tomislava Madija, otklonila je zakonsku blagodat da kao supruga nije u obvezi dati iskaz. Sjeća se predmeta koji su oduzeti iz njihove kuće tijekom pretrage. Sjeća se sata s metalnom narukvicom, radi se o njezinom satu koji joj je suprug kupio 1997. godine. Sat s kožnom narukvicom je sat njezina supruga, dobio ga je na poklon, nosio ga je par godina. Lančić s privjeskom u obliku križa je lančić njezina sina, dobio ga je za krštenje. Za ogrlicu je rekla da nije zlatna. Za ostale predmete na zna.

Svjedočenje Nevenke Madi

Svjedokinja Nevenka Madi, majka opt. Tomislava Madija, otklonila je zakonsku blagodat da kao majka nije u obvezi dati iskaz. Zna da su sin i snaha u kući imali nakita. Prsten koji je izuzet tijekom pretrage svjedokinja je dobila na poklon od jednog mladića. Rekla je da je radila na moru 1982. godine, da je tome mladiću često davala hranu, i da joj je on u znak zahvale poklonio taj prsten. Kad je došla kući prsten je stavila u ladicu i više ga nije gledala.

Odluka Vijeća

Zavodu za sudsku medicinu u Zagrebu će se dostaviti nakit izuzet tijekom pretrage (muški prsten, naušnice s tri plava kamenčića, mušti sat s metalnom narukvicom, muški sat s kožnom narukvicom), radi pronalaženja epitelnih stanica i izdvajanja DNK.

01. lipnja 2007. godine – nastavak dokaznog postupka

Izveštaj: Veselinka Kastratović, Centar za mir, nenasilje i ljudska prava Osijek.

Prigovor optuženoga Maria Jurića

Opt. Mario Jurić stavio je prigovor na nazočnost odvjetnika Stjepana Šporčića, da odvjetnik ne može zamjenjivati odvjetnika Zlatka Jarića jer je u dobrim odnosima sa obitelji Olujić. Osim

toga, tijekom ovoga kaznenog postupka već je bio postavljen za branitelja po službenoj dužnosti i razriješen je te dužnosti.

Predsjednik Vijeća prihvatio je prigovor i prekinuo glavnu raspravu te zakazao novu.

04. lipnja 2007. godine – nastavak dokaznog postupka, vještaci, obrana opt. M. Jurića
--

Razrješenje braniteljice, odvjetnice Biserke Treneski

Odvjetnica Biserka Treneski, braniteljica po službenoj dužnosti opt. Maria Jurića, je pisanim dopisom zatražila razrješenje braniteljske obveze, priloživši medicinsku dokumentaciju.

Rješenjem Zamjenika Predsjednika Suda braniteljica Biserka Treneski je razrješenja braniteljske obveze, a na njezino mjesto postavljen je odvjetnik Vjekoslav Cestar, branitelj po službenoj dužnosti opt. Mariu Juriću.

Svjedočenje Tomislava Iljića

Svjedok Tomislav Iljić, u kritično vrijeme bio je načelnik tadašnje Policijske uprave u Županji. Po dojavi o izvršenom zločinu izašao je na mjesto događaja sa kolegama iz kriminalističke policije i ekipom za uviđaj. Vjeruje da su čahure pronađene na licu mjesta poslone na vještačenje u Centar za kriminalistička vještačenja «Ivan Vučetić» u Zagrebu. Čahure koje su naknadno poslone nisu izuzete s lica mjesta već su uzete od osumnjičenih osoba. Njihovih se imena ne sjeća ali su s područja tadašnje Policijske uprave u Županji. Na taj su način željeli utvrditi je li iz istoga oružja ispaljena ta kontrolna čahura i čahura s lica mjesta. Radilo o čahurama kalibra 7.65 mm, ispaljene iz oružja marke «škorpion». Objasnio je da se radi o ratnom vremenu, kada nitko od pripadnika hrvatske vojske nije mogao biti priveden, za to je bila nadležna vojna policija. U to je vrijeme suradnja između vojne i civilne policije bila slaba. Svjedok misli Božo Guvo, sada načelnik Sektora u Policijskoj upravi u Zagrebu, može više reći o čahuri koja je naknadno poslana u Centar za kriminalistička vještačenja «Ivana Vučetić» u Zagrebu.

Vještačenje sudsko-medicinske vještakinje, dr Dunje Baraban

Vještakinja sudsko medicinske struke, psiholog dr. Dunja Baraban, dostavila je Vijeću pisani nalaz i mišljenje od 28. svibnja 2007. godine. Svi optuženici su prošli testiranja. Kod optuženih nisu proučavani izraženosti ili postojanje PTSP-a [post-traumatskih stresnog poremećaja]. Za svakog od optuženika dala je ukratko nalaz i mišljenje.

Kod optuženog Tomislava Madija je ustanovila prosječnu intelektualnu sposobnost, tendenciju davanja neiskrenih odgovora, znake poremećaja ličnosti, neorganiziranost i latentnu agresivnost. Moguće je postojanje „shizoidnog karaktera“, što znači da je osoba usmerena na sebe, teško se snalazi u društvu i ima poteškoća s razumjevanjem tuđih potreba.

Optuženi Mario Jurić je na testovima pokazao inteligenciju koja je iznad prosjeka, zatim tendenciju davanja neiskrenih odgovora, kao i znakove poremećaja ličnosti.

Za optuženog Zorana Poštića je ustanovila da je osoba s visokom prosječnom inteligencijom, visoke anksioznosti, bez znakova neiskrenosti i poremećaja ličnosti, ali s tjelesnim simptomima koji su uzrokovani psihičkom napetošću, kao što su glavobolja, smetnje sna i slično.

Optuženi Davor Lazić je na testovima pokazao inteligenciju iznad prosjeka, bez znakova neurotičnih smetnji. Iako se na testu opisao kao neagresivna, odgovorna i društvena osoba, rezultati dobijeni na kontrolnoj skali [skali laži] su iznad prosjeka, što upućuje da osoba i nije takva kakvom se prikazala na testu, odnosno davala je neiskrene odgovore.

Za optuženog Miju Starčevića veštakinja je utvrdila da je osoba sa visokom inteligencijom, depresivnim karakterom, socijalno kontrolirana i nesklona rizicima.

Pojasnila je da na rezultate provedenih testova mogu utjecati okolnosti u kojima se osoba nalazi u trenutku testiranja, primjerice, kao testiranje tijekom pritvora, no, značajnijih odstupanja ne bi trebalo biti. Pojašnjavala je na temelju čega se ocjenjuju rezultati testiranja. Osobine ličnosti se formiraju pod utjecajem naslijeđa i ranih iskustava u obitelji, tijekom odrastranja, stabiliziraju se u mlađoj odrasloj dobi, te one ostaju trajno kod osobe. U konkretnom slučaju se ne radi o psihozama, niti o težem duševom poremećaju.

Prigovori i prijedlozi optuženih

Opt. Tomislav Madi je prigovorio nalazu i mišljenju. Njegovi branitelji priložili su popis 165 osoba koje mogu potvrditi da kod optuženika nema poremećaja u komunikaciji. Priložili su članak iz dnevnog lista «Novi list», o projektu na kojem je privatno poduzeće optuženika radilo, kao i ugovore koje je optuženik sklapao s Ministarstvom obnove.

Branitelj opt. Davora Lazića je predložio da Sud od MORH-a (Ministarstvo obrane), Uprave za operativne poslove, zatraži J-3GO RH dokumentacija za njegova branjenika koji je kao zaposlenik MORH-a prošao je testiranje pri NATO snagama. U spis je priložio i medicinsku dokumentaciju od 16. listopada 2006. i 27. ožujka 2007. godine.

Vještačenje vještaka psihijatra, dr Berislava Pašalića

Vještak psihijatar, dr. Berislav Pašalić, rekao je da je prije deset dana dobio nalaz i mišljenje psihijatra dr. Nikole Mandića, te nalaz i mišljenje psihologa dr. Dunje Baraban. Nije razgovarao niti sa jednim od optuženika. Rekao je da je pregledavajući sve dostavljeno uočio izraženo neslaganje između rečenih nalaza i mišljenja, i to u slijedećem. Nalaz psihologinje potkrijepljen je rezultatima testova, a nalazi psihijatra su vrlo šturi. Dakle, razlike su u određivanju osobnosti optuženika. Stoga je vještak zatražio dodatno vrijeme za uvid u cjelokupnan spis, te za razgovor sa svim optuženicima, nakon čega će dati svoj nalaz i mišljenje.

Obrana optuženoga Marija Jurića

Opt. Mario Jurić je zahtijevao da mu se omogući davanje obrane prije završetka dokaznog postupka uz tonsko i video snimanje njegova iskaza što je Predsjednik Vijeća odobrio.

Ratni put

Opt. Mario Jurić, prije davanja obrane u spis je predao karte koje je sam načinio, kao i svoj ratni put. Sudionik je Domovinskog rata od 14. srpnja 1991. godine do 25. rujna 1995. godine na ratištima u Istočnoj Slavoniji, južnom frontu i u Bosni i Hercegovini. Bio je pripadnik specijalnih

jedinica MUP RH, PU Vukovarsko – srijemske iz Vinkovaca. Nikada nije bio pripadnik HOS-a, ali da je nosio oznake HOS-a.

Zločin u Cerni

Optuženi je više puta naglasio da ni on, a niti ostali optuženici, nisu počinili djelo koje im se optužnicom stavlja na teret, da mu opt. Tomislav Madi nije naredio izvršenje toga djela, da su to djelo počinile druge osobe, a da su on, opt. Zoran Poštić, opt. Davor Lazić, osoba nadimkom „Bosanac“, nesretnim slučajem, mimo njihove volje, nazočili „žalostnom događaju«. „Bosanac“ nije pucao u članove obitelji Olujčić. Ni on, niti ostali optuženici iz kuće ništa nisu odnijeli zlato ili što drugo. On je zločin je prijavio 19. veljače 1992. godine.

17. veljače 1992. godine je, prema dogovoru sa sastanka od prije par dana, trebao ići na izviđanje u apševačke šume. Na sastanku na kojem je dogovoreno izviđanje su bili optuženik, opt. Tomislav Madi, Đuro Ćosić, Boro Mandić, Stojan Vujnović zvani „Srbin te tri-četiri čovjeka iz HOS-a iz Vinkovaca. Od Bore Mandića je saznao da će ih u izviđanje odvesti Đuro Ćosić.

Kritičnog dana optuženik je krenuo u Komletince sa Đurom Ćosićem. U Komletince su došli između 13,00 i 14,00 sati. Predao je opt. Tomislavu Madiju dokument potpisan od Bore Mandića, za planiranu akciju izviđanja bila su mu potrebna 3 – 4 čovjeka. Opt. Tomislav Madi mu je rekao da ide u Zagreb te će mu potrebne ljude dati Branko Marjanović. Za akciju su se dobrovoljno javili opt. Zoran Poštić, opt. Davor Lazić i osoba s nadimkom „Bosanac“. Opt. Mijo Starčević je imao zadatak da ih odveze do Andrijaševaca gdje će se naći sa „Srbinom“. Zamjenik optuženog Madija, Branko Marijanović je čuo dogovor.

Iz skladišta su zadužili streljivo, minsko eksplozivne naprave, uniforme JNA, no, svi su bili u maskirnim uniformama i nisu ih mijenjali, od oružja su imali „kalašnjikove“. Iz Komletinaca su otišli u Andrijaševce. Na jednom od punktova zadržani su pola sata. U Andrijaševcima ih je sačekao Ilija, zvani „Iljo“, s bijelom „Ladom“ zagrebačke registarske oznake. Rekao im je da je „Srbin“ u Cerni zbog nekih problema, te da produže za Cernu.

U Cernu su vidjeli „Srbinov džip“ i «bubu». Opt. Mijo Starčević je ostao u autu, bijelom «mercedesu», zaspao je. Optuženik je vidio ulaznu kapiju obitelji Olujčić otvorenu, iza kuće su došle dvije osobe obučene u odore pričuvne policije. Nije vidio psa u dvorištu. Ove dvije osobe optuženik povezuje s današnjim iskazom svjedoka Tomislava Iljića, koji je rekao da je policija imala dvije osumnjičene osobe. Jednu osobu je vidio u dubini dvorišta, u mraku. Jedan pričuvni policajac, koji je stajao na stepenicama kuće, rekao mu je da ga u kući čeka „Srbin“.

U kuću su ušli optuženik, opt. Zoran Poštić, opt. Davor Lazić i „Bosanac“. U dnevnom boravku se „Srbin“ raspravljao sa jednom osobom, koja je bila u maskirnoj uniformi. Optuženi je u tom dijelu iskaza istakao da neće imenovati niti jednu osobu ali da ima sve zapisano i da će to dati na uvid Predsjedniku Vijeća nakon što čuje obrane i ostalih optuženika.

Pri ulazu u kuću je osjetio je da će se nešto strašno dogoditi, bilo ga je strah i za sebe i za ljude koji su došli sa njim. Stoga je opt. Poštiću i opt. Laziću rekao da idu ispred kuće. Vidio je u dnevnom boravku na koljenima Radeta Olujčića, žena i djevojčica, koja je bila uplašena, sjedile su na dvosjedu. Muško dijete je isto bilo na dvosjedu. Žena je rekla da se radi o hrvatskoj obitelji. Protivio se zlostavljanju te obitelji. Rekao je da se muškarca odvede u policiju i ispita je li što nedozvoljeno radio, a da se žena i djeca puste na miru. Raspravljao se sa „Srbinom“ i „Ceraninom“. Čuo je da se spominje aktovka s novcem, nekih 70 000 DM.

Pitao je „Srbina“ što se događa, na što je dobio odgovor: «Bolje da ne znaš». Poslali su njega, opt. Poštića i opt. Lazića po mine u džip, no, u tom trenutku je optuženik čuo hlice iz oružja s prigušivačem. Kad su se vratili s minama samo je dječak pokazivao znakove života. „Srbina“ je prvo njega tjerao da ubije dječaka, a potom i opt. Poštića, što su oni odbili. U trenutku ubojstva članova obitelji Olujić u kući su bili: „Srbina“, „Bosanać“, „Ceranin“ i još dvije osobe (kasnije je rekao još jedna osoba), „Bosanać“ sigurno nije pucao. Optuženik je tražio da se dječak preveze u bolnicu, nakon čega ga je ošamario „Ceranin“, a prije toga i „Srbina“. Osoba, koja je bila kod prozora, ubila je dijete iz neposredne blizine i to s više hitaca. U prostoriji gdje su ubijeni članovi obitelji Olujić bilo četiri „škorpiona“, a Madijevi ljudi, a niti on, nisu imali „škorpione“.

Optuženik je spojio štapine, tvrdi, da je namjerno spojio tako da do detonacije ne može doći, želeći, kad već nije mogao spriječiti ubojstvo članova obitelji Olujić, da budu dostojno sahranjeni.

Kad je postavljao vitezit vidio je otvorene ladice u spavaćoj sobi, no, nije vidio nered u sobi.

Prvi je iz kuće obitelji Olujić otišao „Srbina“, a potom optuženik, opt. Poštić i opt. Lazić. Zaprijetili su im da o tome ne smiju nikome govoriti.

„Ceranina“ je opisao kao osobu koja živi u Cerni, tada starog između 30 i 40 godina, visokog 180 – 190 cm, teškog oko 115 kg, crn, u maskirnoj uniformi, sada bi mogao imati 50 ili 55 godina starosti. Pretpostavlja da se radi o osobi koju je spominjala i majka pokojnog Radeta Olujića, koji je tukao Radeta i bacio bombu u dvorište obitelji Olujić. Druga osoba, koja je pucala u članove obitelji, bila je u uniformi pričuvne policije.

Sa opt. Madijem vidio se 18. veljače 1992. godine, nakon što se opt. Madi vratio iz Zagreba. Sa optuženicima nikada više nije razgovarao o kritičnom događaju.

Prijava slučaja i razgovor u PIK-ovom stanu

Zločin počinjen u Cerni je prijavio 19. veljače 1992. godine pripadnicima SIS-a u Vinkovcima, 21/22. veljače 1992. godine Mirku Grošelju iz Centra SIS u Osijeku, a 7. – 10. travnja 1992. godine došla je osoba iz SIS-a po optuženika. U to vrijeme optuženik je bio član 134. brigade iz Vrana kod Biograda. Na sastanku u PIK-ovu stanu u Vinkovcima bili su nazočni optuženik, Jurman, Pavlovski, Grošelj, a kao osiguranje bili su Mato Boroz i Ivan Čačić. U Osijeku je optuženik potpisao sa Mirkom Grošeljom izjavu. O njegovu iskazu postoji i video snimka, koja je završila u Zagrebu.

Sumnja kako je provedena istraga i u rad policije, da se kriju pravi počinitelji, od kojih su neki mrtvi, a neki živi. Tijekom ovog postupka je utvrđeno da su na licu mjesta ostali materijalni tragovi, otisci prstiju, opušci, koji ne pripadaju niti jednom od optuženika.

Osporio je navode svjedoka Mate Boroza i Zvonka Jurmana da je tražio novac, ulazak u SIS ili napredak u službi u zamenu za pričanje slučaja Olujić.

U policiji su mu, tijekom istrage, 22. kolovoza 2002. godine nudili da bude pokajnik, da optuži Tomislava Madija.

5. lipnja 2007. godine – nastavak dokaznog postupka, dopuna obrane opt. T. Madija

Predsjednik Vijeća je odobrio zahtjev opt. Tomislava Madija da se dopuna njegove obrane tonski i video snimi.

Dopuna obrane optuženog Tomislava Madija

Opt. Tomislav Madi je dao ispravke navoda iz raspravnog zapisnika od 17. svibnja 2007. godine, većim dijelom vezane s njegovim ratnim putom i s navodima vezanim za upućivanje osoba iz HOS-a u Zagrebu u HOS u Vinkovce.

Svoju obranu dopunjava navodom da su ljude u postrojbu primali on, Branko Marjanović i zapovjednik nekog od vodova. Kad oni nisu bili nazočni ljude je primao skladištar postrojbe. U akciji izviđanja se išlo svaki dan, svaki drugi dan se išlo u centar veze u Vinkovce radi nabavke.

Iz Zagreba se, dan nakon kritičnog događaja, vratio sa Zdravkom Banićem. Nije ispitivao što se u Cerni dogodilo jer Cerna nije bila u zoni borbenih djelovanja, pa ni njegove odgovornosti. Dopunio je da je njegovu razgovoru sa opt. Mijom Starčevićem, bio nazočan i Branko Marjanović. Tada mu je opt. Starčević rekao da su na njega neki inspektori Policijske uprave u Vinkovcima vršili pritisak da ga optuži (Madija), da je bio kritične večeri sa njima u vozilu.

U odnosu na obranu optuženoga Jurića je potvrdio da mu je opt. Jurić kritičnoga dana predao papire o akciji, no, ne sjeća se sadržaja. Misli da je tada opt. Mario Jurić k njemu i Marjanoviću došao sam. Sastanak, o kome je pričao opt. Jurić, održan je dva, tri ili četiri dana prije kritičnoga događaja. U njegovoj postrojbi nije bilo kalašnjikova s prigušivačem. SMB uniforme su se oblačile ispred „naših položaja“, u konkretnom slučaju sumnja da bi netko obučen u SMB uniformu prošao kontrolne punktove.

Ne zna ništa o osobi nadimkom „Bosanac“. Rekao je da je u postrojbi bilo 10-ak ljudi s tim nadimkom. Svi koji su dolazili preko Save imali su taj nadimak, u postrojbi je s tim nadimkom bilo tri ili četiri osobe visoke preko 180 cm, trojica su bila mršaviji, jedan krupnije građe. Ne zna tko je kritičnoga dana s tim nadimkom išao u Cernu.

Stojana Vujnovića, zvanog „Srbin“, optuženik je upoznao početkom rata. Bolje poznaje njegovu suprugu, koja je iz Cerića. Čuo je da je „Srbin“ poginuo u Domaljevcu, u svibnju 1992. godine, te da je sahranjen u Andrijaševcima. Zna da je jedan dio naoružanja bio kod Stojana u podrumu kuće u Andrijaševcima.

Branitelj opt. Tomislava Madija ponudio je popise I i II voda njegove postrojbe da bi se eventualno sjetio tko bi mogao biti „Bosanac“, bez uspjeha.

Na pitanje tužitelja opt. odgovara da je kritičnoga dana u Komletincima bio tamburaški sastav.

Dopuna obrane optuženog Marija Jurića

Opt. Mario Jurić je dao dopunu svoje obrane. Prvo je odbio opisati osobu nadimkom „Bosanac“, a potom je rekao da mu ne zna ime, bio je plav, visok, čvrste građe, agresivan, pušio je.

Optuženik je rekao da svjedok Đuro Ćosić nije govorio istinu.

Ponovio je da je kritičnoga dana, dobivši zapovijed od Bore Mandića da idu u izviđanje, došao u Komletince. Zapovjed je predao opt. Tomislavu Madiju, tražio je 3 – 4 Madijeva čovjeka za akciju izviđanja. U Andrijaševce je otišao po dogovoru. Na ulasku u mjesto ih je dočakala osoba

imenom Ilija, rekao im je da „Srbin“ ima nekih problema, da ih čeka u Cerni. Nakon kritičnog događaja prenoćio je u Komletincima, gdje ga je dovezao opt. Mijo Starčević.

Jurman, Čačić i Grošel imaju slike na kojima se nalaze ljudi o kojima on priča.

Na pitanje je li mogao pomoći djetetu Marku Olujiću, kad je vidio da je još živ, optuženik je rekao da mu se jako teško vraćati na taj događaj, da je prethodne noći imao noćne more, da je u kritično vrijeme imao 18 godina.

Optuženici Zoran Poštić, Davor Lazić i Mijo Starčević najavili su da žele dati svoje obrane prije završetka dokaznog postupka. Predsjednik Vijeća odobrio je da daju svoje obrane, te da se obrane audi i video snime.

13. lipnja 2007. godine – nastavak dokaznog postupka

Izvještaj: Veselinka Kastratović, Centar za mir, nenasilje i ljudska prava Osijek.

Svjedoci Đuro Ćosić, Boro Mandić i Ivica Zupković te oštećena Stojanka Ostojić su pozvani da ponovo daju iskaze na okolnosti koje je u svojoj obrani naveo optuženi Mario Jurić.

Ponovno svjedočenje Đure Ćosića

Svjedok Đuro Ćosić je, nakon što mu je Predsjednik Vijeća predočio tvrdnju opt. Maria Jurića da je on kritičnog dana vozio optuženoga iz Vrbanje u Komletince, rekao da se ne toga ne sjeća.

Branitelj opt. Madija je svjedoku predočio dva dokumenta koji se odnose na primanje opreme i logističke pomoći od drugih jedinica. Svjedok je rekao da bi potpis na izdatnici od 18. veljače 1992. godine, u rubrici „primatelj“ mogao biti njegov, no ne sjeća se događaja. U izdatnici piše da su preuzete 4 zolje. Na drugom predočenom dokumentu nije njegov potpis. Njegova jedinica je, dok nisu ušli u sastav 131. brigade, logistiku dobivala iz HOS-a u Vinkovcima. Od 1992. godine jedinica je bila u sastavu 131. brigade, nije bilo potrebe za logistikom iz Vinkovaca. Ne zna je li, nakon ulaska u sastav HV-a, njegova jedinica što dobila od jedinice opt. Madija, no, moguće je. Ne sjeća se koliko su imali prigušivača za «kalašnjikove».

Kroz jedinicu je prošlo preko 300 ljudi, da su se neki zadržali 15, neki 10, neki 20 dana.

Ne sjeća se da je u prosincu 1991. godine putovao sa opt. Jurićem i Borom Mandićem u stožer HSP-a u Zagreb.

Ne sjeća se sastanka u Vinkovcima na kome je dogovoreno da opt. Mario Jurić ide 17. veljače 1992. godine na izviđanje u apševačke šume. Pojasnio je da je on radio kao zamjenik zapovjednika jedinice, no, brinuo je o logistici jedinice, a nije odlučivao tko ide na kakav zadatak.

Sjeća se krađe oružja u jedinici, što su odmah prijavili brigadi, te da su uz pomoć policije neke osobe uhićene i sankcioniranje za krađu i preprodaju oružja. Opt. Mario Jurić tvrdi da je njegova puška ukradena, da je tu istu pušku prepoznao, jer je imala oznake koje je on stavio, u rukama osobe koja je stajala kraj prozora u sobi obitelji Olujić. Svjedok je rekao da ništa o tome ne zna.

Ponovno svjedočenje Bore Mandića

Svjedok Boro Mandić, prethodno je ispitan je 24. svibnja 2007. godine. Nakon predočenja iskaza otuženoga Jurića, svjedok je otklonio optuženikovu tvrdnju da je ovaj od njega (svjedoka) dobio nalog s kojim je otišao kod opt. Tomislava Madija i zatražio tri-četiri čovjeka za akciju izvidanja. Nisu se pisala nikakva pismena, sve bilo usmeno, a pismeno se izrađivalo na izričit zahtjev osobe. Iz jedinice opt. Madija nikada nije bilo uzimanja ljudstva.

Što se tiče naoružanja, moguće je da je nešto dobiveno iz optuženikove jedinice.

Ponovno svjedočenje Ivica Zupkovića

Svjedok Ivica Zupković, prethodno je ispitan 11. svibnja 2007. godine. Nakon što mu je predočeno da je pozvan da odgovori zna li tko je osoba imenom Ilija, a nadimkom „Iljo“, svjedok je rekao: „ne znam, ime mi ništa ne govori“.

Za predočenu zapovjed vojne pošte VP 2131, svjedok je rekao da se zapovjedi ne sjeća, te je primijetio da zapovjed nije potpisana, a stoga pretpostavlja da nije niti proslijeđena.

Svjedočenje Ivana Štefančića

Svjedok Ivan Štefančić tijekom 1991. i 1992. godine, do ulaska jedinice u sastav Hrvatske vojske, bio je zapovjednik jednog voda u jedinici opt. Tomislava Madija. Poznaje sve optuženike.

U njegovom vodu su se kratko zadržali opt. Zoran Poštić i opt. Davor Lazić. Od naoružanja su imali kalašnjikov i municiju, drugog oružja se ne sjeća. Samo su jednom išli u akciju izvidanja, i to sa Mariom Jurićem, Mijom Starčevićem i „Bosanacem“. Za osobu s nadimkom „Bosanac“ zna samo da je osoba iz Bosne, da je bio mršav, visok. Svi pripadnici njihove jedinice, koji su bili iz Bosne i Hercegovine, su imali nadimak „Bosanac“.

Akcije izvidanja bile su uobičajene, dnevno i po dva puta. Niti za jednu akciju nije se znalo o kakvoj konkretnoj akciji se radi, no nikada nisu išli u akciju u svoju pozadinu, već uvijek prema neprijatelju. Za te akcije se iz skladišta uzimalo naoružanje, minsko-eksplozivna sredstva. U Madijevoj jedinici nije bilo «škorpiona», imali su pušku «pleter» s prigušivačem. U akcije se uvijek išlo u maskirnim uniformama, a uniforma bivše JNA oblačila se u blizini neprijateljskih položaja te skidala na povratku iz akcije. Na svoj položaj su se vraćali u maskirnim uniformama.

Navedena akcija izvidanja bila je u zimi 1992. godine, no, ne sjeća se koji je bio mjesec. Zapovjed da odredi 3-4 svoja vojnika za akciju izvidanja svjedok je dobio od zamjenika zapovjednika, Branka Marjanovića. To je bilo ispred ili u spavaonici svjedokova voda. U konkretnom slučaju se radilo o akciji klasičnog izvidanja, stoga je i dao dva, po stažu u jedinici mlađa vojnika, opt. Poštića i opt. Lazića, da idu s iskusnijim vojnicima. Opt. Mijo Starčević je bio vozač. Vidio je da su optuženici Poštić i Lazić izašli iz spavaonice kritičnog dana. Vratili su se u noći, ne zna sat i nije ih vidio, «Bosanac» mu je rekao da je akcija prošla u redu.

Svjedočenje Bože Guve

Svjedok Božo Guvo, u kritično vrijeme bio je načelnik kriminalističke policije u tadašnjoj Policijskoj upravi u Županji. Na lice mjesta je, pozvan iz dežurne sužbe, došao je sa policijskim inspektorom Mirkom Ercegom. Do kuće obitelji Olujić došli su dok je još bio mrak. Tu je bilo

dosta građana, zapovjednik vojne policije, Marko Benaković. Istražni sudac, Vladimir Zobundžija, je došao iz Osijeka.

Uviđaj nisu započeli dok pirotehničari nisu očistili područje od minsko eksplozivnih naprava. Ne zna je li netko prije njega ulazio u kuću, ali kada je ušao vidio je razbacane stvari, a na stolu u pepeljari bilo je opušaka. Sa svih predmeta u kući su uzimani otisci papilarnih linija, no, ne zna jesu li pronađeni tragovi. Prisutni članovi kriminalističke policije, uključujući svjedoka, su također, ostavili otiske papilarnih linija na svim mogućim mjestima u kući.

Nakon 7 - 10 dana od događaja, iz MUP RH iz Zagreba su došla dva radnika ministarstva da bi svjedoku pomogli su oko koordiniranja istrage koju je, do tada, on vodio. Čahure su na vještačenje u Centar za kriminalistička vještačenja „Ivan Vučetić“ u Zagreb slali kriminalistički tehničari iz tadašnje PU iz Županje. Tijekom istrage su dolazili do oružja sličnog onom koje je korišteno pri ubojstvu obitelji Olujić, te su čahure iz tih oružja naknadno slali u Centar za kriminalistička vještačenja u Zagreb. Primjerice, od jedne osumnjičene osobe koja je pucala iz «škorpiona» s prigušivačem. Ne zna jesu li o tome izvještavali istražnog suca. Policija je puno osoba sumnjičila vezano za kritični događaj, optuženici u početku nisu bili osumnjičeni.

Na predočenje činjenice da je vještak rekao da je jedna čahura mehanički oštećena, svjedok je odgovorio da o tome ne zna ništa, čahure mogu biti mehanički oštećenje prije ili nakon ispaljenja.

Ponovno svjedočenje oštećene Stojanke Olujić

Oštećena je treći put pozvana da svjedoči o okolnostima koje je, u svojoj obrani, iznio opt. Jurić. Sin oštećene, pokojni Rade Olujić, je kupio poslovni prostor u Vinkovcima, koji se nalazio odmah pokraj poslovnog prostora Stevana Bilića iz Cerne. Pokojni Rade je prvi prodao svoj poslovni prostor za dosta novca, a onda je to isto učinio i Stevan Bilić. Zbog stalnih prijetnji, pokojni sin i snaha su planirali oputovati u Nemačku. Zato su podigli novac, ne zna točno koliko. Čovjek koji je pretukao pokojnog sina se zove Dane Rajković, možda ga zovu “Ceranin”. Oštećena je optužila svedoke Katicu i Željka Rebuš (sestru i šogora pokojne snaha) da su uzeli novac i nakit iz kuće.

Iznošenje odbrana i prigovor na zastupanje

Optuženi Zoran Poštić, Davor Lazić i Mijo Starčević odustali su od zahtjeva da iznesu svoje odbrane prije kraja dokaznog postupka.

Optuženi Mario Jurić se protivio daljem prisustvu glavnim raspravama branitelja optuženog Zorana Poštića, odvjetnika Zlatka Jarića jer je u istrazi branio optuženog Miju Starčevića čiji se iskaz, po saznanju optuženog Jurića, nalazi u posebnom omotu.

Predsjednik Vijeća je upozorilo odvjetnika Zlatka Jarića i optuženog Zorana Poštića da će se u slučaju kolizije morati izuzeti odvjetnika Zlatka Jarića.

Ponašanje optuženog Marija Jarića

Vijeće je opomenulo optuženog Marija Jarića zbog vike i obraćanja odvjetnicima kada mu nije dana riječ, radi komentiranja iskaza svjedoka i prijetnji prolongiranjem postupka.

14. lipnja 2007. godine – nastavak dokaznog postupka

Izveštaj: Veselinka Kastratović, Centar za mir, nenasilje i ljudska prava Osijek.

Ponovno svjedočenje Marte Žulj

Svjedokinja Marta Žulj zna da je pokojni Rade Olujić imao poslovni prostor u Vinkovcima, ispod Terma. Prodao ga je godinu dana prije kritičnog događaja, čula je da je dobio oko 40 000 DM. Od toga novca jednim dijelom je kupljen osobni automobil marke „Golf“, jednim dijelom su pokrili dug koji su imali za kupnju toga prostora, jedan dio su upotrijebili za plaćanje režija i troškova ljetovanja, a jedan manji dio su dali u Županijsku banku.

Od pokojne Anice je čula da je obitelj Olujić pred ili poslije Nove godine (1992.) bila telefonski uznemiravana. Zna da su namjeravali ići u Njemačku i zbog tih uznemiravanja i stoga što su bili u mješovitu braku. Čekali su putovnicu za pokojnu Anicu.

Pretpostavlja da je obitelj Olujić bila uznemiravana zato što je Rade bio Srbin. Pokojni Rade je u selu bio prihvaćen, nisu ga gledao loše dok je bio trijezan. No, kad je bio u pijanom stanju znao je isticati svoje srpstvo, bio je navijač „Crvene zvezde“ i to je govorio, uglavnom do 1990. godine. Čula je da je više puta Rade bio tučen i vjeruje da je to vezano za navijanje.

Svjedočenje Steve Bilića

Svjedok Stevo Bilić, ne poznaje optuženike. Zna da je pokojni Rade imao poslovni prostor u Vinkovcima, no, ne zna što je bilo sa tim prostorom. Poznavao je Radeta, radili su u trgovinama jedan do drugoga. Rade je, kad bi popio, ispoljavao srpstvo, pjevao je srpske pjesme, dok je u trijeznom stanju bio dobar. Ne zna je li Rade tučen, no, zna da je upravo zbog ponašanja u pijanom stanju imao problema.

Svjedočenje Dane Rajkovića

Svjedok Dane Rajković je poznavao pokojnog Radomira Olujića, igrali su zajedno nogomet u nogometnom klubu u Cerni, stanovali su u istoj ulici. On i pokojni Radomir su kao susjedi bili dobri. Rekao je da je Radomir bio poznat kao kavgadžija kad je bio u pijanom stanju, primjerice, naručivao je glazbu u gostionici da obilježi pravoslavnu Novu godinu. Kad je bio trijezan bio je miran, nije bio „veleSrbin“, igrao je nogomet u nogometnom klubu „Tomislav“.

Na pitanje Predsjednika Vijeća zašto je tukao Radomira, svjedok je rekao: „tuko sam ja mnoge, tukli su mnogi mene“. Pojasnio je da je to bilo jednom, prije rata, kada je Radomir, u pijanom stanju, vrijeđao njega i njegove roditelje.

Svjedok je bio pripadnik 131. brigade HV-a, oko Božića i Nove godine (1992.) bili su na položaju u Komletincima. U njegovoj brigadi bila je satnija ljudi iz Cerne, negdje oko 120 ljudi. U njegovoj jedinici je bio jedan iz Cerne, Ilija Kesegić, zvali su ga «Iljo». U Cerni je bila postrojba ŠOS (šokačke obrambene snage), smještena u starom mlinu, 200 m udaljenom od kuće obitelji Olujić.

Primjedbe optuženih

Opt. Tomislav Madi ponovo je zamolio da se razmotri njegov zahtjev za ukidanje pritvora uz jamstvo jer mu je zdravlje, uslijed štrajka, gladu ozbiljno narušeno.

Opt. Zoran Poštić rekao je da ne želi odustati od svoga branitelja odvjetnika Zlatka jarića.

Opt. Mario Jurić je predao je Predsjedniku Vijeća jedan list papira te predložio da se provede rekonstrukcija na licu mjesta.

Dokazni prijedlozi

Predsjednik Vijeća je izvijestio branitelja opt. Davora Lazića da je od MORH-a tražen test za opt. Lazića, koji je obrana predložila, no, Sud je dobio obavijest da MORH ne posjeduje taj test, već samo podatak.

20. lipnja 2007. godine – dokazni postupak

Izveštaj: Mladen Stojanović, Centra za mir, nenasilje i ljudska prava Osijek.

Svjedočenje Josipa Černjija

Svjedok Josip Černji je rekao da je od prosinca 2005. do 22. kolovoza 2006. bio drugi nadređeni časnik opt. Laziću. Opt. Lazić je bio stožerni operativni dočasnik u operativnom timu br. 2 u Operativnom središtu Glavnog stožera oružanih snaga RH. Svi djelatnici operativnog stožera, pa tako i opt. Lazić, prolazili su sigurnosnu provjeru, nakon koje su imali mogućnost pristupa dokumentima NATO-a s oznakama „tajno“ i „vrlo tajno“. Svjedok je rekao da je on ocijenjivao opt. Lazića te da je radi toga nekoliko puta sa njim razgovarao. Službena ocjena opt. Lazića bila je „ističe se“, dok je ranijih godina imao ocjenu „osobito se ističe“. Izjavio je da je Lazić stručni djelatnik koji je odlično poznao dužnost koju je obnašao, posebno u dijelu informatičke potpore operativnom središtu, da je u radnoj sredini širio pozitivno ozračje te da nije primijetio da se radi o osobi sklonoj počinjenju kaznenih djela. Iz razgovora je zaključio da je optuženi, kao suprug i otac dvoje djece, vodio izuzetnu pažnju prema obitelji.

Svjedočenje Ilije Kesegića

Svjedok Ilija Kesegić je rekao da je u kritično vrijeme bio u HV-u te da se nalazio na položaju kod Privlake. Za ubojstvo obitelji Olujić čuo je otprilike dva dana nakon događaja, kada se sa položaja vratio u Cernu. Bio je iznenađen. Nadimak mu je „Brnat“, to je stari obiteljski nadimak. Ne poznaje nikoga iz Cerne nadimkom «Iljo», iako osoba imenom Ilija ima mnogo. Svaku osobu iz Cerne zovu Ceranac, ali ne može navesti osobu koju zovu baš «Ceranac» ili «Ceranin».

Svjedočenje Ante Anđelića

Svjedok Ante Anđelić je rekao da opt. Lazića poznaje od 1993. godine kada je isti bio ročni vojnik. Lazić je do 2006. bio u operativnom timu, a svjedok mu je bio prvi nadređeni časnik. Rekao je da je Lazić bio vrlo sposoban, iskren, a kao radnik predan. Bavio se informatikom te je napravio mnogo aplikacija. Bio je cijenjen među kolegama, širio je pozitivno ozračje te se korektno odnosio prema nadređenima i podređenima.

Vještačenje psihijatra dr. Berislava Pašalića

Vještak psihijatrijske struke dr. Berislav Pašalić (već davao nalaz i mišljenje 04. lipnja 2007.), je rekao da je opt. Madi psihički zdrava osoba te da je bio ubrojav u kritično vrijeme. Rekao je da se ne slaže sa mišljenjem psihologinje dr. Dunje Baraban te da smatra da je tendencija davanja društveno poželjnih odgovora razumljiva s obzirom na situaciju u kojoj se ovaj optuženik, ali i ostali optuženici, nalaze. Rekao je da opt. Madi nije shizoidna osoba, da se radi o osobi koja je preživjela 4 ranjavanja, a unatoč tome je poslovno uspješna te je zasnovala obitelj. Rekao je da je opt. Madi dobro socijalno i emocionalno kapacitirana, mirna, samopouzdana, nenametljiva i koordinirana osoba.

Smatra da je opt. Jurić u vrijeme inkriminacije bio smanjeno ubrojav u manjem stupnju, zbog emocionalne nezrelosti, te da je trenutna klinička praksa da se smanjena ubrojavost klasificira u manjem, srednjem i višem stupnju kako bi se ipak na neki način kvantificiralo smanjenje sposobnosti u kaznenim postupcima. Rekao je da su kod njega primjetna naglašena obilježja paranoidnosti, nepovjerljivosti, ekspanzivnost u komunikaciji (pridaje si veći značaj nego što stvarno jest) te da je primjetna narcistička struktura ličnosti. Također su primjetni pojedini simptomi PTSP-a, ali bolest kao takva nije dijagnosticirana. Mišljenja je da kod ovog optuženika nema potrebe za primjenom sigurnosne mjere obveznog psihijatrijskog liječenja.

Vještak je mišljenja da u kritično vrijeme opt. Lazić, zbog emocionalne nezrelosti, bio smanjeno ubrojav u manjem stupnju. Rekao je da opt. Lazić uspješno poslovno funkcionira u zahtjevnom okruženju te da to upućuje na njegovu intelektualnu sposobnost, socijalne vještine i emocionalnu zrelost. Optuženik je suradljiv, korektan i kontroliran.

Vještak je mišljenja da je opt. Poštić u kritično vrijeme bio smanjeno ubrojav u manjem stupnju te da je trenutno bitno sniženog raspoloženja, zabrinut za obiteljsku i financijsku situaciju.

Vještak se nije složio s mišljenjem dr. Mandića o opt. Starčeviću. Ne smatra da je kod ovog optuženika prisutan disocijalni poremećaj ličnosti te da ovaj optuženik ima korektne i moralne životne stavove. U emocionalnom smislu trenutno lako gubi kontrolu (plačljiv), prisutne su poteškoće u koncentraciji, što se može tumačiti situacijom u kojoj se nalazi i nešto starijom životnom dobi od ostalih optuženika. U kritično vrijeme je bio ubrojav, sposoban je sudjelovati u postupku te nema potrebe za primjenom sigurnosnih mjera.

Pitanja optuženoga Jurića

Nakon što mu je Predsjednik Vijeća dopustio postavljati pitanja, opt. Jurić je komentirao nalaz i mišljenje vještaka psihijatra pa je opomenut. Nakon toga je izjavio da više neće dolaziti na suđenje te da „ne priznaje“ ovaj Sud.

02. srpnja 2007. godine – dokazni postupak

Izveštaj: Veselinka Kastratović, Centar za mir, nenasilje i ljudska prava Osijek.

Svjedočenje Antuna Damjanovića

Svjedok Antun Damjanović, od optuženika poznaje opt. Tomislava Madija. Rekao je da je kraće vrijeme, od siječnja do travnja 1992. godine, bio u postrojbi opt. Tomislava Madija, u skladištu postrojbe u Gradištu. O kritičnom događaju čuo je prije nekog vremena, iz medija.

Dana 17. veljače 1992. godine potpisao je zahtjev za prelazak iz 109. brigade HV u postrojbu opt. Tomislava Madija. Taj datum pamti, jer je vidio svoj potpis na pristupnici. Pristupnicu mu je pokazala supruga opt. Madija, kad ga je pitala hoće li biti svjedok u ovom predmetu.

Sjeća se da je optuženik toga dana, nakon razgovora sa svjedokom, žurio u Zagreb. Za to zna jer je s optuženikom tada pričao. Svjedok je ponovo vidio optuženika nakon 2 – 3 dana.

Na upit Predsjednika Vijeća je odgovorio da se ne sjeća točnog datuma kada je pristupio 109. brigadi HV, niti datuma kada je u tu brigadu došao iz Osijeka. Pretpostavlja da je potpisao pristupnicu za ulazak u 109. brigadu HV, no, ne zna niti gdje je taj dokument dospio, niti gdje se kretala osoba pred kojom je potpisao taj dokument. Jednostavno se toga ne sjeća.

Svjedočenje Pere Guberca

Svjedok Pero Guberac, od optuženika poznaje opt. Tomislava Madija, opt. Maria Jurića i opt. Miju Starčevića. Svjedok izjavljuje da ga je branitelj opt. Tomislava Madija, odvjetnik Emil Havkić, pozvao da svjedoči u ovom predmetu i da će ga pitati o reversu – izdatnici. Potvrdio da je na predloženom reversu njegov potpis, te je pojasnio da je revers izdan u Komletincima a da je roba s toga reversa išla u Vrbanju.

Svjedok je u kritično vrijeme bio pomoćnik skladištara u postrojbi opt. Tomislava Madija. Imali su samo jedno skladište, i to je bilo u istoj zgradi gdje je bilo zapovjedništvo njihove postrojbe. Svjedok je rekao da je postrojba imala samo to skladište, za skladište u Gradištu ne zna. U skladištu su imali maskirne uniforme, SMB uniforme bivše JNA, bijele kombinezone. Uniforme bivše JNA, SMB uniforme, nosile su se samo kad se išlo u akcije izviđanja. Ne sjeća jesu li se i za te uniforme izdavali reversi. Od naoružanja je u skladištu bilo «kalašnjikova», «pleteri» koji su imali prigušivače. «Škorpione» u skladištu nisu imali. Od oružja sa sačmom imali su pumperice. Osobno naoružanje je bilo kod vojnika u spavaonicama. Svjedok u pravilu nije izdavao oružje vojnicima, već je to radio skladištar Anto Mamić. Svjedok ne poznaje opt. Davora Lazića, ne sjeća se vojnika koji su u Madijevu postrojbu stigli iz Zagreba.

Prijedlozi obrane

Optuženi Mario Jurić je ponovio da je 3. travnja 1992., na PIK-ovom stanu, dao Zvonku Jurmanu original potvrde, s potpisom Bore Mandića, u kojoj se od Tomislava Madija tražilo ljude za akciju izviđanja za dan 17. veljače 1992. godine. Tada je SIS-u [Sigurnosno izvještajnoj službi] dao i oko 20 fotografija “Ilje” iz Andrijaševca iz jedinice Ivica Zupkovića i osobe koja je bila naslonjena na prozor u kući obitelji Olujić iz jedinice “Srbina”.

Branitelj opt. Tomislava Madija, odvjetnik Zlatko Cvrković, predložio je da Sud zatraži od SIS-a original dokumenta, koji je opt. Mario Jurić dao Zvonku Jurmanu, na PIK-ovom stanu u Vinkovcima.

Odluka Vijeća

Vijeće je usvojilo prejedlog obrane i naložilo pribavljanje od SIS-a dokumentacije koja se odnosi na slučaj Olujić, a posebno audio zapisa.

Temeljem odredbe čl. 102. st.1. t.4. ZKP-a svim optuženicima je produžen pritvor.

05. srpnja 2007. godine – dokazni postupak

Svjedočenje Ante Šarića

Svjedok Ante Šarić, kriminalist, radi na poligrafu. Tijekom kriminalističke obrade radio je sa opt. Mijom Starčevićem, opt. Davorom Lazićem i opt. Zoranom Poštićem. Ne poznaje optuženike.

Optuženi Mario Jurić je odbio poligrafsko ispitivanje, o čemu je svjedok informiran dopisom policijskog službenika Željka Šimunovića.

Optuženi Davor Lazić je na spomen razloga poligrafskog testiranja pokazao jake reakcije, plakao, tresao. Stoga je svjedok zaključio da testiranje ne može biti provedeno te je sa optuženikom obavio obavijesni razgovor o okolnosti kaznenog djela ubojstva u Cerni.

Optuženi Davor Lazić se tijekom razgovora potpuno otvorio. Bujica emocija, koja je kod opt. Lazića uslijedila, mu je ukazala da je optuženik tražio osobu kojoj se može povjeriti. Optuženikov iskaz smatra istinitim.

Optuženi Mijo Starčević je na pitanje poznaje li osobe koje su bile u kući obitelji Olujić i pucale, odgovorio negativno. Reakcija zabilježena na poligrafu nakon tog optuženikova odgovora je pokazivala da ne govori istinu. Pojasnio je da je nalaz poligrafskog ispitivanja indicija za daljnje policijsko postupanje.

Svjedočenje Damjana Kraljevića

Svjedok Damjan Kraljević je bio zapovjednik stožera HOS-a za Vukovar, Vinkovce i Županju, radio je pri izvršnim vlastima u Vinkovcima. Optuženika Tomislava Madija je upoznao dana 16. studenoga 1991. godine na dan pada Nijemaca. Optuženik je zaslužan što Komletinci nisu pali u ruke neprijatelju. Smatra ga istinskim herojem Domovinskog rata.

Za kritični događaj saznao je iz tiska. Izrazio je iskrenu sućut članovima obitelji Olujić.

Obrana optuženoga Mije Starčevića

Branitelj opt. Mije Starčevića je najavio da njegov branjenik želi dati svoju obranu prije završetka dokaznog postupka što je Predsjednik Vijeća odobrio. Cijeli iskaz snimao se audio vizualno.

Opt. Mijo Starčević je rekao da mu je žao obitelji Olujić, iako nije kriv niti je sudjelovao u izvršenju djela.

Optuženi je u HOS, u postrojbu opt. Tomislava Madija, došao 15. prosinca 1991. godine. Dovezao je svoj auto marke Mercedes. Opt. Tomislav Madi ga je imenovao vozačem u postrojbi.

Optuženik je rekao da je vozio dečke iz postrojbe u akcije, na kupanje, kamo je trebalo. Kad nije bilo zapovjednika Madija, zapovijed mu je davao zamjenik, Branko Marjanović. Dan prije kritičnog događaja zapovjednik mu je odobrio da sutradan ode u lov. Kritičnog dana, rano u jutro oko 3.00 sata, otišao je u lov, iz koga se vratio poslijepodne. Pred mrak, netko od dečki iz postrojbe, rekao mu je da ga treba zamjenik zapovjednika Branko Marjanović. Na stepenicama škole, gdje su bili stacionirani, Branko Marjanović mu je rekao da treba odvesti dečke u akciju izviđanja, da je zapovjednik akcije Mario Jurić. Opt. Tomislava Madija kritične večeri nije vidio.

Nakon što je optuženik dovezao auto, opt. Jurić, opt. Poštić, opt. Lazić i jedna osoba iz njihove postrojbe, kojoj optuženik ne zna ime, nadimkom «Bosanac», stavili su u prtljažnik SMB uniforme bivše JNA, mine, municiju. Opt. Mario Jurić mu je rekao da vozi u Andrijaševce, gdje im je, nedaleko od mosta, jedan vojnik u maskirnoj uniformi mahao i pokazivao da stanu. Opt. Mario Jurić je minutu ili dvije razgovarao sa vojnikom, nakon čega je optuženom rekao da vozi u Cernu. Na ulasku u Cernu vidio je s desne strane bazu hrvatske vojske, ispred su stajali vojnici. Nakon 50 m opt. Mario Jurić je rekao optuženiku da stane i sačeka ih. Iz auta su izašli svi, on je ostao čekati. Bio je parkiran pored ceste. Te je večeri bilo nevjerojatno, kiša, vjetar pa nije vidio smjer u kome su otišli opt. Jurić, opt. Lazić, opt. Poštić i «Bosanac». Vidio je još automobila parkiranih ispred i iza njega, no, ne zna o kojim se automobilima radilo jer je bio umoran a vidio ih je tek kad sijevne munja. Ne zna koliko su se zadržali u Cerni, jer je zadrijemao. U jednom trenutku je čuo da su se otvorila vrata, dečki su sjeli u auto, rečeno mu je da vozi nazad u Komletince. Vraćali su se istim putem kojim su i došli. Nije čuo otvaranje prtljažnika, stoga pretpostavlja da ništa nije stavljeno u prtljažnik. U postrojbi je vidio jednu lovačku sačmaricu pušku – pumpericu, no, ne sjeća se kako je izgledala.

Za ubojstvo obitelji Olujić je čuo 5 – 6 - 10 dana nakon događaja, u Vinkovcima, na piću, no, nije to vezao za svoju postrojbu, niti s tim da je kritične večeri vozio grupu vojnika u Cernu. Svoju vožnju u Cernu prvi put je povezao s kritičnim događajem nakon što ga je policija privela u postaju i nakon što mu je policajac rekao da je on imao bijeli Mercedes, registarsku oznaku. Ubojstvo obitelji Olujić ne može povezati s postrojbom kojoj je pripadao jer oni nikada djecu nisu dirali.

Opt. Maria Jurića je vidio u ratu dva-tri puta, vozio ga je dva puta u akciju, u Cernu i u još jednu akciju u Đeletovce. Kao vozač nije prisustvovao sastancima na kojima su dogovarane akcije, a u kolima, nakon akcija se o tome nije pričalo. Po njegovu mišljenju opt. Tomislav Madi s kritičnim događajem nema ništa.

Optuženik je rekao da je u lipnju 2006. godine razgovarao sa opt. Madijem i Brankom Marjanovićem, kojima je ispričao da je policija vršila pritisak na njega da optuži Tomislava Madija. Policajci, koji su ga uhitili i ispitali, prisiljavali su ga da kaže da je kritične večeri vozio Tomislava Madija u Cernu. On je to odbio jer nije želio govoriti neistinu. Policajci su prijetili, pitali su ga želi li ići na poligraf, što je on prihvatio. Anto Šarić (kriminalist koji radi na poligrafu) ga je, također, prisiljavao na priznanje, pa im je rekao da ga ostave na miru, u suprotnom će biti loše „ako poludi“. Ovaj proces vidi kao pokušaj političkog obračuna sa HOS-om, jer se zna koliki doprinos je HOS dao u Domovinskom ratu i koliko je boraca iz HOS-a poginulo.

Na pitanje Predsjednika Vijeća je li mu opt. Tomislav Madi rekao da idu u Cernu poubijati vikend četnike, optuženik je ponovio da opt. Tomislava Madija kritičnog dana nije vidio. Ni danas ne zna koja je kuća obitelji Olujić, u kritično vrijeme nije znao kamo ide, iz Cerne tada nije nikoga poznavao. Dok su opt. Davor Lazić i opt. Zoran Poštić iz skladišta uzimali mine i municiju, optuženik je bio preko puta skladišta, sa Bjelovarčanima.

Predsjednik Vijeća odobrio je da optuženici, Zoran Poštić i Davor Lazić, svoju obranu daju prije kraja dokaznog postupka. Obrane će biti snimljene audio i vizualno.

12. srpnja 2007. godine – obrane optuženih Davora Lazića i Zorana Poštića

Izveštaj: Mladen Stojanović, Centra za mir, nenasilje i ljudska prava Osijek.

Obrana optuženoga Davora Lazića

Opt. Davor Lazić je rekao da u potpunosti ostaje kod iskaza koje je dao u policiji i pred istražnim sucem.

Krajem '91. išao je u srednju školu. Odlučio je pristupiti obrani Republike Hrvatske. On i njegov školski kolega Zoran Poštić su se u nekoliko navrata pokušavali priključiti vojnim postrojbama. Odbijani su jer nisu odslužili vojni rok u JNA i jer su bili mladi. Saznao je da se može priključiti postrojbama HOS-a, koji je primao i mlađe osobe. On i Poštić su otišli u Glavni stožer HOS-a koji se nalazio u Starčevićovom domu u Zagrebu, gdje su se učlanili u HSP. Rečeno im je da se mogu priključiti postrojbama HOS-a u Vinkovcima. Sa Poštićem je, bez znanja roditelja, otišao u Vinkovce. U vlaku su susreli čovjeka koji im je rekao da će im pomoći da se snađu po Vinkovcima. U Omladinskom domu u Vinkovcima proveli su 5-10 dana, a potom su odvezeni u Komletince. Ondje su bili smješteni u školskoj zgradi. Upoznao je zapovjednika Madija i pripadnike postrojbe. Gotovo svi pripadnici postrojbe bili su izuzetno mladi. Imao je problema sa osobom nadimkom „Bosanac“. „Bosanac“ ga je nazivao četnikom i mješancem, jer mu je otac Srbin, a majka Hrvatica. Tretiralo ga se kao špijuna. U postrojbi je bilo fizičkog i psihičkog maltretiranja. Rekao je da je Madi naredio da se istuče jedan pripadnik postrojbe koji je navodno ukrao kilogram kave. Nikakvo naoružanje nije zadužio niti je prošao ikakvu obuku.

Bilo je zimsko veče, 19-20 sati, kad je u spavaonicu došao jedan od zapovjednika, uperio prst u njega i u Poštića i rekao im da dođu u ured zapovjednika. Kada je on ušao u ured u njemu su bili Poštić, Mario Jurić, „Bosanac“, Mijo Starčević, Madi i osoba koju su on i opt. Poštić susreli u vlaku. Njemu i Poštiću je rečeno da odu u skladište. Pri izlasku iz ureda je čuo da se ide u akciju protiv četnika. U skladištu su se presvukli u SMB uniforme. Uplašio se. Pogotovo se bojao „Bosanca“. Dobio je automatsku pušku i dvije protutenkovske mine. Jurić i Poštić su također dobili naoružanje, a „Bosanac“ je imao vlastito. „Bosanac“ i Jurić su dobili prigušivače. Sjeća se da je „Bosanac“ na svoju pušku stavio prigušivač. Odložio je mine u prtljažnik automobila. Vozač je bio Starčević, suvozač Jurić, a „Bosanac“ je sjedio između njega i Poštića na stražnjem sjedalu. Nije znao kuda idu, vani je je bio mrak, a nije mu poznato niti koliko dugo su se vozili. Oružje je držao između nogu. U jednom je trenutku povukao spremnik te je vidio da u njemu nema streljiva. Izašli su iz auta nakon što je vozač stao, Jurić mu je rekao da iz prtljažnika uzme mine, što je on i učinio, te su nastavili pješice. Hodali su 5-10 minuta u koloni, nosio je mine „kao magarac“, skrenuli su u jedno dvorište te je netko, Jurić ili „Bosanac“, pokucao na vrata. Ušli su u hodnik. Stajao je u blizini ulaznih vrata. Ondje je odložio mine. Rečeno mu je da u prostoriji koja se nalazila sa desne strane traži oružje. Ušao je u tu prostoriju, skamenio se, samo je stajao. Bojao se da za njim ne uđe „Bosanac“. Za njim je u prostoriju ušao Poštić koji je u toj prostoriji pronašao lovačku pušku. Tu je pušku Poštić pošao pokazati „Bosancu“. Optuženi je rekao da je i on izašao iz te sobice te je preko ramena Poštića, Jurića i „Bosanca“ vidio glavu nepoznatog muškarca i glavu nepoznate žene. Čuo je i glasove drugih osoba, ali nije mogao raspoznati radi li se o muškim ili ženskim glasovima. Vratio se u prostoriju iz koje je došao, a nakon njega u istu je

prostoriju ušao i Poštić. Čuo je zvukove koji su ga podsjećali na zvuk „lupkanja po drvetu“. Bio je u velikom strahu, a nakon nekog vremena je otišao do ulaznih vrata kuće. Primijetio je da ondje nema mina koje je ondje ostavio. Netko je poviknuo „idemo, idemo“ te su izašli iz kuće i otišli do vozila. Ne zna je li išta izneseno iz kuće. Putem do Komletinaca nitko nije govorio. Po povratku je otišao u spavaonu i legao u krevet. Ne sjeća se kada se iz SMB uniforme presvukao u svoju maskirnu odoru. Nije znao što se točno dogodilo te večeri u kući u kojoj su bili, ali je pretpostavljao da se dogodilo nešto strašno. Tek mu je pri ispitivanju u policiji rečeno što se ondje dogodilo.

Treći dan po opisanom događaju išao je u akciju izviđanja, a po povratku u Komletince zatražio je slobodne dane. Istu je večer do njegovog kreveta došao „Bosanac“, stavio je prst na usta te mu je rekao da će zubima pregristi grkljan njemu i njegovoj obitelji ukoliko ikome bude išta govorio. Slijedeći su dan on i Poštić otišli u Zagreb. Prije odlaska dobio je akontaciju plaće. Nekoliko dana potom telefonom se čuo sa Poštićem te mu je rekao da se ne želi vratiti u Komletince. Poštić mu je rekao da se ni on ne misli vraćati te da će se prijaviti u HV.

Predočen mu je dio njegova iskaza iz policije u kojemu je tvrdio da je po dolasku u Cernu, nakon zaustavljanja, vozač Starčević Juriću rekao ili rukom pokazao kućni broj kuda trebaju ići. Opt. Lazić je rekao da je tada govorio samo o mahanju rukama, ali da je u zapisnik ušao i kućni broj.

Obrana optuženoga Zorana Poštića

Opt. Zoran Poštić je u svojoj obrani rekao da je u šoku, da žali i suosjeća sa oštećenom Stojankom Olujić i da joj želi reći da on nije pobio njenu djecu (*u ovom dijelu iznošenja obrane opt. Poštić je plakao*).

On i opt. Lazić su u više navrata tražili postrojbu kojoj se mogu priključiti. Odbijali su ih jer su bili mladi. Početkom veljače '92. godine saznali su da se mogu priključiti HOS-u. Otišli su u Starčevićev dom, učlanili su se u HSP te im je rečeno da mogu krenuti u Vinkovce. Dana 06. veljače otišli su u Vinkovce. U Vinkovcima su bili 4-5 dana, a potom su prevezeni u Komletince, gdje su bili smješteni u školskoj zgradi. On nije zadužio nikakvo oružje niti je imao ikakvu obuku. Oružje u sobama držali su samo oni vojnici koji su imali vlastito oružje. Jednom je bio na straži, tada je zadužio oružje, i bilo ga je jako strah. Dan potom išao je u jednu akciju izviđanja u kojoj je sve je prošlo u redu.

Dva - tri dana potom, uvečer, on i Lazić su pozvani u Madijev ured. Ne sjeća se tko je sve ondje bio. Rečeno je da se ide u akciju te da put vodi Mario Jurić. Morali su obući SMB uniforme, dobili su 2 ili 3 mine, eksploziv i automatske puške. Upitao je zašto nije dobio streljivo. Rekli su mu da se ne brine, da će sve dobiti. Međutim, streljivo nije dobio ni kasnije. „Bosanac“ i Jurić zadužili su i prigušivače. Vani ih je čekao „Brada“, sada zna da se on zove Mijo Starčević, i jedan od zapovjednika. Sjeli su u Mercedes i krenuli. Starčević je vozio, Jurić je bio suvozač, a „Bosanac“ je sjedio na stražnjem sjedalu između njega i Lazića. Kada su se zaustavili, vozač je ostao u autu, a ostali su iz prtljažnika uzeli mine te su nastavili hodati. „Bosanac“ je išao prvi, a ostali su išli za njim. Prošli su pored zgrade sa grudobranima kod koje je čuo glasove ljudi. Ušli su u jedno dvorište i pokucali na vrata. Vrata je otvorila muška osoba. Ušli su u kuću. Ukipio se od straha kad je „Bosanac“ rekao da će napraviti pretres jer sumnjaju da taj čovjek surađuje sa četnicima. Ženska osoba je rekla da to želi provjeriti s policijom, na što je „Bosanac“ iščupao telefonsku utičnicu iz zida. Njemu i Laziću je rečeno da pretresu jednu prostoriju. Ušli su u nju te je on iza ormara našao lovačku pušku, kutiju u kojoj su bile patrone za pušku, njemu nepoznata količina novca i crna beretka sa srpskim grbom. Iz susjedne je prostorije čuo žamore, viku i košmar te tupe udarce koji su ga podsjećali na pucnje iz prigušivača. On i Lazić su se pogledali,

izašao je iz sobe u hodnik te je odatle vidio čovjeka koji je ležao na podu. S njegove lijeve strane stajao je „Bosanac“, a sa desne Jurić. Obojica su držali puške. Predpostavio je da je čovjek mrtav. Vratio se u prostoriju iz koje je došao i nekontrolirano se pomokrio. „Bosanac“ je došao do njega i Lazića, predali su mu pušku i kutiju sa stvarima, a on je rekao „idemo, idemo brzo“. Izašli su, a odmah za njima došao je i Jurić. Krenuli su od kuda su došli. Kada su prolazili pored zgrade sa grudobranima i kad je ponovno čuo žamor ljudi, „Bosanac“ je rekao da će i njih „porokati“ ako treba. Vozač ih je čekao u autu, vratili se u Komletince, presvukao se te je otišao u spavaonu. Nitko ga o događaju ništa nije pitao niti je s ikim o njemu razgovarao.

Dva-tri dana potom išao je u još jednu akciju, a nedugo potom on i Lazić su pozvani kod Madija. Madi ih je pitao žele li na odmor. Rekli su da žele. Madi je iz džepa izvadio svežanj novčanica, svakom je dao po 100 DEM te im je rekao da će to vratiti na plaći. Nije se želio vratiti u Komletince. Upoznao je neke osobe te je otišao na osječko ratište.

Rekao je da ga je godinama mučilo što se kritične zgode stvarno dogodilo. Gledao je emisiju „Latinica“, 2002. ili 2003. godine. U njoj se govorilo o ubojstvu obitelji Olujić. Prepoznao je prostoriju u kojoj su bili on i Lazić te mu je tada postalo jasno što se dogodilo. U travnju ili svibnju 2006. u novinama je čitao o branitelju koji je prijetio da će se zapaliti jer ga se sumnjičilo za ubojstvo Olujićevih. Nije znao kako da prijavi slučaj, želio je biti zaštićeni svjedok. Kontaktirao je osobu iz tjednika „Nacional“, ali je ubrzo otišao raditi na Pag, odakle je i priveden u policiju.

Zamjenik ŽDO-a mu je predočio dio iskaza u kojemu je tvrdio da je Madi rekao kako akcija nije prošla kako treba jer kuća nije dignuta u zrak, na što je opt. Poštić rekao da to nije izjavio te da je bio u teškom stanju pa je potpisao zapisnik.

Na tvrdnje zamjenika ŽDO-a da je u iskazu pred policijom naveo koje su osobe bile u uredu opt. Madija prije nego se krenulo u Cernu, te na dio iskaza u kojemu je tvrdio da su sve predmete iz kuće Olujićevih stavili na stol u Madijevom uredu, te da je opt. Madi sa te hrpe uzeo novčanice DEM-a, opt. Poštić je to porekao te je rekao da je policija sve to iskonstruirala, ali i da je potpisao takav zapisnik.

Upozorenje Vijeća o suprotnosti interesa obrana

Odvjetniku Jariću i opt. Poštiću Predsjednik Vijeća je ukazao na suprotnost u interesima obrane. Rekao je da je Zlatko Jarić u početku kao odvjetnik po sl. dužnosti zastupao Miju Starčevića, a sada je branitelj opt. Poštića, te da iz sadašnjih njihovih materijalnih obrana slijedi zaključak o suprotnosti obrana. Ukazano im je da otklone suprotnosti ili će se odvjetniku Jariću uskratiti obrana, a opt. Poštić će biti pozvan da uzme drugog branitelja.

29. kolovoza 2007. godine – dokazni postupak

Postupak su pratili Robert Adrić, Vlatka Jančić i Mladen Stojanović, promatrači Centra za mir, nenasilje i ljudska prava Osijek, Marija Zebić, promatračica Fonda za humanitarno pravo iz Beograda, predstavnici OSCE-a, obitelji optuženih.

Otkazivanje punomoći odvjetniku Zlatku Jariću

Optuženi Zoran Poštić, nakon što je na prošlom ročištu za glavnu raspravu upozoren da mu zbog suprotnosti u interesima obrana branitelj ne može biti odvjetnik Zlatko Jarić, na ovom je ročištu odvjetniku Jariću otkazao punoć. Za novog branitelja izabrao je odvjetnika Gordana Perića.

Nalaz i mišljenje Zavoda za sudsku medicinu i kriminalistiku

Strankama je uručen Nalaz i mišljenje Zavoda za sudsku medicinu i kriminalistiku – DNA laboratorij, od 28. kolovoza 2007. godine. U nalazu i mišljenju je navedeno da su s muškog prstena koji je privremeno oduzet od Vladimira Madija, brata opt. Tomislava Madija, izdvojene epitelne stanice, DNA pripada muškoj osobi.

Potom je Predsjednik Vijeća izvan sudnice uputio Vladimira Madija, brata optuženog Tomislava Madija, koji se nalazio u publici, a koji je inače do tada bio na svim ročištima glavne rasprave.

Pitanja opt. Tomislavu Madiju o porijeklu privremeno oduzetog prstena

Na pitanja Predsjednika Vijeća, opt. Madi je rekao da je Vladimir Madi njegov brat, da misli da je pretres u kojemu je oduzet spomenuti prsten obavljen u kući njegove majke u Vinkovcima. Misli da mu je majka rekla da je prsten kupila od neke Ciganke u vlaku. Ne zna je li prsten itko nosio.

Pitanje opt. Mariju Juriću

Na upit Predsjednika Vijeća, opt. Mario Jurića je rekao da nije točno da je on ranije izjavljivao da je Dobroslav Paraga njemu osobno zapovijedio da se ide u kuću Olujićevih. I do sada je bio uvjeren da slučaj nema političke konotacije, da je ubojstvo obitelji Olujić trebalo biti razriješeno još 1992. godine jer se za ubojstvo znalo a da se sada u slučaj upliće i ime Dobroslava Parage. Ponovio je kako je radio za tajne službe i kako su svjedoci Turek, Čačić i Jurman dali lažne iskaze. Očekivao je da će na raspravu biti pozvani i Mladen Pavlovsky i Smiljn Reljić. Izjavio je da među optuženicima nema niti nalogodavaca niti počinitelja.

Svjedočenje Vladimira Madija

Nakon što je otklonio blagodat nesvjedočenja, Vladimir Madi je rekao da je policija navedeni prsten pronašla u jednom ormaru u obiteljskoj kući Madijevih u Vinkovcima u kojoj sada živi samo majka. Majka mu je rekla da je prsten dobila dok je radila na moru i to od jednog dečka kojemu je ponekad dala nešto hrane za pojesti. Svjedok nikada nije nosio taj prsten, a nije mu poznato je li ga tko drugi nosio.

Vijeće je riješilo

- Ponovno će se pozvati svjedokinja Nevenka Madi i ispitati o tome kako je došla do muškog prstena i tko ga je nosio.
- Pozvat će se i svjedok Dobroslav Paraga radi ispitivanja o okolnosti navodnog davanja naredbe za odlazak u kuću Olujićevih.
- Određeno je i vještačenje podudarnosti odnosno nepodudarnosti bioloških uzoraka (DNK) izdvojenih iz krvi opt. Tomislava Madija i svjedoka Vladimira Madija s biološkim uzorcima (DNK) izdvojenih s muškog prstena.

14. rujna 2007. godine – nastavak dokaznog postupka

Postupak su pratili Veselinka Kastratović i Mladen Stojanović, promatrači Centra za mir, nenasilje i ljudska prava Osijek, predstavnik OSCE-a, obitelj optuženog Madija.

Iskaz svjedokinje Nevenke Madi, majke optuženog Tomislava Madija

Svjedokinja, ranije već ispitivana, rekla je da je muški prsten, izuzet iz obiteljske kuće Madijevih, dobila kao poklon 1982. godine. Izjavila je da je te godine radila kao pomoćna kuharica u Supetru na Braču. K njoj u kuhinju često je dolazio dječak, koji je u to vrijeme imao 8 ili 9 godina, a ona mu je uvijek davala krafne, pljeskavice i sl. Dječak joj je u znak zahvalnosti poklonio prsten. Prsten je bio bižuterijski, a dječak joj je bio drag te ga nije htjela odbiti. Ne sjeća se dječakovog imena niti zna odakle je bio. Prsten je držala u ladici ormara. Nije joj poznato da li ga je itko nosio. Moguće je da ga je netko nekada stavio na ruku.

Na pitanje o izjavi njenog sina, opt. Tomislava Madija, da je ona taj prsten kupila u vlaku od nekakve „Ciganke,, svjedokinja je rekla: „Kao da on zna nešto o tom prstenu“.

16. listopada 2007. godine – rekonstrukcija događaja u obiteljskoj kući Olujčević u Cerni

Rekonstrukciji događaji promatrači Centra za mir, nenasilje i ljudska prava nisu prisustvovali.

23. listopada 2007. godine – nastavak dokaznog postupka

Postupak su pratili Mladen Stojanović, promatrač Centra za mir, nenasilje i ljudska prava Osijek, predstavnici OSCE-a, novinari, televizijska ekipa, obitelji i prijatelji optuženih.

Svjedočenje Dobroslava Parage

Svjedok je izjavio da je '91. godine bio Predsjednik Hrvatske stranke prava (HSP). Tada se, rekao je, isključivo posvetio obrani Republike Hrvatske, i to u političkom, pravnom i vojnom pogledu. Nakon što je u kasno ljeto '91. godine otpočela „balvan" revolucija, počeli su mu se obraćati ljudi iz zadarskog zaleđa s molbom da zaštiti njihov fizički integritet i miran život. Upućivao ih je na legitimna tijela vlasti Republike Hrvatske, u smislu traženja dodatne zaštite, jer on, kao predsjednik oporbene stranke, nije imao mogućnosti neposredno im pomoći. Izjavio je da je shvatio kako načela demokratske i pravne države neće biti dovoljna za neovisnost Hrvatske.

O opt. Tomislavu Madiju

Izjavio je da je opt. Madija upoznao u kasno ljeto ili ranu jesen 1991. godine. Madi je tada doputovao iz Sjedinjenih Američkih Država. Želio se priključiti postrojbama HOS-a koje su tada već bile formirane. Poznato mu je da je Madi bio u istočnoj Slavoniji, i to u okviru 6. bojne „Marijan Baotić“, kojom je zapovijedao Zupković, a koja je djelovala u okviru 109. brigade HV-a. Madi je povremeno posjećivao Starčevićev dom u Zagrebu, povremeno su se sretali. Rekao je da je Madi kao vojnik bio hrabar, poznato mu je da je Madi više puta ranjavan te ga ne može zamisliti kao počinitelja inkriminiranog djela. Poznato mu je da je između Zupkovića i Madija bilo određenih neslaganja, ali se ne sjeća o čemu se točno radilo.

O HOS-u i odnosu HOS-a i HV-a

Rekao je da postrojbe HOS-a na ratištima u Hrvatskoj i Bosni i Hercegovini nisu djelovale samostalno i nezavisno od zapovjedne hijerarhije ZNG-a i HV-a. Samostalno su mogle djelovati samo ondje gdje nije bilo HV-a, a i tada se radilo o defanzivnom držanju položaja. Izjavio je da su pripadnici HOS-a sami odlučivali tko bi između njih bio najpogodniji zapovjednik, da je formalna imenovanja zapovjednika potpisivao on (svjedok), načelnik ratnog stožera HOS-a, a to je u to vrijeme bio Anto Đapić, ili inspektor HOS-a. Bilo je poželjno da svi dragovoljci HOS-a po stupanju u HOS prođu obuku, ali da nije siguran da je tako i bilo. Rekao je kako je bio protiv

primanja maloljetnika u postrojbe, ali da to nisu mogli u potpunosti kontrolirati jer se dio dragovoljaca priključivao HOS-u direktno na ratištima.

Nakon što mu je predsjednik Vijeća rekao da su neki svjedoci tvrdili kako je do integracije HOS-a u HV došlo 1992. godine, svjedok je rekao da se u sve umiješala politika te da su pripadnici HOS-a antagonizirani vjerovatno zbog toga da on (Paraga) ne bi pobrao političke zasluge zbog uspjeha HOS-a na ratištima. Rekao je da se vezivanje HOS-a sa HV-om događalo sukcesivno te da se ono događalo od studenog 1991. godine pa nadalje.

O navodnim izjavama opt. Maria Jurića

Nakon što mu je predsjednik Vijeća rekao da je opt. Mario Jurić navodno izjavio da je akciju u Cerni naredio on (svjedok), svjedok je rekao da je za ubojstvo obitelji Olujić saznao iz medija, da je zgrožen ubojstvom i da ga osuđuje. Istaknuo je da je još 1991. godine, nakon saznanja za događaje u Gospiću, zajedno sa predstavnicima drugih političkih stranaka, među kojima je bilo i „lijevih“ i „desnih“, osnovao Hrvatski odbor za ljudska prava, da je uvijek bio mišljenja kako treba zaštititi sve građane te je rekao je da nemoguća bilo kakva njegova uloga u inkriminiranom događaju s obzirom na njegov način razmišljanja.

O eksploziji u Omladinskom domu u Vinkovcima

Izjavio je da je do eksplozije u Omladinskom domu u Vinkovcima, gdje je bilo sjedište 6. bojne, došlo 01. ožujka 1992. godine. Tada je, na Zupkovićev poziv, došao posjetiti postrojbe HOS-a u Vinkovcima. Eksplozija se dogodila dok je bio u obližnjem kafiću. Rekao je kako smatra da je to bio pokušaj atentata na njega. U diverziji su, prema službenim podacima, poginule 3 osobe, ali on smatra da je tada poginulo 5 osoba, dok je 7 osoba bilo teško ranjeno. Rekao je da o tom događaju nikada nije vođena adekvatna istraga.

O evidenciji ulazaka u Starčevićev dom u Zagrebu

Rekao je da je u Starčevićevom domu, radi stroge evidencije ulazaka i izlazaka, a nakon ubojstva Ante Paradžika, vođena knjiga ulazaka i izlazaka. Svatko tko je ulazio u zgradu morao je biti zaveden u knjizi. Svjedok je izjavio da je navedena knjiga najvjerovatnije u MUP-u ili u dokumentaciji bivšeg vojnog tužiteljstva.

O Anti Đapiću

Svjedok je rekao da se Anto Đapić više bavio obilaskom restorana po Zagrebu nego strankom i HOS-om, da je kod Đapića sve moguće, pa i da 12 godina živi u socijalnom stanu u Zagrebu unatoč mjesečnoj plaći od 20000 kuna pa i da mu, za vrijeme gradonačelnikovanja, kuću gradi tvrtka koja je u praktički kooperantskom odnosu sa gradom.

Pritužbe optuženika na uvjete u pritvoru

Opt. Madi je rekao da mu je ovaj mjesec dva puta omogućeno da vidi djecu, da to nije u skladu s dogovorom i preporukom psihologa (posjet bar jednom tjedno), a predsjednik Vijeća je rekao da je u pogledu toga razgovarao sa Slovenom Đerekom, upraviteljem Zatvora u Osijeku.

Branitelj opt. Mije Starčevića je govorio o zdravstvenim problemima svoga branjenika te o potrebi njegova liječenja, a predsjednik Vijeća je rekao da će učiniti sve da se optuženicima omogući liječenje.

Opt. Jurić je rekao da mu je ukinuta rekreacija zbog pravosudnog policajca srpske nacionalnosti koji je za vrijeme okupacije radio za četničku vlast, da ga se maltretira zbog pravosudnih policajaca Jarića, Nešića i Grozdanića, da je prošle godine trovan u pritvoru, da kod Đereka bolje prolaze Srbi osumnjičeni za ratne zločine nego Hrvati, da je on (opt. Jurić) Hrvat, katolik i ustaša i da nije izdajica svoga roda.

7. studenoga 2007. godine – nastavak dokaznog postupka

Nalaz i mišljenje DNK laboratorija

Strankama je uručena preslika nalaza i mišljenja Zavoda za sudsku medicinu i kriminalistiku, DNK laboratorij, iz Zagreba, o demonstraciji podudarnosti ili nepodudarnosti bioloških uzoraka opt. Tomislava Madia i Vladimira Madia s biološkim uzorcima izdvojenim s muškog prstena oduzetog od svjedokinje Nevenke Madi. Biološki tragovi opt. Timislava Madia i Vladimira Madia i biološki tragovi izuzeti s oduzetog muškog prstena se ne podudaraju.

Obavijest o dopisu VSOA-e

Stranke su informirane da je Vojna sigurnosno obavijesna agencija (u daljem tekstu VSOA) dopisom od 16. kolovoza 2007. godine odgovorila na dopis Suda od 13. srpnja 2007. godine. Preslike strankama nisu dane stoga što je dio toga dopisa izuzet iz sudskog spisa, u kome se nalazi iskaz opt. Maria Jurića, koji je dao bez nazočnosti svoga branitelja, a po zakonu je za valjanost toga iskaza u kaznenom postupku potrebna nazočnost branitelja pri davanju iskaza. Osim toga, Sud će od VSOA zatražiti dopuštenje za korištenje neizdvojenog dijela dopisa za potrebe ovoga sudskog procesa.

Rješenja i nalozi

Za dan 13. studenoga 2007. godine određena je ekshumacija posmrtnih ostataka pokojnog Radomira Olujića, da bi se izdvojili jedan zub i dio natkoljениčne kosti. Izdvojeni zub i dio kosti bit će dostavljeni Zavodu za sudsku medicinu i kriminalistiku, DNK laboratorij u Zagrebu. Na taj način utvrdit će se podudarnost ili nepodudarnost bioloških tragova iz zuba i kosti s biološkim tragom s izuzetog muškog prstena oduzetog od Nevenke Madi. Biološke uzorke uzet će sudsko medicinski vještak dr Anto Blažanović. Kriminalistička policija Policijske uprave Osječko baranjske Osijek preuzet će biološke tragove pokojnog Radomira Olujića i dostaviti Zavodu za sudsku medicinu i kriminalistiku, DNK laboratoriju u Zagreb.

13. prosinca 2007. godine – nastavak dokaznog postupka

Postupak su pratili Veselinka Kastratović i Mladen Stojanović, promatrači Centra za mir, nenasilje i ljudska prava Osijek, predstavnici OSCE-a, obitelji i prijatelji optuženih.

Naknadno svjedočenje Željka Rebuša

O prstenu Radomira Olujića

Svjedok, već ranije ispitivan, dodao je da na prepoznavanju predmeta nije mogao išta reći o muškom prstenu jer se bojao da bi pogriješio. Rekao je da je pokojni Radomir imao zlatni pečatnjak koji je potjecao od Stjepana Maleničića, oca pokojne Anice i svjedokove supruge Katice. Stjepan je umro u studenom 1991., a njegove kćeri, pokojna Anica Olujić i svjedokova supruga, su se dogovorile da prsten pripadne Aničinom mužu Radomiru. Prsten je bio žute boje te je on zbog toga pretpostavljao da je izrađen od zlata. U obitelji se nikada nije govorilo o tome je li taj prsten zaista izrađen od zlata, pretpostavlja da prsten nije bio bižuterijski. Rekao je da mu nije poznato je li Radomir nosio prsten koji je naslijedio niti mu je poznato je li Radomir u

trenutku smrti imao prsten na ruci, da misli da nakon ubojstva u kući

Olujićevih nije pronađena

nikakva zlatnina.

Izjavio je da mu nije poznato kada je Stjepan Mikuličić nabavio prsten te da mu nije poznato da li su na prstenu bili ikakvi inicijali.

O opušku cigarete u prostoriji u kojoj je izvršena egzekucija

Izjavio je da je ujutro nakon ubojstva, u prostoriji u kojoj je izvršena egzekucija, osim opušaka u pepeljarama vidio i opušak na parketu. Opušak se nalazio na lijevoj strani prostorije gledajući od ulaza u prostoriju. Sjeća se da je rekao policiji da izuzme taj optušak, ali mu nije poznato je li to i učinjeno. Odmah je bio uvjeren da je taj opušak, s obzirom na mjesto gdje se nalazio te s obzirom da nitko u vlastitoj kući ne gasi opuške na parketu, potjecao od nekoga od egzekutora.

Prijedlog za ukidanjem pritvora

Odvjetnik Matijević, branitelj opt. Starčevića, **predložio je da se** protiv njegovog branjenika **ukine pritvor**. Rekao je da je očigledno da slijedećih nekoliko mjeseci neće doći do pravomoćne presude, da se optuženici već 14 mjeseci nalaze u pritvoru te se pozvao na čl. 10. st. 1. ZKP-a, prema kojemu okrivljenik ima pravo u najkraćem roku biti izveden pred sud te biti oslobođen optužbe ili osuđen po zakonu, kao i da mjera pritvora treba biti svedena na najkraću moguću mjeru. Rekao je kako ovaj postupak nije bilo moguće provesti u najkraćem mogućem roku te da pritvor u ovom postupku nije nužan.

Rekao je kako se u drugim postupcima za ista kaznena djela okrivljenici puštaju na slobodu, kako se na slobodu puštaju vukovarski krvnici, pripadnici agresorskih snaga, te da ne vidi opravdanje da se hrvatskom branitelju Miji Starčeviću ne omogući obrana sa slobode.

Branitelji ostalih okrivljenika pridružili su se argumentima koje je iznio odv. Matijević te su zatražili ukidanje pritvora u odnosu na svoje branjenike. Pri tome se odv. Cestar, branitelj opt. Jurića, pozvao na na Europsku konvenciju o ljudskim pravima i slobodama. Izjavio je da su osnovana sumnja i teške okolnosti kaznenog djela samo inicijalni razlozi temeljem kojih se određuje pritvor, no da nakon nekog vremena trajanja pritvora navedene okolnosti više nisu primarne, nego da se opstojnost pritvora procjenjuje individualizacijom svakog pritvorenika. Rekao je kako Sud treba uzeti u obzir okrivljenikovu sklonost vršenju kaznenih djela, njegovo zdravstveno stanje, obiteljske prilike, ponašanje pred sudom i ponašanje u pritvoru te je rekao kako smatra da Sud, rješavajući o pritvoru, nije uzeo u obzir spomenute okolnosti.

Zamjenik ŽDO-a se usprotivio prijedlozima branitelja. Rekao je da i dalje smatra da postoje razlozi zbog kojih je pritvor određen.

Odluke Vijeća

Sud je odredio **ekshumaciju** pokopanog tijela Stjepana Maleničića, radi pribavljanja uzoraka radi podudarnosti, odnosno nepodudarnosti tih uzoraka sa uzorcima izdvojenim sa muškog prstena oduzetog od svjedokinje Nevenke Madi.

Pribavljeni biološki materijal će, radi vještačenja, biti dostavljen Zavodu za sudsku medicinu i kriminalistiku, DNA laboratorij Zagreb.

Od PP Županja će se zatražiti podatak da li je tijekom očevida, radi eventualnog vještačenja, sa poda dnevnog boravka obiteljske kuće Olujić izuzet opušak cigarete.

Rješeno je da će se o prijedlogu za ukidanjem pritvora odlučiti naknadno.

Zapažanja promatrača:

Nakon što je Sud odredio ekshumaciju pokopanog tijela Stjepana Maleničića, I. opt. Tomislav Madi je upadicama ometao raspravu, a kako je i nakon upozorenja od strane predsjednika Vijeća nastavio ometati red, prijetiti suicidom i kaznenim djelom, udaljen je iz sudnice. Odmah potom sa rasprave je, nakon prethodnog upozorenja, udaljen i II. opt. Mario Jurić. Na kraju rasprave obojica su pozvani u sudnicu te su upoznati sa odlukama Suda.

10. siječnja 2008. godine – nastavak dokaznog postupka

Postupak su pratili Veselinka Kastratović i Mladen Stojanović, promatrači Centra za mir, nenasilje i ljudska prava Osijek, predstavnici OSCE-a, novinari pisanih medija, televizijska ekipa, obitelji i prijatelji optuženih.

Predsjednik Vijeća je izvijestio prisutne da su dostavljeni **nalaz i mišljenje Zavoda za sudsku medicinu i kriminalistiku, DNA laboratorij Zagreb**, prema kojemu se uzorci izuzeti sa ekshumiranog tijela Stjepana Maleničića ne poklapaju sa uzorcima izdvojenim sa muškog prstena oduzetog od svjedokinje Nevenke Madi.

Vijeće je odbilo prijedloge:

- odvjetnika Havkića, branitelja opt. Madija:

- za pozivanjem svjedoka Nikole Tota i Zorana Jandrića, radi ispitivanja na okolnost ratnog profila opt. Madija i okolnost njegovog odnosa prema ratnim zarobljenicima,
- za pribavljanjem od Centra za kriminalistička vještačenja „Ivan Vučetić“ čahura i zrna koje je dostavila tadašnja PU Županja, radi ocjene vjerodostojnosti vještačenja,
- za grafološkim vještačenjem potpisa svjedoka Đure Čosića na izdatnici od 18. veljače 1992. godine i pozivanja svjedoka Pere Guberca radi ispitivanja na okolnost da je izdatnica izdana u Komletincima, a ne u Vrbanji,

- optuženog Maria Jurića za pozivanjem svjedoka Damira Dujića, Željka Marušića, Tomislava Čuljka, Josipa Domića, Maria Maslova – Trotila i Rade Bobanovića radi ispitivanja na okolnost da je opt. Jurić od 14. srpnja do 14. kolovoza 1991. bio pripadnik ZNG RH, a od 14. kolovoza 1991. do 25. rujna 1991. pripadnik izviđačko-pratećeg voda Željka Maršića.

U obrazloženju ovoga rješenja navedeno je da su činjenice koje bi trebale biti utvrđene prema prijedlozima branitelja Havkića utvrđene, odnosno nevažne, dok su činjenice koje bi trebalo utvrditi prema prijedlogu opt. Jurića nevažne.

Predočavanje fotografija optuženicima

Branitelj opt. Starčevića **je predao u spis 4 fotografije** te je predložio da optuženici Lazić i Poštić pokušaju na njima identificirati opt. Starčevića, radi utvrđenja da li su oni u inkriminirano vrijeme zaista poznavali opt. Starčevića.

Nakon predočavanja fotografija, **opt. Davor Lazić** je izjavio da se on, opt. Poštić i opt. Starčević nalaze na fotografiji na kojoj se nalazi ukupno 15 osoba. Rekao je da se opt. Starčević nalazi u drugom redu, posljednji s desne strane te da jedini ima bradu i šešir. Izjavio je da je to osoba koja je kritičnog dana bila vozač automobila kojim su išli u Cernu.

Na fotografiji na kojoj se nalazi 6 osoba, osoba u gornjem redu u sredini također ima bradu i šešir, ali mu djeluje mlađe od osobe sa prijašnje fotografije.

Na fotografiji na kojoj se nalazi 25 osoba prepoznao je opt. Madija te je rekao da osoba sa bradom i šeširom stoji u gornjem redu.

Izjavio je da na fotografiji na kojoj se nalazi 5 osoba također prepoznaje opt. Madija i osobu sa bradom i šeširom sa prijašnjih fotografija.

Nakon predočavanja fotografija, **opt. Zoran Poštić** je izjavio da se na fotografiji na kojoj se nalazi 15 osoba koja ih je vozila u Cernu nalazi u srednjem redu sa desne strane te da ta osoba jedina na fotografiji ima bradu i šešir.

Izjavio je da na fotografijama na kojima se nalazi 25, 6, odnosno 5 osoba ne vidi osobu koja ih je kritičnog dana vozila u Cernu.

Opt. Mijo Starčević je nakon predočavanja fotografija izjavio da se na fotografiji na kojoj se nalazi 15 osoba on nalazi u gornjem redu sa desne strane te da je na toj fotografiji on jedina osoba sa bradom i šeširom. Izjavio je da se ne nalazi na ostalim fotografijama te da se osoba sa bradom i šeširom na ostalim fotografijama preziva Banić, ali da se njenog imena ne sjeća.

Opt. Mario Jurić je, nakon predočavanja fotografija, izjavio da se on ne nalazi niti na jednoj od četiri predočene fotografije, a da opt. Starčević jedini ima bradu i šešir na fotografiji na kojoj se nalazi 15 osoba.

Čitanje materijalnih dokaza

Predsjednik Vijeća je **pregledao i ukratko usmeno izložio** sadržaj:

- potvrda o privremenom oduzimanju predmeta,
- fotografija označenih brojevima 1, 3, 5 i 7,
- zapisnika o vještačenju Centra za kriminalistička vještačenja „Ivan Vučetić“,
- zapisnika o očevidu,
- zapisnika o obavljenoj obdukciji,
- fotografskog elaborata,
- vjenčanog lista za optuženog Tomislava Madija i Zdenku Koronić,
- izvoda iz matice rođenih za Milenu Olujić i Marka Olujića,
- zapisnika o očevidu od 19. rujna 2006. godine,
- bilježnice Milene Olujić,
- zrna u koverti,
- ocjene za optuženog Davora Lazića od Ministarstva obrane, Uprave za operativne poslove,
- rodnog lista za optuženog Zorana Poštića,
- nalaza Centra za kriminalistička vještačenja od 07. ožujka 2002.,
- nalaza i mišljenja sudsko-medicinskog vještaka dr. Ante Blažanovića,
- zapisnika o vještačenju vještaka za balistiku,
- zapisnika o vještačenju Centra za kriminalistička vještačenja „Ivan Vučetić“ od 08. svibnja 2007.,
- nalaza psihijatra dr. Nikole Mandića,
- preslika,

- nalaza i mišljenja psihologa dr. Dunje Baraban,
- fotodokumentacije očevida,
- preslika,
- kroki skica koje je izradio optuženi Mario Jurić,
- preslika,
- smrtnog lista,
- nalaza i mišljenja psihijatra dr. Berislava Pašalića,
- dokumenta,
- preslike vojne iskaznice za optuženog Maria Jurića,
- nalaza i mišljenja Zavoda za sudsku medicinu i kriminalistiku,
- nalaza i mišljenja Zavoda za sudsku medicinu i kriminalistiku,
- situacijskog plana rekonstrukcije – pokusa – eksperimenta lica mjesta kao i zapisnik sa te rekonstrukcije,
- izvotka iz matice vjenčanih za Radomira Olujčića i Anicu Maleničić,
- nalaza i mišljenja Zavoda za sudsku medicinu i kriminalistiku od 04. siječnja 2008.,
- dopisa Policijske uprave Vukovarsko-srijemske, Odjela kriminalističke policije od 02. siječnja 2008.,
- zapisnika Centra za kriminalistička vještačenja,
- dodatnog dopisa PU Vukovarsko-srijemske, Odjela krim. policije vezanog za datum 02. siječnja 2008.,
- dopisa PU Vukovarsko-srijemske, Odjela krim. policije vezanog za izazivanje papilarnih linija,
- četiri fotografije koje je u spis priložio odvjetnik Matijević.

Iz spisa predmeta su izdvojene preslike opt. Maria Jurića, vezane za njegove bilješke, jer sadrže izjave opt. Jurića koje su dane bez prisustva branitelja.

Dokazni prijedlog branitelja opt. Maria Jurića

Odvjetnik Cestar, branitelj opt. Jurića, predložio je da se izdvoje uzorci sa posmrtnih ostataka Stojana Vujnovića, za kojeg opt. Mario Jurić tvrdi da se u kritično vrijeme nalazio u kući obitelji Olujčić, radi DNA vještačenja podudarnosti sa DNA izuzetog sa jednog od opuška cigareta izuzetog iz kuće obitelji Olujčić.

Čitanje dopisa VSOA-e uz prethodno isključenje javnosti

Predsjednik Vijeća je izvijestio prisutne da je zaprimljen dopis VSOA-e (Vojne sigurnosno-obavještajne agencije), koji je sadržavao i iskaz Maria Jurića, a koji je izdvojen. Nadalje je rekao da dokument sadrži oznaku „vrlo tajno“ te da je VSOA suglasna da se pročita na glavnoj raspravi, ali uz isključenje javnosti.

Uz suglasnost stranaka Vijeće je isključilo javnost sa glavne rasprave za vrijeme čitanja dopisa Vojno sigurnosno-obavještajne agencije od 16. kolovoza 2007. godine, tj. dijela koji je preostao nakon izdvajanja određenih dijelova.

16. siječnja 2008. godine – nastavak dokaznog postupka

Ovo ročište glavne rasprave promatrači Centra za mir, nenasilje i ljudska prava Osijek nisu pratili. Sažetak rasprave napravljen je na osnovi sudskog zapisnika o glavnoj raspravi.

Rješenje o ekshumaciji tijela Stojana Vujnovića

Određena je ekshumacija pokopanog tijela Stojana Vujnovića, zvanog Srbin, zbog pribavljanja uzoraka radi demonstracije podudarnosti, odnosno nepodudarnosti tih uzoraka s uzorcima izdvojenima s opuška cigarete izuzete iz kuće obitelji Olujić.

Vještačenje je povjereno Zavodu za sudsku medicinu i kriminalistilu, DNA laboratorij, Zagreb.

Ekshumacija će se obaviti 17. siječnja 2008. godine na mjesnom groblju u Andrijaševcima.

31. siječnja 2008. godine – glavna rasprava započela je iznova

Predsjednik Vijeća izvjestio je nazočne stranke i sudionike postupka da je članica Vijeća, sutkinja Branka Ratkajec – Čović otišla u mirovinu. Član Vijeća postao je sudac Stjepan Margić. Radi promjene članova Vijeća **glavna rasprava počinje iz početka.**

Zamjenik ŽDO iz Vukovara pročitao je optužnicu.

Optuženici su izjavili da su razumjeli optužnicu. Utvrđeno je da svi optuženici imaju branitelje.

Predsjednik Vijeća utvrdio je **istovjetnost optuženika.**

Svi optuženici su izjavili da **se ne osjećaju krivima**, svoje obrane iznijet će prije kraja dokaznog postupka.

Opt. Tomislav Madi je ukratko ponovio svoju obranu danu na glavnoj raspravi dana 17. svibnja 2007. godine. Rekao je da nije izdao zapovijed da pripadnici njegove jedinice idu u Cernu i počine zločin. Rekao je da je on uvijek išao sa svojim vojnicima u akcije diverzije. U izviđanje su vojnici znali ići bez njega, jer tada nije bilo borbenih kontakata s neprijateljem. Rekao je da nikada ne bi pustio u akciju ljude bez iskustva. Opt. Zorana Poštića i opt. Davora Lazića se ne sjeća iz postrojbe. Kritičnog dana predao je zapovijed svome zamjeniku Branku Marjanoviću, nakon čega je otišao u Zagreb. Optuženik je rekao da je Janković Zoran bio zarobljenik. Pripadnici optuženikove postrojbe zarobili su ga u razdoblju od 28. studenoga do 1. prosinca 1991. godine u Nijemcima, kao pripadnika bivše JNA. Dana 19. prosinca 1991. godine, Đuro Majetić, pripadnik optuženikove postrojbe odveo je zarobljenika u Orašje na razmjenu. Optuženik je rekao da je njegova postrojba imala više ratnih zarobljenika, koje su predavali u krizni stožer u Vinkovce, za razmjenu za mrtve Vukovarce.

Branitelj opt. Tomislava Madija predao je u sudski spis izjavu Zorana Jankovića, kao dokaz da su pripadnici optuženikove postrojbe poštovali odredbe međunarodnog ratnog prava o postupanju sa ratnim zarobljenicima.

Opt. Mario Jurić je predao u sudski spis novinske članke iz Glasa Slavonije. Ukratko je ponovio svoju ranije danu obranu. Rekao je da tijekom rata nije počinio ništa loše. Na žalost našao se na mjestu ubojstva obitelji Olujić, čije ubojstvo nije organizirao. Rekao je da od opt. Tomislava Madija nije dobio zapovijed za ubojstvo obitelji Olujić. Nije sudjelovao u ubojstvu, nije izdao zapovijed za ubojstvo. Rekao je da među optuženicima nema počinitelja toga ubojstva. Žao mu je što su nadležne institucije to ubojstvo stavile u kontekst ratnog zločina.

Opt. Zoran Poštić (plakao je za vrijeme iznošenja obrane) rekao je da mu je žao obitelji, posebno gospođe. Nikoga nije ubio, nije dobio zapovijed da nekoga ubije, a da ju je i dobio to ne bi učinio. Rekao je da ostaje kod svega što je rekao u svojoj obrani iznijetoj na glavnoj raspravi, ali ne i kod izjave dane pred policijom. Pojasnio je da je na glavnoj raspravi rekao da je netko od zapovjednika izdao zapovijed da idu u Cernu, ne sjeća se točno tko. Tijekom davanja iskaza u policiji u zapisnik je upisano ono što je što su izvukli iz konteksta onoga što je on govorio. Postupanje sa njim u policiji bilo je korektno. Osoba koja je diktirala u zapisnik njegov iskaz imala je pred sobom papir s napisanim tekstom i iz toga je diktirala, a ne ono što je on govorio. Policija mu je govorila da je trebao biti ubijen, zašto ne tereti Madija. Rekao je da je njegov prvi branitelj bio odvjetnik Ivica Mačvanin, da mu je rekao da mu neće biti branitelj, da će mu poslati kolegu, da će on biti branitelj Davoru Laziću. Optuženik je rekao da je svoj iskaz počeo davati u nazočnosti Zamjenika ŽDO iz Vukovara i u nazočnosti branitelja odvjetnika Branka Ivića. Potpisao je zapisnik u policiji. U policiji je bio od 22. kolovoza do 23. kolovoza, dobio je jedan obrok, nije spavao, sjedio je na stolici. Na poligrafu je zaspao.

Na upit branitelja opt. Maria Jurića je li odvjetnik Ivica Mačvanin išao najprije kod njega, a potom kod Davora Lazića, optuženik je rekao da je bilo tako.

Na upit svoga branitelja što mu je odvjetnik Mačvanin rekao za Davora Lazića, optuženik je rekao da je od odvjetnika čuo da su njegov iskaz i Lazićev iskaz slični, i da tako treba i ostati. Optuženik nije znao sadržaj iskaza Davora Lazića, policajac koji je sa njim razgovarao imao je pred sobom taj iskaz, čitao je i diktirao iz toga.

Na upit Predsjednika Vijeća odakle razlika u iskazima pred policijom, u istrazi i na glavnoj raspravi. optuženik je rekao da je nije rekao da je Tomislav Madi naredio da idu ubiti „vikend četnike“. Pred istražnim sucem je dao iskaz nakon što mu je odvjetnik Branko Ivić sugerirao da potvrdi priču iz policije. Predsjednik Vijeća ukazao je optuženiku da je na glavnoj raspravi rekao da je Tomislav Madi bio nazočan kad su kritične zgrade kretali u Cernu. Optuženik je rekao da je on izjavio da je bio nazočan netko od zapovjednika.

Opt. Davor Lazić je rekao da je svoj iskaz davao u tri navrata, pred policijom, u istrazi i na glavnoj raspravi. Svi iskazi su istovjetni i on ostaje kod njih.

Na pitanje **svoga branitelja** je li kritične večeri znao kamo ide i s kojim ciljem, optuženik je rekao da mu to nitko nije rekao, da on o tome nije imao saznanja. Na pitanje je li mu Tomislav Madi rekao da ide sa ostalima u Cernu, optuženik je rekao da je on zadnji ušao u ured, da je prvi izašao iz ureda, rečeno mu je da uzme oružje i uniformu. Nitko nije izdao zapovijed da idu u Cernu ubiti obitelj Olujić. Odvjetnik Ivica Mačvanin nije mu rekao da je bio kod Zorana Poštića. Odvjetnik Mačvanin mu je sugerirao što bi trebao reći, no, on se sa tim nije slagao.

Opt. Mijo Starčević je rekao da želi ispraviti netočan navod da je pokazao kuću Olujića. Rekao je da to nije točno, jer nije znao kamo mora ići. Nije bio nazočan dogovoru kamo treba ići, što se vidi iz iskaza zamjenika Tomislava Madija da je išao po optuženika kod tenkista, koji su se nalazili preko puta škole, gdje je bio Madijev ured. Optuženik je bio vozač u postrojbi, za njega je

to bila rutinska vožnja. Kao vozač nikada nije znao kamo vozi, rutu puta određivao je vođa ekipe. Kritične večeri vođa ekipe bio je Mario Jurić, on je rekao kamo treba voziti. Optuženik je izjavio da je kritične večeri trebao voziti na izviđanje na neprijateljski teritorij. U Andrijaševcima su zaustavljeni. Tu je bilo parkirano jedno vozilo. Mario Jurić je izašao i kratko razgovarao sa nekim. Nakon toga su krenuli dalje u Cernu. Na povratku nije vidio krvave uniforme, nije vidio nikakvo oružje koje bi bilo unijeto u auto.

Stranke i sudionici postupka bili su suglasni da se pročitaju iskazi do sada saslušanih svjedoka: Stojanke Olujić, Katice Rebuš, Ivana Čačića, Marte Žulj, Kate Čipin, Vlade Jurišića, Nikole Karlušića, Željka Rebuša, Mate Boroza, Zvonka Jurmana, Mate Bertića, Franje Tureka, Ivice Zupkovića, Ante Đapića, Josipa Colarića, Marka Benakovića, Stjepana Ivanića, Blaža Pušeljića, Đure Čosića, Bore Mandića, Darka Josića, Đure Majetića, Branka Marijanovića, Zlatka Belanovića, Mile Dedakovića, Ante Prkačina, Dominika Čovića, Bože Guva, Steve Bilića, Dane Rajkovića, Josipa Černia, Damjana Kraljevića i Dobroslava Parage. Pročitat će se iskazi saslušanih vještaka dr Nikole Madića, dr Ante Blažanovića, Renata Pačelata, Jože Suljada, Rajka Lukića, Dunje Baraban i dr Berislava Pašalića. Svjedoci Nevenka Madi, Zdenka Madi i Vladimir Madi, srodnici opt. Tomislava Madia saslušat će se ponovno.

Pročitani su iskazi svjedoka: Stojanke Olujić, Katice Rebuš, Željka Rebuš, Ivana Čačića, Marte Žulj, Kate Čipin, Vlade Jurišića, Nikole Karlušića, Mate Boroza, Zvonaka Jurmana.

Branitelj opt. Tomislava Madia predao je u sudski spis Dopis PU Vukovarsko srijemske iz Vukovara, Odjela kriminalističke policije, popis kontrolnih točaka HV, da bi se vidjelo jesu li osobe obučene u SMB uniforme mogle proći kroz toliko kontrolnih točaka HV.

Branitelj opt. Zorana Poštića predložio je da se kao svjedoci saslušaju odvjetnici Ivica Mačvanin i Branko Ivić. Odvjetnik Ivica Mačvanin na okolnost da se utvrdi je li kao branitelj bio u sukobu interesa s obzirom na činjenicu da je ranije bio ravnatelj SZUP-a u Vukovaru, da je njegova služba sigurno obrađivala slučaj ubojstva obitelji Olujić, te da je znao o tom događaju. Predložio je da se utvrdi kako je i zašto od policije angažiran kao branitelj optuženika.

Zamjenik ŽDO iz Vukovara je rekao da se protivi ovom dokaznom prijedlogu, jer je odvjetnik Ivica Mačvanin u vrijeme kad su optuženici davali iskaze u policiji bio upisan u registar odvjetnika, sve drugo je nebitno.

Branitelj opt. Tomislava Madia predložio je da se provede psihijatrijsko vještačenje radi utvrđivanja vjerodostojnosti iskaza opt. Zorana Poštića i opt. Davora Lazića, dani pred policijom i istražnim sucem, jer je od njihova uhićenja do davanja iskaza prošlo 2 dana, bili su bez hrane, nisu spavali.

Opt. Mario Jurić predložio je da se kao svjedok pozove i sasluša Vladimir Šeks, jer su on odnio svu dokumentaciju 1992. godine iz Osijeka.

05. veljače 2008. godine – nastavak dokaznog postupka
--

Postupak su pratili Robert Adrić i Mladen Stojanović, promatrači Centra za mir, nenasilje i ljudska prava Osijek, predstavnici OSCE-a, obitelji i prijatelji optuženih.

Ponovno svjedočenje Zdenke Madi, supruge opt. Tomislava Madija

Nakon što je otklonila blagodat nesvjedočenja izjavila je da ostaje kod iskaza koje je dala na glavnoj raspravi 31. svibnja i 14. rujna 2007. godine.

Ponovno svjedočenje Nevenke Madi, majke optuženog Tomislava Madija

Nakon što je otklonila blagodat nesvjedočenja izjavila je da ostaje kod iskaza koje je dala na glavnoj raspravi 31. svibnja i 14. rujna 2007. godine.

Ponovno svjedočenje Vladimira Madija, brata optuženog Tomislava Madija

Nakon što je otklonio blagodat nesvjedočenja izjavio je da ostaje kod iskaza koje je dao na glavnoj raspravi 29. kolovoza 2007. godine.

Svjedočenje Vladimira Bučka

Svjedok je izjavio da je kao djelatnik PU Vukovarsko-srijemske sudjelovao u ispitivanju osumnjičenika u policiji. Rekao je da je nemoguće da osumnjičenici tijekom zadržavanja u policiji ne dobiju hranu i vodu. Oni u svakom trenutku mogu otići do toaleta.

Rekao je da misli da je Zoran Poštić uhićen u Zadru 48 sati prije dovođenja u PU Vukovarsko-srijemsku, da ga je on počeo ispitivati 23. kolovoza između 12,00 i 14,00 sati, da je Poštić aktivno sudjelovao u ispitivanju te da nije točno da je zaspao tijekom ispitivanja. Slijedeće jutro, oko 08,00 sati, odveden je istražnom sucu. Izjavio je da se tom prilikom pozdravio sa Poštićem te da je iz toga zaključio da Poštić nije imao primjedbi na postupanje policije. Rekao je da je opt. Poštić već kod prvog kontakta poučen da može uzeti branitelja te da mu nije poznato kako je došlo do angažiranja odvjetnika Ivića. Siguran je da je odvjetnik Ivić obavio razgovor sa Poštićem prije uzimanja iskaza. Izjavio je i da se opt. Poštić rasplakao kada mu je predloženo za što se sumnjiči.

Izjavio je da svaka krim. obrada uključuje određeni „pritisak“ u cilju utvrđivanja što više pojedinosti, ali da se nije radilo o prekomjernom „pritisaku“, da tijekom ispitivanja osumnjičenika nije bilo zastrašivanja, da su osumnjičenike ispitivali različiti policijski djelatnici koji su se sastajali i dogovarali što će poduzimati i što je utvrđeno te da su radili po unaprijed dogovorenom planu, da tijekom ispitivanja osumnjičenika nije vidio niti jednog pripadnika tajnih službi te da je svim osumnjičenicima ponuđeno poligrafsko ispitivanje.

Čitanje iskaza svjedoka

Kako je glavna rasprava 31. siječnja 2008. godine zbog promjene člana Vijeća krenula iznova, predsjednik Vijeća je nastavio s **čitanjem, odnosno kratkim usmenim izlaganjem iskaza svjedoka:** Mate Bertića, Franje Tureka, Ivica Zupkovića, Ante Đapića, Josipa Colarića, Marka Benakovića, Stjepana Ivanića, Blaža Pušeljića, Đure Ćosića, Bore Mandića, Darka Josića, Đure Majetića, Branka Marjanovića, Zlatka Belanovića, Mile Dedakovića, Ante Prkačina, Dominika Čorića, Ilije Milčetića, Zdravka Banića, Miroslava Krizmanića, Miloša Milaka,

Tomislava Iljića, Ivana Štefančića, Bože Guve, Steve Bilića, Daneta Rajkovića, Josipa Černija, Ilije Kesegića, Ante Anđelića, Mileta Šimunca, Antuna Damjanovića, Pere Guberca, Ante Šarića, Damjana Kraljevića i Dobroslava Parage.

Čitanje nalaza i mišljenja vještaka

Konstatirano je da su pročitani **pisani nalazi i mišljenja vještaka kao i njihova mišljenja dana na zapisnik na glavnoj raspravi**: vještaka psihijatra dr. Nikole Mandića, sudsko – medicinskog vještaka dr. Ante Blažanovića, vještaka za balistiku Vojina Maštruka, vještaka za požare Renata Pačelata, vještaka urarske struke Jože Suljade, vještaka zlatarske struke Rajka Lukića, vještaka psihologa dr. Dunje Baraban i vještaka psihijatra dr. Berislava Pašalića.

Konstatirano je da je **pročitani zapisnik sa glavne rasprave** od 23. svibnja 2007. godine o **prepoznavanju oduzetih predmeta**.

Čitanje materijalnih dokaza

Konstatirano je da su **pročitane isprave koje se nalaze u spisu** (predsjednik Vijeća je neke od njih ukratko usmeno izložio):

- potvrde o privremenom oduzimanju predmeta,
- fotografije označene brojevima 1, 3, 5 i 7,
- zapisnik o vještačenju Centra za krim. vještačenja Ivan Vučetić,
- zapisnik o očevidu,
- zapisnici o obavljenoj obdukciji,
- fotografski elaborat,
- vjenčani list za optuženog Tomislava Madija i Zdenku Korenić,
- izvod iz matice rođenih za Milenu Olujić i Marka Olujića,
- zapisnik o očevidu od 19. rujna 2006.,
- bilježnica Milene Olujić,
- zrna u koverti,
- ocjene za optuženog Davora Lazića od Ministarstva obrane,
- izvod iz matice rođenih za optuženog Maria Jurića,
- izvod iz matice rođenih za optuženog Davora Lazića,
- izvod iz matice rođenih za optuženog Zorana Poštića,
- nalaz Centra za krim. vještačenja od 07. ožujka 1992.,
- zapisnik o vještačenju vještaka za balistiku,
- zapisnik o vještačenju Centra za krim. vještačenja Ivan Vučetić od 08. svibnja 2007.,
- preslike,
- fotodokumentacija očevida,
- smrtni list,
- preslika vojne iskaznice za optuženog Maria Jurića,
- nalaz i mišljenje Zavoda za sudsku medicinu i kriminalistiku,
- situacijski plan rekonstrukcije – pokusa – eksperimenta lica mjesta kao i zapisnika s te rekonstrukcije,
- izvadak iz matice vjenčanih za Radomira Olujića i Anicu Maleničić,
- dopis PU Vukovarsko-srijemske, Odjela kriminalističke policije od 02. siječnja 2008.,
- zapisnik Centra za krim. vještačenja,

- dodatni dopis PU Vukovarsko-srijemske, Odjela kriminalističke policije vezano za datum 02. siječnja 2008.,
- 4 fotografije koje je priložio branitelj Dražen Matijević,
- nalaz Zavoda za sudsku medicinu i kriminalistiku od 04. siječnja 2008.,
- nalaz i mišljenje Centra za krim. vještačenja Ivan Vučetić od 14. prosinca 2001.,
- fotodokumentacija vezana za ekshumaciju tijela Stjepana Maleničića,
- preslike PU Vukovarsko-srijemske,
- dopis Ureda za obranu u Vinkovcima od 15. siječnja 2008.,
- zapisnik o ekshumaciji posmrtnih ostataka Stojana Vujnovića,
- dopis PU Vukovarsko-srijemske od 15. siječnja 2008. s priložima,
- dopis Matičnog ureda Vinkovci, matično područje Rokovci,
- dopis PU Vukovarsko-srijemske s prilogom od 16. siječnja 2008.,
- izvadak iz matice umrlih,
- prilog,
- **Vijeće je**, iako se opt. Mario Jurić protivio isključenju javnosti, **isključilo javnost** za vrijeme čitanja dopisa Vojne sigurnosno-obavještajne agencije (VSOA) od 16. kolovoza 2007. godine.

Odbijanje dokaznih prijedloga

Vijeće je kao nevažne odbilo prijedloge branitelja Perića za pozivanjem radi ispitivanja kao svjedoka odvjetnika Ivice Mačvanina i Branka Ivića; branitelja Cvrkovića za psihijatrijskim vještačenjem; opt. Jurića za pozivanjem radi ispitivanja u svojstvu svjedoka Vladimira Šeksa. Vijeće je odustalo od ponovnog pozivanja radi ispitivanja oštećene Stojanke Olujić.

11. veljače 2008. godine – nastavak dokaznog postupka, izmjena optužnice

Postupak su pratili Mladen Stojanović, promatrač Centra za mir, nenasilje i ljudska prava Osijek, predstavnici OSCE-a, novinar i fotoreporter pisanih medija, televizijska ekipa, obitelji i prijatelji optuženih.

Nastavljeno je sa čitanjem, pregledavanjem i usmenim izlaganjem:

- dijela raspravnog zapisnika od 23. svibnja 2007. godine i to u dijelu koji se odnosi na prepoznavanje oduzetih predmeta (muškog prstena, naušnica, muških satova sa metalnim i kožnim remenom te zlatnog lančića), a koje je izvršeno od strane oštećenika Stojanke Olujić te Katice i Željka Rebuša.

Predsjednik Vijeća je rekao da su naušnice, za koje su Katica i Željko Rebuš tvrdili da su pripadali obitelji Olujić, izuzete od opt. Mije Starčevića.

- izvoda iz kaznene evidencije za optuženike
Predsjednik Vijeća je rekao da izuzev opt. Maria Jurića ostali optuženici nisu osuđivani. Opt. Mario Jurić osuđivan je pet puta (1996., 1998., dva puta 1999. i još jednom 2001. godine).
- preslike presuda Općinskog suda u Vinkovcima broj: K-148/96, K-8/98, K-148/99, K-210/99 i K-440/00.

Opt. Jurić je izjavio da navedene osuđujuće presude (u svih pet slučajeva primjenjena je uvjetna osuda) nemaju nikakve veze sa kaznenim djelom koje mu se sada stavlja na teret te je zatražio izdvajanje izvoda iz kaznene evidencije iz spisa.

Drugih primjedbi nije bilo.

Zamjenik ŽDO-a u Vukovaru je izmijenio činjenični opis kaznenog djela koje se optuženicama stavlja na teret. Usmeno je izložio izmjene te je u spis predao izmjene u pisanom obliku.

Branitelji Marko Dumančić i Emil Havkić **su zatražili primjeren rok za pripremu obrane**, tj. za izjašnjavanje njihovih branjenika o izmijenjenoj optužnici te za pripremu završnih govora, a s obzirom da su branitelji već pripremili završne govore u pisanom obliku te radi njihova usklađivanja sa novim činjeničnim supstratom optužnice.

12. veljače 2008. godine – očitovanje o osnovanosti optužnice, dokazni postupak, govori stranaka

Raspravi su prisustvovali Mladen Stojanović, promatrač Centra za mir, nenasilje i ljudska prava Osijek, predstavnici OSCE-a, novinari i fotoreporteri pisanih medija, televizijska ekipa, obitelji i prijatelji optuženih.

Očitovanje o osnovanosti optužnice

Pojedinačno upitani kakav stav zauzimaju prema izmijenjenoj optužnici, **svi optuženici su izjavili da se ne smatraju krivima** za kazneno djelo koje im se stavlja na teret.

Fotografija supruge opt. Starčevića

Odvjetnik Matijević, **branitelj opt. Starčevića**, je **predao u spis fotografiju** te je naveo da se na njoj nalazi supruga opt. Mije Starčevića, snimljena u djetinjstvu, te da su na fotografiji vidljive i naušnice koje su od opt. Starčevića oduzete u ovom postupku. Izjavio je i da je, ukoliko je sporan identitet osobe sa fotografije, moguće provesti identifikaciju.

Dopune obrana na pitanja predsjednika Vijeća

Opt. Tomislav Madi je izjavio da nije izdao zapovijed za odlazak u Cernu niti za ubojstvo obitelji Olujić. Rekao je da je ispomoć između postrojbi bila uobičajena. Tako su i pripadnici njegove postrojbe nekoliko puta išli u ispomoć u Malu Bosnu, dio Vinkovaca, te u Vrbanju, Karadžićevo, u proboj za Vukovar, Cerić. I u njihovu postrojbu su dolazili vojnici iz drugih postrojbi (kao primjer naveo je dovođenje 200 kažnjenika iz Lepoglave od strane Tomislava Merčepa te dolazak 150 HOS-ovaca iz Splita. Istaknuo je kako kao zapovjednik te osobe nije uspijevaao kontrolirati). Rekao je da vjeruje da je u ovom postupku „žrtveno janje“.

Opt. Mario Jurić je izjavio da mu je žao obitelji Olujić, da nije znao da će se ubojstvo dogoditi, da se nesretno, a i prevarom drugih našao na mjestu zločina, da je poduzeo sve da zločin

spriječi te da nije dobio nikakvu zapovijed od opt. Madija. Rekao je da osobe nadimcima „Iljo“ i „Ceranin“ ne može detaljno opisati te da je dobivao ponudu da bude zaštićeni svjedok i da tereti opt. Madija. Izjavio je da mu je priopćeno da će biti optužen čim je odbio navedenu ponudu. Rekao da ga se u medijima prikazuje kao ubojicu, da su svi 15 godina šutjeli o zločinu, da je nemoguća da se ne može utvrditi identitet osobe nadimkom „Bosanac“, iako je Sud u posjedu fotografija na kojima je ta osoba vidljiva.

Opt. Zoran Poštić je izjavio da je već rekao koje je osobe vidio u kući obitelji Olujić te da ne želi komentirati iskaz opt. Jurića. Nikada nije čuo za nadimke „Iljo“ i „Ceranin“ niti za ime i prezime Stojana Vujnovića. Izjavio je da druge osobe, osim opt. Jurića i Lazića te osobe nadimkom „Bosanac“, nije vidio.

Opt. Davor Lazić je rekao da osim osoba koje je ranije navodio u svojim iskazima druge osobe nije vidio u kući obitelji Olujić. Nadimci „Iljo“ i „Ceranin“ te ime i prezime Stojan Vujnović mu ne znače ništa. Poznat mu je nadimak „Srbin“, čuo ga je u Omladinskom domu u Vinkovcima. Naime, tada mu je bilo rečeno da će biti raspoređen u „Srbinovu“ ili u „Chicagovu“ postrojbu.

Opt. Mijo Starčević je rekao da mu je žao Olujićevih, da nije bio u njihovoj kući niti je znao koja je njihova kuća pa da se ne može izjasniti tko je sve ondje bio kritične večeri. Rekao je da mu nije poznato kada je točno snimljena fotografija danas predana u spis, da je on suprugu upoznao puno kasnije, ali da mu je poznato da je supruga naušnice dobila od svoje majke kada je imala svega nekoliko godina.

Na pitanja opt. Jurića rekao je da je na putu od Komletinaca do Cerne zaustavio automobil i u Andrijaševcima, da misli da su kritične večeri svi bili odjeveni u maskirne odore, da se ne sjeća je li netko vadio nešto iz automobila kada su se zaustavili u Cerni te da se ne sjeća naoružanja koje su sa sobom imale osobe koje je prevezio.

Stranke nisu imale prijedloga za dopunu dokaznog postupka pa je **dokazni postupak završen.**

Govori stranaka

Zamjenik ŽDO-a je u završnom govoru rekao da smatra da je u postupku utvrđeno da su optuženici počinili kazneno djelo kako im se stavlja na teret izmijenjenom optužnicom.

Detaljno je izložio tijek dokaznog postupka, od zapisnika istražnog suca Žs u Osijeku s opisom mjesta događaja, izvješća PP Županja, zapisnika sa obdukcije, nalaza i mišljenja vještaka, rekonstrukcije, prepoznavanja predmeta (naveo je da su Katica i Željko Rabuš prepoznali par zlatnih naušnica s tri plava kamenčića oduzetih od opt. Starčevića).

Posebno se zadržao na obranama optuženih Poštića i Lazića, danih u policiji u nazočnosti branitelja. Istaknuo je da smatra da dokazanost djela proizlazi iz navedenih obrana te da su optuženi Poštić i Lazić u najvećoj mjeri suglasno opisali na koji su način dospjeli u postrojbu, kako su primili zapovijed od opt. Madija, odlazak u Cernu, događaje u kući obitelji Olujić, stvari odnešene iz kuće Olujićevih i povratak u postrojbu u Komletince. Rekao je da upravo zbog obrana optuženih Poštića i Lazića smatra da nisu osnovane obrane optuženih Madija, Jurića i Starčevića.

Istaknuo je i da su značajni iskazi svjedoka Mate Boroza, Ivana Čaćića i Zvonka Jurmana, kao i svjedokinja Žulj i Čipin te svjedoka Benakovića. Istaknuo je da je svjedok Boroz izjavio da je obavijesti o djelu dobio nekoliko mjeseci nakon počinjenja od Maria Jurića, a da je informacije

koje je iznio u ovom postupku (o osobama koje su se nalazile u kući Olujićevih, o oružju kojim su ubijene, o otuđenim stvarima, o vozaču, o pronađenoj bilježnici) mogao dobiti samo od osobe koja je u događaju i sama sudjelovala. Zamjenik ŽDO-a je rekao da iskaz svjedoka Mate Boroza potvrđuju i svjedoci Čačić i Jurman, a da svjedoci Žulj, Čipin i Benaković potvrđuju izgled mjesta događaja kako je to naveo i opt. Poštić u svojoj obrani.

Rekao je da optužba smatra da su obrane opt. Poštića i opt. Lazića dane u policiji istinite, da su ih dali slobodno i bez prisile, što potvrđuje svjedok Bučko, da su ti iskazi dali u nazočnosti branitelja koji bi, da je bilo ikakvih nedopuštenih postupanja od strane policije, sigurno reagirali, da su navedeni optuženici ponovili ono što su rekli pred policijom i pred istražnim sucem, ali da su svoje obrane na glavnoj raspravi ipak nešto izmijenili, i to u pogledu zapovijedi od opt. Madija i pokazivanja kuće obitelji Olujić od strane opt. Starčevića, o čemu su u policiji određeno govorili.

Zastupnik optužbe je istaknuo kako smatra da se u konkretnom slučaju radi o supočiniteljstvu, da je prvooptuženi naredio, a II-V otuženici počinili djelo te da je svaki svojom radnjom dao svoj doprinos počinjenju kaznenog djela.

Nadalje je obrazlagao postojanje oružane agresije na RH, motiv odlaska u kuću Olujićevih (Radomirova nacionalnost) te o povezanosti između postojanja oružanog sukoba i postupanja optuženika.

Predložio je da se optuženike proglasi krivima i osudi po zakonu, uzimajući u obzir otegotne i olalotne okolnosti (posebno raniju neosuđivanost (opt. Jurić je 5 puta osuđivan, ali naknadno), dob i smanjenu ubrojivost II-IV optuženika (svi su imali nepunih 19 godina). Predložio je produženje pritvora.

Odvjetnik Havkić, branitelj opt. Madija, u završnom je govoru istaknuo da zastupnik javne optužbe u svom govoru nije spominjao okolnosti koje neko djelo čini ratnim zločinom. Rekao je da je optužba dokazala da se događaj dogodio u vrijeme rata i da su u njemu sudjelovali pripadnici HV-a, ali da nije dokazano da se radi o kaznenom djelu ratnog zločina protiv civilnog stanovništva i to zbog toga jer djelo nije počinjeno zbog vojne ili političke svrhe zbog koje je vođen Domovinski rat, nije bio dio šireg ili sustavnog napada na civilno stanovništvo niti se dogodio u ratnoj zoni. Rekao je da se eventualno radi o nekom drugom zločinu počinjenom u ratu te je predložio da se opt. Tomislav Madi oslobodi od optužbe.

Odvjetnik Cvrković, branitelj opt. Madija, u završnom govoru se nadovezao na govor odvjetnika Havkića te je istaknuo da je optužba prema činjeničnom opisu optužnice trebala dokazati da je opt. Madi bio posredni počinitelj, tj. da je zapovijedio djelo. Rekao je da su izvedeni brojni dokazi, ali da nije izvjesno da je opt. Madi počinio djelo za koje ga se tereti te da nema niti jednog vjerodostojnog dokaza da je on počinitelj djela kako mu se to stavlja na teret optužnicom. Istaknuo je da iz svih dokaza proizlazi da Madi uopće nije znao za ubojstvo, a kamoli da ga je naredio.

Rekao je da je opt. Jurić došao u postrojbu i zatražio 3-4 vojnika za akciju izvidanja, da je ispomoć između postrojbi u ono vrijeme bila uobičajena, da je opt. Madi dao odobrenje da se Juriću daju vojnici te da je nakon toga otputovao u Zagreb. Istaknuo je da to proizlazi iz iskaza svjedoka Marjanovića, Štefančića, Čorića, Banića i Krizmanića, kao i iz iskaza svjedoka Dedakovića, koji je tvrdio da je Madi često izbivao iz Komletinaca.

Posebno se osvrnuo na obranu optuženog Poštića pred policijom i istražnim sucem, od čijih se dijelova opt. Poštić ogradio na glavnoj raspravi. Zaključio je da je opt. Poštić obranu u policiji i na istrazi dao podvrgnut zastrašivanjem, ubjeđivanjem i prijetnjama policije te nekoreknošću branitelja. Istaknuo je da Sud sa posebnom pažnjom treba cijeliti obrane optuženika Poštića i Lazića dane pred policijom i istražnim sucem. Istaknuo je da je to jedino što ozbiljno tereti opt. Madija, da svjedoci nemaju saznanja o eventualnoj umiješanosti opt. Madija u inkriminiranom

dogadaju te da su provedena vještačenja pokazala da opt. Madi nema nikakve veze sa inkriminiranim događajem.

Rekao je da optužba nije dokazala da je Madi naredio počinjenje ubojstva te je predložio da ga se oslobodi krivnje.

Istaknuo je da je opt. Madi heroj Domovinskog rata, ranjavan, pukovnik, 80%-tni ratni vojni invalid, nositelj visokih vojnih odličja te da je nepojmljivo da takva osoba počini ovakvo kazneno djelo.

Odvjetnik Cestar, branitelj opt. Jurića, u završnom je govoru rekao da se radi o pogrešnoj pravnoj kvalifikaciji djela, tj. da se ne radi o ratnom zločinu protiv civilnog stanovništva te da nije na nesumnjiv način dokazano da je opt. Jurić počinio kazneno djelo koje mu se stavlja na teret.

Rekao je da je opt. Jurić došao u Komletince u namjeri odlaska u izviđačku akciju, što je i vidljivo iz okolnosti da su optuženicima dane SMB uniforme. Istaknuo je da je nemoguće i da ne odgovara logici da su optuženici obukli SMB uniforme već u Komletincima, što tvrdi optužba, i da su tako obučeni krenuli prema Cerni. Tvrdio je da je nemoguće u tim uniformama preći put od Komletinaca do Cerne jer taj put uključuje prolazak kroz 6 sela i jedan grad, te da su na tom putu u veljači 1992. godine bili postavljeni brojni punktovi hrvatskih postrojbi. Rekao je da je i zbog toga neuvjerljiva obrana II i III optuženih, da opt. Poštić govori o tri tijela, a u postupku je nedvojbeno utvrđeno da je ubijeno 4 osobe, da opt. Lazić uoče nije znao da su bila ubijena i djeca te da navedena dva optuženika uopće ne znaju da li su se u kući Olujićevih nalazile još neke osobe.

Istaknuo je da se optužba poziva na svjedoka Boroza te je rekao da se radi o nepouzdanom i kompromitiranoj osobi koja je osuđena za ubojstvo svećenika, koja je izbačena iz SIS-a i za koju postoji mogućnost da je instrumentalizirana.

Rekao je da ne postoji niti jedan dokaz da je upravo opt. Jurić pucao u oštećenike i da je ikoga usmrtio. Predložio je da se opt. Jurić oslobodi krivnje i da se protiv njega ukine pritvor.

Odvjetnik Perić, branitelj opt. Poštića, u završnom je govoru rekao da na str. 20 optužnice, u njenom obrazloženju, stoji da obrane koje su okrivljenici Poštić i Lazić dali u policiji, odnosno pred istražnim sucem, nisu osnovane. Rekao je da je istinita obrana opt. Poštića koju je on dao na glavnoj raspravi te da, sukladno njoj, ne odgovara istini da je zapovijed za akciju dobio od opt. Madija.

Istaknuo je da su iskazi koje je Poštić dao u policiji u prisustvu odvjetnika Branka Ivića i pred istražnim sucem nezakoniti i da se na njima ne može temeljiti presuda.

Predložio je da se njegov branjenik oslobodi i da se u odnosu na njega ukine pritvor.

Odvjetnik Dumančić, branitelj opt. Lazića, u završnom je govoru rekao da se u konkretnom slučaju ne radi o kaznenom djelu ratnog zločina nego zločina u ratu. Naveo je da se čl. 51. Protokola I štiti civilno stanovništvo i građanske osobe od opasnosti koje izazivaju ratne operacije te da se konkretno djelo ne može pravno kvalificirati kao ratni zločin protiv civilnog stanovništva.

Rekao je da se optuženici terete da su kazneno djelo počinili kao supočinitelji, ali da opt. Lazić, kao i opt. Poštić i opt. Starčević, nije imao vlast nad djelom niti je bitno pridonio počinjenju.

Izjavio je da opt. Lazić od početka postupka iskazuje isto, da mu nitko nije rekao da se ide u Cernu, da mu je rečeno da se ide u akciju izviđanja te da mu je to trebala biti prva akcija od dolaska u postrojbu. Istaknuo je da je opt. Laziću u kući Olujićevih rečeno da u spavaćoj sobi traži oružje, da nije bitno je li to bila legalna ili ilegalna pretraga, da je on kao vojnik takvu zapovijed morao izvršiti te da se niti jedna radnja opt. Lazića ne može tretirati kao bilo kakvo kazneno djelo.

Rekao je da ne želi navoditi bilo kakve olakotne okolnosti jer oslobađajuću presudu smatra neminovnom.

Odvjetnik Matijević, branitelj opt. Starčevića, u završnom je govoru rekao da je pravna kvalifikacija djela suprotna konvenciji, Protokolu I, Deklaraciji o Domovinskom ratu i praksi sudova za ratne zločine.

Rekao je da je Republika Hrvatska od međunarodne zajednice dobila „domaću zadaću“ da dokaže da smo mi (napadnuti) jednaki kao i oni (agresori), da su na Balkanu svi isti te da zbog toga u Republici Hrvatskoj danas imamo niz kaznenih postupaka u kojima se braniteljima sudi za kaznena djela ratnih zločina, dok brojni zločini druge strane, čak i zločini genocida, ostaju neprocesuirani.

Istaknuo je da opt. Starčević nije bio sudionik zločina, da nije primio naredbu od opt. Madija da ode ikoga ubiti, da niti u optužnici ne piše da je takvu naredbu primio, da niti iz činjeničnog opisa optužnice ne proizlazi da je u zločinu sudjelovao te da bi izreka eventualne osuđujuće presude bila proturječna sama sebi.

Rekao je da je činjenični opis optužnice po kojemu je opt. Madi izdao naredbu opt. Juriću (osobi koja nije iz njegove postrojbe) i optuženima Poštiću i Laziću (novim vojnicima u postrojbi) da odu u Cernu i pobiju četnike iskonstruiran i nemoguć.

Nadalje je rekao da je u tijeku postupka ispitano 48 svjedoka, da opt. Starčevića spominju samo trojica svjedoka (Šarić, policijski djelatnik koji je provodio poligrafsko testiranje, Štefančić, koji spominje opt. Starčevića u kontekstu vožnje, te Marjanović, koji svojim iskazom potvrđuje obrane optuženih Madija i Starčevića).

Istaknuo je da je vještak zlatarske struke izjavio da se model naušnica kakav je izuzet od opt. Starčevića proizvodi 30-ak godina, da je vrlo čest, da su stare i dugo nošene, da su svjedoci Katica i Željko Rebuš izjavili da je takve (branitelj je naglasio da nisu rekli „te“, nego „takve“) imala i Milena Olujić. Rekao je da je obrana, da otkloni svaku sumnju oko porijekla naušnica, predala u spis predmeta fotografiju iz djetinjstva supruge opt. Starčevića na kojoj je vidljivo da je ista nosila naušnice koje su u ovom postupku izuzete od opt. Starčevića.

Također je rekao da je iz iskaza opt. Jurića vidljivo da je on bio vođa puta te da je on određivao gdje će se vozilo zaustaviti, da je iz iskaza suoptuženika vidljivo da vozilo kojim su došli u Cernu uopće nije došlo do kuće Olujićevih, budući da su dio puta II-IV opt. I „Bosanac“ prepješačili, pa da tako opt. Starčević nije niti bio u prilici pokazati kuću Olujićevih.

Što se tiče odnosa II i III optuženih u danih u policiji i pred istražnim sucem, izjavio je da je za njega, kao legalista, bitno ono što je rečeno pred Vijećem, te da iskaze koji su dani ranije treba zanemariti.

Rekao je da je opt. Starčeviću samo izdana naredba da vozi vojnike, što je i inače radio u postrojbi, iz Komletinaca u Cernu, da nije bio sudionikom ikakvog kaznenog djela te je predložio da ga se oslobodi od optužbe i pusti iz pritvora.

Opt. Tomislav Madi je u svojoj završnoj riječi izjavio da mu je žao zbog smrti članova obitelji Olujić, da mu je 2 mjeseca prije uhićenja Mijo Starčević rekao da je osumnjičen za davanje zapovijedi za ubojstvo Olujićevih, da uopće nije reagirao na navedenu informaciju jer se nije osjećao krivim, a da se osjećao krivim mogao je pronaći ostale optuženike i dogovoriti se o tome što će izjavljivati.

Opt. Mario Jurić je u svojoj završnoj riječi izjavio da je nemoguće da nitko ne zna ime „Bosanca“, da je nemoguće da III i IV optuženici nisu vidjeli treće osobe u kući Olujićevih, da je ondje bilo ukupno 14 osoba, da Sud treba imati u vidu da su III i IV optuženi školske kolege, da ostale optuženike ne zanima opstojnost digniteta Domovinskog rata i opstojnost Republike Hrvatske te da ih zanima samo kako da „iščupaju“ sebe. Rekao je da nije točno da je supočinitelj

ubojstva sa „Bosancem“. Izjavio je da je sve ovo sramota i neistina, da je očito da netko od optuženih laže.

Opt. Zoran Poštić je rekao da je psihički slomljen, da se slaže sa završnim govorom svoga branitelja i da nema što drugo za dodati.

Opt. Davor Lazić je rekao da se slaže sa završnim govorom svoga branitelja i da nema što drugo za dodati.

Opt. Mijo Starčević je rekao da se slaže sa završnim govorom svoga branitelja i da nema što drugo za dodati.

Glavna rasprava je završena. Presuda će biti objavljena dana 14. veljače 2008. godine u 12,00 sati.